

Библиотека Любов и Сърба

Лайза Клейтас

Любовни
писма

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС ЛЮБОВНИ ПИСМА

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Тя крие потаен копнеж...

Биатрикс Хатауей винаги се е чувствала далеч по-удобно сред дивата природа и животните, отколкото в балната зала. Макар да е участвала в светския сезон в Лондон, нейната здрава красота и свободолюбив дух не жънат сензационен успех, не дори и сериозно ухажване от предвзетата столична аристокрация. Така че Биа почти се е примирила със съдбата си — никога да не срещне любовта. Дали някога ще дойде време най-необикновената от сестрите Хатауей да бъде харесана от някой мъж, та макар и само за да не остане стара мома?

Той е отегчен от света циник...

Капитан Кристофър Фелън е красив и храбър офицер, който планира да се ожени за приятелката на Биа — хубавата и кокетна Прудънс Мърсър — след като се завърне от бойното поле. Но кошмарът на войната помрачава душата му и става ясно, че от фронта няма да се завърне същият човек, когото познават и харесват в светското общество. Разочарована и охладняла, Прудънс подтиква приятелката си да продължи от нейно име кореспонденцията с Кристофър — поне докато не се изясни дали капитанът ще остане сред перспективните кандидати... Възмутена, Биа отказва, но Съдбата решава друго. Онова, което започна като невинна измама, скоро се превръща за Биа в агонията на несподелена любов, в страст, която не признава отказ...

„Дълбоко нюансирани характери, едва сдържана страст и немирна духовитост — вълшебна смес, която прави «Любовни писма» неустоим любовен роман!“

Booklist

ПРОЛОГ

*„До капитан Кристофър Фелън
I-ви стрелкови батальон, Кейп Манан, Крим
Юни, 1855 г.*

Скъпи Кристофър,
Не мога да ви пиша повече.

Аз не съм тази, за която ме мислите.

Не възнамерявах да изпращам любовни писма, но станаха такива. По пътя си към вас думите ми се превръщаха в сърдечни трепети върху страницата.

Върнете се, моля ви, върнете се у дома и ме намерете.“

[няма подпис]

ПЪРВА ГЛАВА

Хемпшир, Англия

Осем месеца по-рано

Всичко започна с едно писмо.

И за да сме точни, със споменаването на кучето.

— Какво куче? — попита Биатрикс Хатауей. — Чие куче?

Приятелката ѝ Прудънс, всепризнатата красавица на графство Хемпшир, вдигна очи от писмото, изпратено ѝ от нейния обожател, капитан Кристофър Фелън.

Въпреки че не беше прието джентълмен да си кореспондира с неомъжено момиче, двамата се бяха разбрали да си разменят писма чрез посредничеството на снахата на Фелън.

Прудънс я погледна намръщено.

— Всъщност, Биа, интересуваш се повече от някакво си куче, отколкото от капитан Фелън.

— За какво да се интересувам от капитан Фелън? — отвърна прагматично Биатрикс. — От него се интересуват всички госпожици на възраст за женене в Хемпшир. Освен това, той избра да отиде на война, и съм сигурна, че си прекарва времето повече от приятно, перчейки се с хубавата си униформа.

— Изобщо не е хубава — последва мрачният отговор на Прудънс. — Всъщност, в новия му полк имат отвратителни униформи — съвсем обикновени, тъмнозелени, с черен кант, и без никакви златни ширити или галони. И когато попитах защо, капитан Фелън каза, че това щяло да помогне на войниците да се прикриват по-добре, в което няма никакъв смисъл, тъй като всички знаят, че британският войник е прекалено смел и горд, за да се крие по време на битка. Но Кристофър... — исках да кажа капитан Фелън — каза, че това имало нещо общо с... ох, той използва някаква френска дума...

— Камуфлаж? — попита Биатрикс, заинтригувана.

— Да, откъде знаеш?

— Много от животните имат способността да се маскират, за да не бъдат забелязвани. Хамелеоните, например. Или начинът, по който е оцветена перушината на совите — помага им да се слее с кората на дърветата. Така...

— О, небеса! Биатрикс, моля те, не започвай поредната лекция за животни.

— Ще спра, ако ми кажеш за кучето.

Прудънс ѝ подаде писмото.

— Прочети го сама.

— Но, Пру — възрази Биатрикс, когато малките, спретнати страници бяха набутани в ръцете ѝ. — Капитан Фелън може да ти е написал нещо лично.

— Бих била щастлива! Това е във висша степен потискащо. Нищо, освен битки и лоши новини.

Въпреки че Кристофър Фелън беше последният мъж, когото Биатрикс би защитила някога, тя не се сдържа:

— Той е далеч и се бие в Крим, Пру. Не съм сигурна, че там има много неща, за които да се пише по време на война.

— Ами, аз не проявявам интерес към чужди страни и никога не съм се преструвала.

Неохотна усмивка се разля върху лицето на Биатрикс.

— Пру, сигурна ли си, че искаш да бъдеш съпруга на офицер?

— Ами... *разбира се...* най-висшите военни никога не ходят на война. Те са много модерни, градски мъже, и ако се съгласят да получават половин заплата, нямат кой знае какви задължения и изобщо не се налага да прекарват време във войската. Такъв беше случаят с капитан Фелън, докато не беше извикан да служи в чужбина. — Прудънс сви рамене. — Предполагам, че войните винаги се обявяват в най-неподходящото време. Слава богу, капитан Фелън ще се върне скоро в Хемпшир.

— Така ли? Откъде знаеш?

— Родителите ми казват, че до Коледа войната ще свърши.

— И аз чух същото. Обаче се питам дали не подценяваме силно способностите на руснаците и не надценяваме нашите собствени.

— Колко непатриотично! — възкликна Прудънс с възмутен блясък в очите.

— Патриотизмът няма нищо общо с факта, че Министерството на войната в своя ентузиазъм не е планирало достатъчно, преди да хвърли трийсет хиляди мъже на Крим. Ние нямаме нито адекватна информация за мястото, нито някаква сигурна стратегия за превземането му.

— Откъде знаеш толкова много за това?

— От „Таймс“. Пишат всеки ден. Не четеш ли вестници?

— Не и страниците с политика. Родителите ми казват, че е невъзпитано за млада дама да се интересува от такива неща.

— Моето семейство обсъжда политиката всяка вечер, докато се храним, а сестрите ми и аз участваме. — Биатрикс направи преднамерена пауза, преди да допълни с палава усмивка: — И дори имаме *мнение*.

Очите на Прудънс се разшириха.

— Мили боже! Е, не съм изненадана. Всички знаят, че семейството ти е... различно.

„Различно“ беше далеч по-мил епитет от тези, които често се употребяваха, когато описваха семейство Хатауей. Семейството се състоеше от четири сестри и един брат; най-голям беше Лео, следван от Амелия, Уинифред, Попи и Биатрикс. След смъртта на родителите им Хатауей бяха преминали през изненадващи обрати на съдбата. Макар обикновени по произход, те имаха далечна връзка с един аристократичен клон на рода. След поредица неочаквани събития, Лео беше наследил виконтска титла, за която той и сестрите му не бяха ни най-малко подготвени. Те се преместиха от малкото си село Примроуз в имението Рамзи в южното графство Хемпшир.

След шест години те научиха достатъчно, за да бъдат приети добре във висшето общество. Но никой от тях не се научи да мисли като благородник, нито пък приеха аристократичните ценности или маниери. Имаха богатство, но това за тях не бе и наполовина толкова важно както образованието и семейните връзки. И докато друго семейство в подобни обстоятелства би се стремilo да подобри положението си чрез сключване на добре пресметнати бракове, Хатауей досега винаги избираха да се женят по любов.

Колкото до Биатрикс, имаше съмнения дали изобщо някога ще се омъжи. Тя почти не беше цивилизована, прекарвайки повечето време навън в езда или бродене из горите, блатата и ливадите на Хемпшир.

Момичето предпочиташе компанията на животните пред тази на хората, събираше ранени и осиротели твари и ги лекуваше. Животинките, които не биха могли да оцелеят сами на свобода, бяха задържани като домашни любимци и Биатрикс се грижеше за тях. Навън тя беше щастлива и доволна. Вътре животът беше досаден и скучен.

Все по-често и по-често обаче ѝ се случваше да изпитва едно мъчително чувство на неудовлетворение. На копнеж. Проблемът беше, че така и не се запозна с мъж, който да ѝ подхожда. Категорично никой от бледите, префинени субекти от лондонските зали за танци, с които общуваше. И въпреки че повечето здрави мъже в страната бяха привлекателни, никой от тях не притежаваше онова неопределимо *нещо*, за което Биатрикс бленуваше. Тя мечтаеше за мъж, чиято воля ще съответства на нейната. Искаше да бъде страстно обичана... предизвикана... покорена.

Тя погледна сгънатото писмо в ръцете си.

Не че не харесваше Кристофър Фелън, колкото съзнаваше, че той е враждебен към всичко онова, което тя е. Обигран и роден привилегирован, той се движеше с лекота в изисканото обкръжение, което бе толкова чуждо за нея. Той бе вторият син на заможно местно семейство, дядо му по майчина линия беше граф, семейството на баща му се отличаваше със значително състояние в параходството.

Въпреки че на Фелън по права линия не им се полагаше титла, по-големият син, Джон, щеше да наследи имението Ривъртън в Уоруикшир след смъртта на графа. Джон беше спокоен и сериозен мъж, посветен на съпругата си Одри.

Но по-младият брат, Кристофър, беше съвършено различен. Както често се случва с вторите синове, Кристофър беше приел военна служба двайсет и двегодишен. Беше тръгнал като корнет, перфектна работа за такъв прекрасно изглеждащ мъж, тъй като отговорността му като началник беше да носи кавалерийската униформа по време на паради и строева подготовка. Той беше също така любимец сред дамите на Лондон, където постоянно ходеше без действително позволение, прекарвайки времето си в танци, пиене, хазарт, купуване на изискани дрехи и участие в скандални любовни авантюри.

Биатрикс беше срещала Кристофър Фелън два пъти, първия на местни танци, на които го бе преценила като най-арогантния мъж в

Хемпшир. Следващия път го беше видяла на един пикник, където ревизира мнението си: той беше най-арогантният мъж на света.

— Тази Хатауей е странно създание — подочу го Биатрикс да казва на свой приятел.

— Намирам я за очарователна и оригинална — възрази приятелят му. — Освен това тя може да разговаря за коне по-добре от всяка друга жена, която познавам.

— Естествено — дойде сухият отговор на Фелън. — Повече ѝ подхожда да е в обор, отколкото в бална зала.

Оттогава Биатрикс го избягваше. Не че имаше нещо против сравнението с кон, тъй като конете бяха силни животни с благороден характер. А тя знаеше, че макар да не е голяма красавица, притежава свой собствен чар. Не един мъж се бе възхищавал на тъмнокестенявата ѝ коса и сините очи.

Но тези обикновени качества не бяха нищо в сравнение със златния блясък на Кристофър Фелън. Той беше хубав като Ланселот, Гейбриъл, може би Луцифер, ако човек вярваше, че някога е бил най-красивият ангел на небето. Фелън беше висок и със сребристи очи, косата му беше с цвета на тъмно, презимувало жито, огряно от слънцето. Фигурата му беше силна и с войнишка осанка, раменете изправени и широки, тазът тесен. Дори когато се движеше с ленива грация, имаше нещо неоспоримо могъщо в него, нещо егоистично хищническо.

Наскоро Фелън беше избран заедно с неколцина други от различните видове войски, които трябваше да станат част от стрелковия батальон. „Стрелците“, както ги наричаха, бяха необичаен вид войници, обучени да използват собствената си инициатива. Бяха окуражавани да застават начело на фронтовата линия и да застрелват офицерите и конете, които бяха обикновено отвъд обсега на прицел. Заради изключителните си умения за точна стрелба Фелън беше произведен в капитан в стрелковия батальон.

Биатрикс се забавляваше да разсъждава, че тази чест вероятно ни най-малко не се харесва на Фелън. Особено при положение че той бе длъжен да замени красивата си хусарска униформа с черното ѝ сако и множество златни ширити за обикновена зелена.

— Можеш да го прочетеш — каза Прудънс, като седна пред тоалетката си. — Трябва да си направя прическата, преди да излезем

на разходка.

— Косата ти изглежда добре — възрази Биатрикс, която не съзираше никакъв недостатък в сложно завъртените и забодени с фуркети руси плитки. — Освен това отиваме само до селото. Никой няма да знае и да се интересува дали прическата ти е перфектна.

— Но аз ще знам. Освен това човек никога не знае кого може да срещне.

Свикнала с постоянното гиздене на приятелката си, Биатрикс се усмихна и поклати глава.

— Хубаво. Щом си сигурна, че нямаш нищо против да надникна в писмото на капитан Фелън, ще прочета само частта за кучето.

— Ще заспиш много преди да стигнеш до кучето — каза Прудънс, като пхна сръчно един фуркет в косата си.

Биатрикс погледна към нечетливите драскулки. Думите изглеждаха сгърчени, стегната спирала от букви, готова да скочи от страницата.

„Скъпа Прудънс,

Седя в тази прашна палатка и се опитвам да измисля нещо интересно, което да ви напиша. Но остроумието ми е изчерпано. Вие заслужавате красиви думи, но са ми останали единствено тези: мисля за вас постоянно. Мисля за това писмо в ръцете ви и аромата на парфюма върху китката ви. Искам тишина и чист въздух, и легло с мека бяла възглавница...“

Биатрикс повдигна вежди и усети как под високата яка на роклята ѝ се надига горещина. Тя спря и погледна Прудънс.

— Смяташ това за скучно? — попита тя меко, докато червенината ѝ се разпростираше като излято червено вино по покривка.

— Началото е единствената хубава част — каза Прудънс. — Продължавай.

„... преди два дена в похода ни към Севастопол се бихме с руснаци край река Алма. Казаха ми, че това била победа за нас. Но не го чувствам по този начин. Изгубихме най-малко две трети от офицерите и четвърт от редовия състав. Вчера копахме гробове. Наричат последното брое на мъртвите и ранените «сметката на кръчмаря». Триста и шестдесет мъртви британци дотук и още толкова войници, умиращи от раните си.

Един от загиналите, капитан Брайтън, доведе един териер на име Албърт, който несъмнено е най-невъзпитаното куче на света. След като Брайтън бе положен в земята, кучето седна на гроба му и ви часове наред, като се опитваше да ухапе всеки, който дръзнеше да се приближи. Направих грешката да му предложа парче сухар и сега глупавото създание ме следва навсякъде. В момента е седнало в палатката ми и ме гледа с полупобъркани очи. Воят му почти не спира. Когато се приближава към него, се опитва да забие зъбите си в ръката ми. Иде ми да го застрелям, но съм прекалено уморен от убийства. Колко ли живота съм отнел... Колко ли семейства оплакват убитите. Синове, братя, бащи. Заслужавам да съм в ада за нещата, които съм направил, а войната едва започна. Променям се и то не за добро. Мъжът, когото познавате, го няма и се страхувам, че може да не харесате неговия заместник.

Мирисът на смърт, Пру... е навсякъде.

Бойното поле е осеяно с части от тела, дрехи, подметки на обуца. Представете си експлозия, която може да откъсне подметките от обувките ви. Казват, че след битка дивите цветя са по-много на другата година — земята е толкова разкопана и разкъсана, че дава възможност на семената да пуснат корен. Искам да скърбя, но няма място за това. Няма време. Трябва да оставя чувствата някъде настрана.

Има ли все още някакво мирно място в света? Моля ви, пишете ми. Разкажете ми за ръкоделието, с което се занимавате, или за любимата ви песен. Вали ли дъжд в

Стоуни Крос? Листата на дърветата започнаха ли да пожълтяват?

Ваш,

Кристофър Фелън“

Когато завърши писмото, Биатрикс изпита странно усещане, чувство на изненадващо състрадание притисна сърцето ѝ.

Не можеше да повярва, че такова писмо може да излезе изпод ръцете на арогантния Кристофър Фелън. Изобщо не бе това, което бе очаквала. Тук имаше уязвимост, скромна нужда, която я трогна.

— Трябва да му пишеш, Пру — каза тя, като сгъна листа с далеч по-голямо внимание, отколкото се бе отнесла преди с него.

— Не мога да направя такова нещо. Това само ще го окуражи да се оплаква още. Ще си замълча и може би това ще му подсказе, че следващият път трябва да напише нещо по-приятно.

Биатрикс се намръщи.

— Както знаеш, не харесвам много капитан Фелън, но това писмо... той заслужава съчувствието ти, Пру. Напиши му поне няколко реда. Няколко утешителни думи. Изобщо няма да ти отнеме време. А колкото до кучето, имам един съвет...

— Няма да пиша нищо за проклетото куче — въздъхна нетърпеливо Прудънс. — Ти му пиши.

— Аз?! Той не иска и да чуе за мен. Смята ме за особена.

— Не мога да си представя защо. Само защото занесе Медуза на пикника...

— Тя е един много възпитан таралеж — оправдателно каза Биатрикс.

— Джентълменът, чиято ръка беше убодена, не мисли така.

— Само защото се опита да се държи неправилно с нея. Когато вдигаш таралеж...

— Не, няма нужда да ми казваш, тъй като не се каня да вдигам таралеж. Колкото до капитан Фелън... щом толкова искаш, отговори ми и се подпиши с моето име.

— Няма ли да забележи, че почеркът е различен?

— Не, защото до този момент не съм му писала.

— Но той не е мой ухажор — възрази Биатрикс. — Не знам нищо за него.

— Всъщност, знаеш толкова, колкото и аз. Позната си на семейството му и си много близка със снаха му. Освен това не мога да кажа, че капитан Фелън ми е ухажор. Поне не единственият. Със сигурност няма да му обещава да се омъжи за него, докато не се върне от войната с непокътнати крайници. Не желая съпруг, когото ще бутам в инвалидна количка през остатъка от живота си.

— Пру, разсъжденията ти са с дълбочината на локва.

Прудънс се усмихна.

— Поне съм откровена.

Биатрикс я изгледа с подозрение.

— Всъщност ми възлагаш да напиша любовно писмо на един от приятелите ти?

Прудънс махна с ръка пренебрежително.

— Не любовно писмо. В неговото писмо не се казва нищо за любов. Просто му напиши нещо любезно и окуражаващо.

Биатрикс потърси джоба на роклята си за разходка и пъхна писмото вътре. Тайно в душата си се мъчеше да докаже на себе си, че това няма да свърши добре, когато някой прави нещо със съмнителна морална стойност, макар и от добри подбуди. От друга страна... не можеше да се отърве от образа, който съзнанието ѝ рисуваше: изтощен войник, пишец набързо писмо в палатката си, ръцете му са в пришки от копаенето на гробове на другарите си. Докато едно рошаво куче вие в ъгъла.

Тя се чувстваше напълно неспособна да му пише. Предполагаше, че и с Прудънс е така.

Опита се да си представи какво е да си на мястото на Кристофър, който бе изоставил елегантния си живот и се бе оказал в свят, където оцеляването му беше застрашено всеки ден. Минута след минута. Беше невъзможно да си представи един разглезен, красив мъж като Кристофър Фелън, който се бори с опасности и трудности. С глад. И самота.

Биатрикс се вгледа в приятелката си замислено, погледите им се срещнаха в огледалото.

— Коя е *любимата* ти песен, Пру?

— Всъщност, нямам такава. А твоята?

— Дали не трябва да го обсъдим с Одри! — попита Биатрикс, имайки предвид снахата на Фелън.

— Категорично не. Одри има *проблем* с честността. Няма да изпрати писмото, ако знае, че не съм го писала аз.

Биатрикс издаде звук, който можеше да мине както за смях, така и за стон.

— Не бих нарекла това проблем с честността. О, Пру, моля те, откажи се от тази идея и ми напиши ти писмо. Ще е толкова по-лесно.

Но когато Прудънс се усетеше притисната да направи нещо, тя ставаше непреклонна и тази ситуация не правеше изключение.

— По-лесно за всички, освен за мен — каза тя язвително. — Сигурна съм, че не знам как да отговоря на такова писмо. Той може би дори е забравил, че го е написал. — И като върна вниманието си към огледалото, тя намаза с мехлем от розови листа устните си.

Колко красива беше Пру със сърцевидното си лице, с тънките си и деликатно извити вежди над кръглите зелени очи. Но колко малко от същността ѝ разкриваше огледалото. Беше невъзможно да се предположи какво всъщност изпитва Пру към Кристофър Фелън. Едно обаче беше сигурно: по-добре щеше да е да отговори, независимо дали ще е неуместно, отколкото да се въздържа. Защото понякога мълчанието можеше да нарани човек почти толкова лошо, колкото куршум.

* * *

На спокойствие в стаята си в къщата Рамзи, Биатрикс седна пред бюрото си и натопи писалката в мастилницата с тъмносиньо мастило. Трикраката сива котка на име Лъки се излегна в ъгъла на бюрото, гледайки я внимателно. Таралежът Медуза беше заел другата страна на бюрото. За щастие, тя никога не дръзваше да дразни бодливия таралеж.

След като препрочете писмото на Фелън, Биатрикс написа:

*„До капитан Кристофър Фелън
I-ви стрелкови батальон
Втори дивизионен лагер, Крим*

17 октомври, 1854 г.“

Тя спря за миг и се пресегна да погали единствената предна лапа на котката.

— Как Пру би започнала едно писмо? — запита се тя гласно. — Дали би се обърнала към него със „скъпи“? Или с „любими“? — Тя сбърчи нос.

Писането на писма едва ли бе силната страна на Биатрикс. Въпреки че произхождаше от високообразовано семейство, тя винаги бе ценила инстинктите и действията повече от думите. Всъщност, можеше да научи далеч повече за един човек по време на кратка разходка навън, отколкото ако седи и води разговор часове наред.

След като обмисли различни варианти, които човек би могъл да напише на напълно непознат, преструвайки се на друг, Биатрикс най-после се отказа.

— Да става каквото ще, ще пиша както на мен ми е приятно. Той може би ще е прекалено уморен, за да забележи, че писмото не звучи в стила на Пру.

Лъки отпусна муцунка до лапата си и притвори очи. Откъм нея се разнесе приятно мъркане.

Биатрикс започна да пише:

„Скъпи Кристофър,

Прочетох репортажите за битката при Алма. Според думите на господин Ръсел от «Таймс», вие и още двамина от стрелковия батальон сте отишли пред охраната и сте застреляли няколко вражи офицери, внасяйки по този начин смут в редиците им. Господин Ръсел също така отбелязва с възхищение, че «Стрелците» никога не отстъпват и не свеждат глави по време на битка.

Макар да споделям мнението му, скъпи господине, иска ми се да ви уверя, че смелостта ви няма да бъде уронена, ако наведете глава, когато стрелят по вас. Патиците отскачат или се дръпват встрани, или пък се скриват зад някой камък. Обещавам, че не бих ви се възхищавала по-малко за това.

Албърт още ли е с вас? Още ли хапе? Според приятелката ми Биатрикс (онази, която донесе таралеж на пикника), кучето е превъзбудено и уплашено. Тъй като кучетата са по природа вълци и се нуждаят от лидер, трябва да му покажете надмощието си. Когато се опита да ви ухапе, хванете муцуната му в ръка, леко я стиснете и му кажете «не» с твърд глас.

Моята любима песен е «Далече отвъд планините». В Хемпшир вчера валя, слаба есенна буря, която обрули малко листа. Далиите вече не са на стъблата си, студът попари хризантемите, но въздухът мирише божествено на стари листа, мокра кора и узрели ябълки. Забелязали ли сте, че всеки месец си има своя собствена миризма? Май и октомври са най-приятно миришещите месеци, според мен.

Питате дали има някакво мирно място в света и трябва да кажа със съжаление, че това не е Стоуни Крос. Наскоро магарето на господин Моудсли избягало от обора, изтичало на пътя и някой го открил в едно оградено пасище. Кобилата на господин Кеърд си пасяла там невинно, когато отнякъде се появило невъзпитаното магаре, прелъстило я и се забавлявало с нея както си знае. Сега се оказва, че кобилата е забременяла; това доведе до вражда между Кеърд, който иска финансова компенсация, и Моудсли, който твърди, че ако оградата на пасището е била поправена, тайната «среща» никога няма да се случи. Нещо по-лошо: беше внушено, че кобилата е безсрамница и не се е опитала достатъчно решително да опази добродетелта си.

Наистина ли мислите, че заслужавате място в ада?... Аз не вярвам в ада, поне не в живота след смъртта. Смятам, че адът се твори от хората тук, на земята.

Пишете, че на мястото на джентълмена, когото познавам, вече стои друг човек. Колко бих искала да ви предложа по-добра утеха от това да кажа, че няма значение колко сте се променили, че сте добре дошъл, когато се върнете. Правете каквото трябва. Ако ще ви помогне да издържите, оставете сега чувствата настрана и заключете

вратата към тях. Може би някой ден заедно ще ги пуснем на свобода.

Искрено ваша,

Прудънс“

Биатрикс никога не беше мамила някого умишлено. Щеше да се чувства далеч по-комфортно, ако пишеше на Фелън от свое име. Но все още помнеше пренебрежителните коментари, които той бе направил за нея. Със сигурност не би искал писмо от онази „странна Биатрикс Хатауей“. Беше помолил за писмо красивата златокоса Прудънс Мърсър. И не беше ли по-добре да получи няколко реда, написани под фалшива самоличност, отколкото нищо? Мъж в положението на Кристофър се нуждаеше от всякакво окуражаване, което човек можеше да предложи.

Той трябваше да знае, че някого наистина го е грижа за него.

А по някаква причина след написването на писмото Биатрикс установи, че нея наистина я е грижа.

ВТОРА ГЛАВА

Жътварският месец донесе сухо, ясно време и арендаторите и работниците на Рамзи прибраха най-добрата реколта от години. Като всички останали в имението, Биатрикс беше заета с жътвата и местния фестивал, който следваше. Организиран бяха солидна вечеря и танци в градината на къщата за повече от хиляда гости, включително арендатори, слуги и хора от града.

За разочарование на Биатрикс, Одри Фелън не можеше да присъства на фестивала, тъй като нейният съпруг Джон се беше разболял от упоритата кашлица. Тя си бе останала вкъщи, за да се грижи за него. „Докторът ни остави лекарства, които вече помогнаха на Джон да се почувства по-добре — беше написала Одри, — но ни предупреди, че е важно да не напуска леглото, докато не се възстанови напълно.“

Почти в края на ноември, Биатрикс отиде до къщата на Фелън, поемайки напърно през гората от чворести дъбове и букове с широки корони. Тъмните клони на дърветата изглеждаха като посипани с кристалчета захар. Когато слънцето пробиеше завесата от облаци, скрежът блестеше ослепително. Подметките на здравите обувки на Биатрикс я предпазваха от замръзналата каша от сухи листа и мъх.

Тя се приближи до къщата на Фелън, на времето кралска ловна хижа — голям, обвит в бръшлян дом, кацнал сред десет акра залесена с гори земя. Стигайки до една очарователно павирана пътека, Биатрикс заобиколи отстрани и се насочи към входната врата.

— Биатрикс.

Чувайки тих глас, тя се обърна и видя Одри Фелън да седи на една каменна пейка.

— О, здравей — каза Биатрикс весело. — Не съм те виждала от дни, затова реших, че... — Гласът ѝ секна, когато се вгледа по-внимателно в приятелката си.

Одри носеше обикновена дневна рокля, сивият плат се сливаше с цвета на дърветата зад нея. Тя беше толкова тиха и неподвижна, че

Биатрикс не я бе забелязала.

Двете бяха приятелки от три години, откакто Одри се омъжи за Джон и се премести да живее в Стоуни Крос. Има приятели, които идват само когато нямаш проблеми — такава беше Прудънс, например. Но има и други, които те търсят във време на неприятности и нужда — като Одри.

Биатрикс се намръщи, когато видя, че обикновено здравият цвят на лицето на Одри е избледнял, а очите и носът ѝ са зачервени и възпалени.

— Не носиш пелерина или шал.

— Добре съм — прошепна Одри, въпреки че раменете ѝ трепереха. Тя поклати глава и направи възпиращ жест, когато Биатрикс съблече тежката си вълнена пелерина и отиде да наметне с нея слабата фигура на Одри.

— Не, Биа, недей...

— Загрях се от разходката — настоя Биатрикс. Тя седна до приятелката си на студената каменна пейка. Минаха няколко минути в мълчание, докато Одри преглъщаше мъчително. Нещо не беше наред. Биатрикс чакаше търпеливо, сърцето ѝ се бе качило в гърлото.

— Одри — обади се тя накрая, — случило ли се е нещо на капитан Фелън?

Одри отвърна с празен поглед, сякаш се опитваше да дешифрира чужд език.

— Капитан Фелън — повтори тя тихо и поклати леко глава. — Не, доколкото знаем Кристофър е добре. Всъщност, вчера пристигна един пакет с писма от него. Едно от тях е за Прудънс.

Биатрикс си отдъхна с облекчение.

— Ще ѝ го занеса, ако нямаш нищо против — предложи тя, опитвайки се да звучи скромно.

— Да. Добре ще е. — Бледите пръсти на Одри се свиваха и разпусаха в скута ѝ.

Биатрикс бавно се пресегна и сложи ръка върху тази на Одри.

— Да не би кашлицата на съпруга ти да се е влошила?

— Докторът си тръгна преди малко. — Като си пое дълбоко дъх, Одри произнесе смаяно: — Джон има туберкулоза.

Ръката на Биатрикс се стегна.

Двете замълчаха; над главите им клоните на дърветата се огъваха и пукаха на студения вятър.

Беше трудно да се възприеме тази огромна несправедливост. Джон Фелън беше добър човек, винаги се отзоваваше, когато някой изпаднеше в беда. Беше платил медицинското лечение на съпругата на един селянин, което семейството не можеше да си позволи; бе предоставил пианото в къщата си на местните деца да се учат да свирят на него; беше дал пари за възстановяването на магазина за пайове в Стоуни Крос, когато той изгоря почти до основи. И бе сторил всичко това с голяма дискретност, сякаш се смущаваше да не бъде хванат, че върши някакво добро дело. Защо трябваше да пострада човек като Джон?

— Това не е смъртна присъда — каза накрая Биатрикс. — Много хора се оправят.

— Един на пет души — съгласи се мрачно Одри.

— Съпругът ти е млад и силен. Освен това все някой трябва да бъде този един. И това ще е Джон.

Двете знаеха, че туберкулозата е опасна болест, че съсипва белите дробове, причинявайки драстична загуба на тегло и изтощение. А най-лошото от всичко беше туберкулозната кашлица, която ставаше все по-упорита и с храчене на кръв, докато накрая дробовете се напълнеха прекалено много, за да позволят да се диша.

— Зет ми Кам разбира много от билки и лекарства — каза Биатрикс. — Баба му е била лечителка на племето.

— Цигански лек? — попита с колеблив тон Одри.

— Трябва да опиташ абсолютно всичко — настоя Биатрикс. — Включително циганските церове. Ромите живеят сред природата и знаят много за лечебната ѝ сила. Ще помоля Кам да приготви лекарство, което ще помогне на дробовете на господин Фелън и...

— Джон вероятно няма да го пие — каза Одри. — А и майка му ще се противопостави. Семейство Фелън са големи традиционалисти. Ако лекарството не идва от ампула от докторската чанта, или от аптеката, не биха го одобрили.

— Независимо от всичко ще донеса нещо от Кам.

Одри наклони глава и я отпусна на рамото на Биатрикс.

— Ти си добра приятелка. Ще се нуждая от теб през следващите месеци.

— На твое разположение съм — каза просто Биатрикс.

Изви се вятър, вдигна листата от земята и ги завъртя. Одри се отърси от мъката си и стана, връщайки пелерината.

— Да влезем в къщата, да намерим писмото за Пру.

Вътре беше приятно и уютно, стаите бяха широки, с ниски тавани с греди, с дебели стъкла на прозорците, които пропускаха бледата зимна светлина. Сякаш всяка печка в къщата беше запалена, отвсякъде прииждаше топлина на талази. Всичко в дома на Фелън беше ненатрапчиво и изискано, с великолепни мебели на внушаваща респект възраст.

Отнякъде се появи прислужница с покорен вид, която пое пелерината на гостенката.

— Къде е свекърва ти? — попита Биатрикс, когато последва Одри към стълбището.

— Отиде да си почива в стаята си. Новината е особено тежка за нея. — Деликатна пауза. — Джон винаги е бил нейният любимец.

Биатрикс го знаеше, както и повечето хора от Стоуни Крос. Госпожа Фелън обожаваше двамата си сина, единствените, които ѝ бяха останали след смъртта на други двама сина, починали още в детска възраст, и една мъртвородена дъщеря. Но в Джон тя бе вложила цялата си гордост и амбиции. За съжаление, нямаше достойна за него жена в майчините ѝ очи. Одри бе понесла голяма доза критики през трите години от брака си, особено заради неуспеха да зачене.

Биатрикс и Одри се изкачиха по стъпалата, минавайки покрай редицата семейни портрети в тежки златни рамки. Повечето бяха Бушампс, аристократичната линия на семейството. Човек не можеше да не забележи, гледайки различните представители на поколенията, колко подчертано красиви са Бушампс, с фини носове и блестящи очи, с гъсти, вълнисти коси.

Когато стигнаха до горната площадка, от стаята в дъното на коридора се разнесе глуха кашлица.

— Биа, би ли изчакала за момент? — попита разтревожено Одри. — Трябва да отида при Джон — време е за лекарството му.

— Да, разбира се.

— Стаята на Кристофър — онази, в която остава, когато дойде — е ето тук. Оставила съм писмото върху скрина.

Одри отиде при съпруга си, докато Биатрикс предпазливо влезе в стаята на Кристофър, оглеждайки се на прага.

Вътре беше полутъмно. Биатрикс отиде и дръпна една от тежките завеси, пропускайки дневната светлина, която очерта блестящи правоъгълници върху застлания с килим под. Писмото лежеше на скрина. Биатрикс го взе нетърпеливо, пръстите я сърбяха да счупи печата.

Но се въздържа, все пак бе адресирано до Прудънс.

Пъхна го в джоба на роклята си и се спря до скрина, плъзгайки поглед по предметите, подредени спретнато на един дървен поднос.

Малка четка за бръснене със сребърна дръжка... бръснач със сгъваемо острие... празна сапуниерка... порцеланова кутия със сребърен капак. Неспособна да се удържи, Биатрикс повдигна капака и погледна вътре. Откри три комплекта ръкавели, двата сребърни, единият златен, ланец за часовник и месингово копче. Като върна капака на мястото му, тя взе четката за бръснене и докосна страната си с нея. Косъмчетата бяха копринени и меки. При движението им от четката се разнесе приятен аромат. Дъх на бръснарски сапун.

Биатрикс я приближи до носа си и вдъхна аромата... наситен мъжки мирис... на кедър, лавандула, на дафинови листа. Представи си как Кристофър разнася пяната по лицето си, разтягайки устата си на една страна, всички гримаси, които бе виждала баща си и брат си да правят, докато се бръснат.

— Биатрикс?

Тя виновно остави четката и излезе в коридора.

— Намерих писмото — произнесе тя. — Дръпнах завесите — ще ги върна на мястото им и...

— О, не се притеснявай за това, нека влиза светлина. Мразя тъмни стаи. — Одри ѝ се усмихна насилено. — Джон изпи лекарството си. То го приспива. Докато си почива, ще сляза долу да поговоря с готвачката. Джон мисли, че може да хапне малко пудинг.

Тръгнаха по стълбището заедно.

— Благодаря ти, че взе писмото за Прудънс — каза Одри.

— Мило е от твоя страна, че подпомагаш кореспонденцията между тях.

— О, това не ме затруднява изобщо. Съгласих се заради Кристофър. Ще призная, че съм изненадана, че Прудънс отделя време,

за да му пише.

— Защо?

— Не мисля, че се интересува от него. Всъщност, предупредих Кристофър за нея, преди да тръгне. Но той бе толкова запленил от външността ѝ и високия ѝ дух, че успя да се самоубеди, че има нещо истинско между тях.

— Мислех, че харесваш Прудънс.

— Харесвам я. Или поне... Опитвам се да я харесам. Заради теб. — Одри се усмихна слабо на изражението на Биатрикс. — Бих искала да приличаше повече на теб, Биа.

— На мен? О, не бива! Не си ли забелязала колко съм странна?

Усмивката на Одри се разшири и за миг тя заприлича отново на безгрижната млада жена, която беше преди болестта на Джон.

— Ти приемаш хората такива, каквито са. Мисля, че гледаш на тях като на домашните си любимци — търпелива си и наблюдаваш навиците и желанията им, без да ги съдиш.

— Осъдих строго зет ти — изтъкна Биатрикс, чувствайки вина.

— Повече хора трябва да го осъждат. Това може да подобри характера му.

* * *

Неотвореното писмо в джоба на Биатрикс беше истинско мъчение. Тя побърза да се върне, качи се на коня и се насочи към къщата на Мърсър, претенциозна постройка с кули, сложно извити стълбове на портала и прозорци с цветни стъкла.

Току-що станала след посещение на танци, което бе продължило до три след полунощ, Прудънс прие Биатрикс в кадифен халат, украсен с бяла дантела.

— О, Биа, трябваше да дойдеш снощи! Имаше толкова много красиви млади джентълмени, включително неангажирани кавалеристи, които отиват в Крим след два дена... изглеждат блестящи в униформата си...

— Току-що бях при Одри — каза Биатрикс, останала без дъх, като влезе в частния салон на втория етаж и затвори вратата. —

Горкият господин Фелън, не е добре и... ами, ще ти разкажа след минутка, но... има писмо от капитан Фелън.

Прудънс се усмихна и взе писмото.

— Благодаря ти, Биа. Сред офицерите, с които се запознах снощи... имаше един тъмнокос лейтенант, който ме покани на танц и той...

— Няма ли да го отвориш? — Биатрикс гледаше невярващо как Прудънс оставя плика на една странична масичка.

Прудънс ѝ хвърли учудена усмивка.

— Боже, много си нетърпелива днес. Искаш да го отворя веднага?

— Да. — Биатрикс седна в един стол, тапициран с дамаска на цветчета.

— Но аз искам да ти разкажа за лейтенанта.

— Не давам пет пари за лейтенанта, искам да чуя за капитан Фелън.

Прудънс се изсмя тихо.

— Не съм те виждала толкова възбудена, откакто открадна онази лисица, която лорд Кампдън внесе от Франция миналата година.

— Не съм я откраднала, спасих я. Да внасяш лисици, които да ловуваш... Наричам това много неспортсменско. — Биатрикс посочи писмото. — Отвори го!

Прудънс счупи печата, прегледа набързо страницата и поклати глава невярващо.

— А сега пише за мулета. — Тя завъртя очи и подаде листа на Биатрикс.

„До госпожица Прудънс Мърсър

Стоуни Крос

Хемпшир, Англия

7 ноември, 1854 г.

Скъпа Прудънс,

Въпреки репортажите, в които пише, че британският войник е безстрашен, аз ви уверявам, че когато сме под обстрел, определено залягаме и търсим прикритие. По ваш съвет добавих към репертоара си и отдръпване, както и

отскачане, с отлични резултати. Според мен старата басня беше опровергана: има моменти в живота, когато човек определено иска да е заекът, а не костенурката.

Сражавахме се на южното пристанище Балаклава на два̀сет и четвърти октомври. На леката кавалерия беше заповядано да щурмува директно руските позиции по неразбираеми причини. Пет кавалерийски полка бяха покосени без поддръжката на артилерията. Двеста мъже и почти четиристотин коня бяха изгубени само за два̀сет минути. Поредна битка на пети ноември в Инкерман.

Отидохме да спасяваме войници, изоставени на бойното поле, преди руснаците да са стигнали до тях. Албърт дойде заедно с мен под буря от снаряди и помогна при идентифицирането на ранените, така че успяхме да ги пренесем извън обсега на артилерията. Най-близкият ми приятел в полка беше убит.

Моля ви, благодарете на приятелката си Биатрикс за съвета ѝ по отношение на Албърт. Той вече не хапе толкова често и не ми се хвърля, макар да нападна няколко посетители в палатката.

Май и октомври, най-хубаво миришещите месеци? Аз бих добавил и декември: борове, мраз, пушек на дърва, канела. Колкото до любимата ви песен... знаете ли, че «Далече отвъд планините» е официалната песен на стрелковата бригада?

Тук изглежда всички са покосени от някаква болест, с изключение на мен. Нямам симптоми на холера, нито пък на другите болести, които се ширят в двете дивизии. Имам чувството, че ще трябва да симулирам поне някакви храносмилателни проблеми от приличие.

Колкото до магарешката вражда: докато симпатизирам на Кеърд и неговата не дотам добродетелна кобила, не мога да се сдържа да не изтъкна, че раждането на едно муле съвсем не е лош изход. Мулетата са много поустойчиви от конете, в по-голямата си част са по-здрави и най-вече имат много изразителни уши. Освен това не са прекомерно инатливи, стига към тях да се отнасят добре.

Ако се чудите на явната ми обич към мулетата, сигурно трябва да обясня, че като момче имах домашен любимец, муле на име Хектор, след като открих, че в «Илиада» се споменава за едно муле.

Не бих си позволил да ви моля да ме чакате, Пру, но ще ви помоля да ми пишете отново. Прочетох последното ви писмо повече пъти, отколкото мога да броя. По някакъв начин сега, когато сте на две хиляди мили разстояние, ви възприемам като по-реална, отколкото преди.

Винаги ваш,

Кристофър

П.С. Прилагам рисунка на Албърт.^[1]“

Докато четеше, Биатрикс беше обезпокоена, трогната и очарована.

— Нека да му отговоря и да се подпиша с твоето име — помоли тя. — Още едно писмо. *Моля те*, Пру. Ще ти го покажа, преди да го изпратя.

Прудънс избухна в смях.

— Честно ти казвам, това е най-глупавото нещо, което някога съм... О, много добре, напиши му, щом това те забавлява.

В следващия половин час Биатрикс участва в безсмислен разговор за танците и гостите, които са присъствали, както и последните слухове от Лондон. Тя пхна писмото от Кристофър Фелън в джоба си... и замръзна, когато усети необикновен предмет вътре. Една метална дръжка... и меките косъмчета на четка за бръснене. Тя пребледня, осъзнавайки, че несъзнателно е взела бръснарската четка от скрина на Кристофър.

Проблемът ѝ се беше върнал.

Тя успя някак си да продължи да се усмихва и да си бърби спокойно с Прудънс, докато вътрешно бе изпълнена с вълнение.

Всеки път, когато беше нервна или притеснена, прибираше в джоба си някакъв малък предмет от магазин или нечие жилище. Беше започнала да го прави след като родителите ѝ починаха. Понякога дори не съзнаваше, че е отмъкнала нещо, докато друг път импулсът бе

толкова неустоим, че започваше да се поти и да трепери, докато най-накрая не се предадеше.

Не открадването беше проблем. А връщането на откраднатото. Биатрикс и семейството ѝ винаги успяваха да оставят предметите на местата им. Но това понякога изискваше изключителни мерки — от визити в неподходящо време на деня или измисляне на безумни оправдания, до бродене из нечия къща — което само затвърждаваше репутацията на Хатауей като ексцентрични.

Слава богу, сега нямаше да бъде трудно да остави бръснарската четка. Можеше да го направи следващия път, когато посетеше Одри.

— Предполагам, че сега трябва да се облека — каза най-накрая Прудънс.

Биатрикс прие намека без колебание.

— Разбира се. Време е да се прибирам вкъщи и да се погрижа за някои неща. — Тя се усмихна и добави небрежно: — Включително да напиша още едно писмо.

— Не пиши странни работи в него — каза Прудънс — Както знаеш, имам добра репутация.

---

[1]

Алберт

ТРЕТА ГЛАВА

*„До капитан Кристофър Фелън
I-ви стрелкови батальон
Планински базов лагер
Инкерман, Крим
3 декември, 1854 г.
Скъпи Кристофър,*

Тази сутрин прочетох, че повече от две хиляди от нашите са били убити в последната битка. Казаха, че един офицер е бил пронизан с щик. Не сте били вие, нали? Нали не сте ранен? Толкова се страхувам за вас. И много съжалявам, че приятелят ви е бил убит.

Вече украсяваме за празниците, закачаме бодлива зеленика и имам. Изпращам ви коледна картичка, нарисувана от един местен художник. Обърнете внимание на пискюлите и връвчицата отдолу — когато се дръпне, веселящите отляво гаврътват чашите си с вино. («Гаврътват» е странна дума, нали? Но е една от любимите ми.)

Харесвам старите, обикновени коледни песни. Харесва ми това, че всички Коледи си приличат. Харесва ми да ям сливов пудинг, макар всъщност да не обичам сливов пудинг. Има някакво успокоение в ритуала, нали?

Албърт изглежда прекрасно куче, може би на външен вид не е благородник, но вътрешно е верен и дълбоко емоционален.

Притеснявам се, че може да ви се случи нещо. Надявам се да сте невредим. Паля свещ за вас на елхата всяка вечер.

Отговорете ми колкото се може по-бързо.
Искрено ваша,

Прудънс

П.С. Споделям обичта ви към мулетата. Много непретенциозни създания, които никога не се надуват с произхода си. Във връзка с това, на човек му се иска някои хора да бъдат малко по-упорити.“

* * *

*„До госпожица Прудънс Мърсър
Стоуни Крос
Хемпшир
1 февруари 1855 г.
Скъпа Пру,*

Боя се, че наистина бях прободен с щик. Как усетихте? Случи се, когато се изкачвахме по една височина, за да настигнем една руска артилерийска батарея. Бях ранен незначително, определено не си заслужава да се обсъжда.

На четиринайсети ноември имаше буря, която разруши лагера и потопа френските и британски кораби в пристанището. Мнозина изгубиха живота си и за съжаление голяма част от зимните запаси и екипировка ги няма. Предполагам, че точно това е, което се разбира под «трудностите на военния живот». Гладен съм. Снощи сънувах храна. Обикновено сънувам вас, но снощи — съжалявам, че трябва да го кажа — вие бяхте засенчена от агнешко със сос от джоджен.

Адски студено е. Сега спя с Албърт. С него сме другари по легло, но и двамата трябва да го понесем, за да не измръзнем от студ. Албърт стана задължителна част от ротата — пренася съобщения под обстрел и тича много побързо от човек. Освен това е отличен караул и разузнавач.

Има няколко неща, които научих от Албърт...

1. Всяка храна е честно спечелена, преди всъщност да я излапа някой друг.
2. Спи винаги, когато можеш.
3. Не лай, освен ако не е наложително.
4. Преследването на собствената опашка понякога е неизбежно.

Надявам се да прекарате прекрасно Коледа. Благодаря ви за картичката — получих я на 24 декември и обиколи цялата рота, повечето от момчетата никога не бяха виждали коледна картичка дотогава. Преди най-после да ми я върнат, картоненият джентълмен, прикрепен към пискюла, гаврътна доста чаши.

На мен също ми харесва думата «гаврътва». Трябва да кажа, че винаги съм харесвал необикновените думи. Ето ви една: «люпило», гнездо. Кобилата на господин Кеърд роди ли вече? Може би ще помоля брат ми да направи оферта. Човек никога не знае кога може да му потрябва добро муле.“

* * *

„Скъпи Кристофър,

Струва ми се прекалено скучно да се изпращат писма по пощата. Иска ми се да можех да намеря по-интересен начин... Бих завързала малък свитък за крачето на птица, или бих ви изпратила писмо в бутилка. Но в интерес на експедитивността ще се доверя на Кралските пощи.

Току-що прочетох в «Таймс», че проявявате все по-голям героизъм. Защо трябва да поемате такива рискове? Обичайният дълг на един войник е достатъчно опасно нещо. Грижете се за безопасността си, Кристофър — заради мен, ако не заради самия вас. Молбата ми е напълно егоистична... няма да понеса, ако писмата ви спрат да пристигат.“

* * *

„Толкова съм далеч, Пру. Стоя извън живота си и го гледам. Сред цялата тази бруталност открих простото удоволствие да галиш куче, да четеш писмо и да гледаш нощното небе. Тази вечер съм почти сигурен, че видях древното съзвездие Аргус... наречено на кораба, с който Язон и екипажът му тръгнаха, за да открият Златното руно. Доколкото знам, човек няма как да види Аргус, освен ако не е в Австралия, но все пак съм почти сигурен, че го зърнах.

Моля ви да забравите онова, което ви бях писал преди: наистина искам да ме чакате. Не се омъжвайте за никого, преди да се прибера.

Чакайте мен.“

* * *

„Скъпи Кристофър,

Това е парфюмът на март: дъжд, кал, перушина, мента. Всяка сутрин и всеки следобед пия чай от мента, подсладен с мед. Напоследък се разхождам много. Явно мисля по-добре навън.

Миналата нощ беше необикновено ясна. Гледах небето, за да откроя Аргус. Не ме бива никак със съзвездията. Никога не мога да разпозная някое, освен Орион и пояса му. Но колкото повече се взирах, толкова повече небето ми заприличваше на океан и тогава видях цяла флотилия от кораби, направени от звезди. Една от флотилиите хвърли котва на луната, докато другите отплаваха. Представих си, че двамата сме на един от тези кораби, които се носят по луната.

Всъщност, намирам океана за разстройващ. Прекалено голям. Предпочитам повече горите около

Стоуни Крос. Те са винаги очарователни и пълни с обикновени чудеса... паяжини блестят на дъжда, под падналите дънери на дъбовете се показват нови издънки. Искан ми се да бяхте тук с мен. И да слушаме заедно как вятърът шумоли в листата над нас, прекрасна, нежна мелодия... музиката на дърветата!

Докато седя тук и ви пиша, бях събула обувките си и бях подпряла крак прекалено близо до печката. Случва ми се понякога да изгоря чорапа си и дори веднъж се наложи да тропам с крака, когато започнаха да пушат. Но дори след всичко това не успях да се освободя от навика си. Така че сега можете да ме откриете сред тълпата дори с превързани очи. Просто следвайте миризмата на изгорели чорапи. Изпращам ви в плика перце от червеношийка, което намерих по време на разходката ми тази сутрин. Носи късмет. Дръжте го в джоба си.

Сега, докато пишех това писмо, изпитах странно чувство, сякаш стоите в стаята пред мен. Сякаш писалката ми се превърна в магически жезъл и ви призовах да се появите. Сякаш ако искам достатъчно силно...“

* * *

„Скъпа Прудънс,

Пазя перцето от червеношийка в джоба си. Откъде знаете, че имам нужда да нося някакъв амулет по време на битка?

През изминалите две седмици бях през повечето време в окопа, беше истински ад. Това вече не е кавалерийска война, а инженерна и артилерийска. Албърт стои в траншеята с мен, излиза само колкото да занесе някое съобщение до бойната линия.

По време на затишие се опитвам да си представя, че съм на друго място. Представям си как сте подпрели крака на печката и дъхът ви мирише сладко на ментов чай.

Представям си как се разхождам в горите на Стоуни Крос заедно с вас. Ще се радвам да видя някои обикновени чудеса, но не мисля, че мога да ги открия без вас. Нуждая се от помощта ви, Пру. Мисля, че може би сте единственият ми шанс да стана отново част от света.

Изпитвам странното чувство, че имам повече спомени за вас, отколкото е в действителност. Били сме заедно само няколко пъти. Един танц. Един разговор. Една целувка. Искане ми се да мога да преживея отново тези моменти. Искане ми се да ги бях ценил повече. Снощи отново ви сънувах. Не можех да видя лицето ви, но ви чувствах близо до мен. Вие ми шепнехте.

Последния път, когато ви държах, не знаех коя всъщност сте. Или кой съм аз. Ние така и не погледнахме под повърхността. Може би е по-добре, че не сме го направили — не мисля, че можех да ви оставя, ако ви бях почувствал така, както сега.

Ще ви кажа за какво се бия. Не за Англия, не за съюзниците ѝ, нито за патриотична кауза. Всичко се свежда само до надеждата да бъда с вас.“

* * *

„Скъпи Кристофър,

Накарахте ме да осъзная, че думите са най-важното нещо на света. И че никога не са били по-важни, отколкото сега. В момента, в който Одри ми даде последното ви писмо, сърцето ми започна да бие по-бързо и трябваше да се скрия в тайната ми къща, за да го прочета на спокойствие.

Още не съм ви казала... миналата пролет при една от разходките ми намерих най-странната постройка в гората, самотна тухлена кула и каменен зид, целите покрити с бръшлян и мъх. Това е било отдалечена част от имението Стоуни Крос, принадлежало на лорд Уестклиф. По-късно,

когато попитах лейди Уестклиф за това, тя каза, че поддържането на тайна къща било местен обичай в Средновековието. Господарят на къщата може би я е използвал като място, където да държи метресите си. Веднъж един от предците на Уестклиф се скрил там от собствените си кръвожадни придворни. Лейди Уестклиф каза, че мога да посещавам тайната къща, когато поискам, тъй като е била отдавна изоставена. Ходя често там. Тя е моето тайно кътче, моето светилище... а сега, когато знаете за него, то е вече и ваше.

Току-що запалих свещ и я сложих на прозореца. Истинска малка Пътеводна звезда за вас, която да ви доведе у дома.“

* * *

„Скъпа Прудънс,

Сред всички шумове, мъже и лудост се опитвам да мисля за вас във вашата тайна къща... моята принцеса в кула. И моята Пътеводна звезда на прозореца.

Нещата, които човек трябва да прави на война... Мислех, че всичко ще стане много по-лесно с времето. И съжалявам, че ще го кажа, но съм бил прав. Боя се за душата си. За нещата, които съм направил, Пру. Нещата, които все още трябва да правя. Щом не очаквам Господ да ми прости, как мога да моля вас да го сторите?“

* * *

„Скъпи Кристофър,

Любовта прощава всичко. Дори не е нужно да молите.

След като ми писахте за Аргус, започнах да чета за звездите. Имаме много книги за тях, тъй като те бяха от специален интерес за баща ми. Аристотел твърди, че звездите са направени от материал, различен от четирите земни елемента — по същество еднакъв с този, от който е направена човешката психика. Ето защо човешкият дух се стреми към звездите. Може би не е много научно, но на мен ми харесва идеята, че във всекиго от нас има малко звездна светлина.

Мисля за вас като за мое собствено съзвездие. Колко сте далеч, скъпи приятелю, но не по-далеч от тези неподвижни звезди в душата ми.“

* * *

„Скъпа Пру,

Подреждаме се за дълга обсада. Не се знае кога ще имам шанса да пиша отново. Това не е моето последно писмо, а последно само за известно време. Не се съмнявайте, че един ден ще се върна при вас.

До момента, в който ще мога да ви държа в ръцете си, тези изтъркани и слаби думи са единственият начин да стигна до вас. Колко беден превод на любовта са те! Думите не могат да бъдат справедливи към вас, нито пък да уловят онова, което означавате за мен.

И все пак... обичам ви. Заклевам се в светлината на звездите... няма да напусна този свят, докато не чуете тези думи от мен.“

* * *

Седнала на един голям, паднал дъб дълбоко в гората, Биатрикс вдигна очи от писмото. Не осъзнаваше, че плаче, докато не усети

поляха на бриза срещу мокрите си страни. Мускулите на лицето ѝ я заболяха, когато се опита да се съвземе.

Беше ѝ писал на трийсети юни, без да знае, че му е писала същия ден. Нямахше как човек да не види в това знак.

Не бе преживявала такава горчива загуба, такъв агонизиращ копнеж, откакто родителите ѝ бяха починали. Това, разбира се, бе друг вид скръб, но носеше същия вкус на безнадеждна нужда.

Какво направих?

Тя, която бе преминавала винаги през живота с безпощадна честност, беше извършила неппростима лъжа. А истината щеше да влоши нещата още повече. Ако Кристофър Фелън откриеше, че му е писала под фалшива самоличност, щеше да я презре. А ако не разбере, Биатрикс винаги щеше да бъде „момичето, което е за обора“. Нищо повече.

„Не се съмнявайте, че ще се върна при вас...“

Тези думи бяха предназначени за Биатрикс, макар да бяха адресирани до Прудънс.

— Обичам ви — прошепна тя и сълзите ѝ потекоха по-бързо.

Как я бе обзело това чувство? Боже мили, тя почти не си спомняше как изглежда Кристофър Фелън, и въпреки това сърцето ѝ се свиваше при мисълта за него. И най-лошото от всичко: декларациите на Кристофър по всяка вероятност бяха внушени от трудностите на войната. Този Кристофър, когото тя познаваше от писмата... мъжа, когото обичаше... можеше да изчезне в мига, в който той се завърнеше у дома.

Нямаше да излезе нищо добро от цялата тази работа. Тя трябваше да спре това. Не можеше повече да се преструва, че е Прудънс. Не беше честно, особено по отношение на Кристофър.

Биатрикс бавно пое към къщи. Когато се прибра, се натъкна на Амелия, която извеждаше малкия си син Рей навън.

— А, ето те — възкликна Амелия. — Искаш ли да дойдеш с нас до конюшните? Рей ще поязди понито си.

— Не, благодаря. — Биатрикс се усмихна така, сякаш я бяха уболи. Всички от семейството ѝ се опитваха да я включат в живота си. Всички бяха изключително щедри в това отношение. Но въпреки това тя се чувстваше изоставена като стара мома.

Ексцентрична и самотна. Не на място, като животните, които държеше.

Съзнанието ѝ направи един несвързан скок, опитвайки се да си спомни мъжете по време на танците, вечерите и соаретата. Никога не ѝ бе липсвало мъжко внимание. Може би трябваше да окуражи някой от тях, да избере вероятен кандидат, за когото да се омъжи и да приключи с това. Може би ѝ беше орисано да се омъжи за човек, когото не обича?

Но това щеше да бъде друг вид страдание.

Тя плъзна пръсти в джоба на роклята си и напипа писмото от Кристофър Фелън. Листът, който той беше сгънал, накара стомахът ѝ да се свие силно.

— Много си мълчалива напоследък. — Амелия я изглежда изучаващо със сините си очи. — Изглеждаш сякаш си плакала. Тревожи ли те нещо, скъпа?

Биатрикс сви рамене смутено.

— Предполагам, че съм потисната заради болестта на господин Фелън. Според Одри състоянието му се влошило.

— О... — Изражението на Амелия стана загрижено. — Искане ми се да имаше нещо, което можем да направим. Ако напълня кошница със сливова ракия и желиран крем, ще им я занесеш ли?

— Разбира се. Ще отида по-късно този следобед.

Оттегляйки се в уединението на стаята си, Биатрикс седна пред бюрото и извади писмото. Щеше да пише на Кристофър още веднъж, нещо безлично, обичайни любезности. По-добре, отколкото да продължи да го лъже.

Тя внимателно отвори мастилницата, натопа перото и започна:

„Скъпи Кристофър,

Тъй като изключително много ви уважавам, скъпи приятелю, ще бъде глупаво и за двама ни да прибързваме, докато още сте далеч. Имате най-искрените ми благопожелания за здраве и благополучие. Смятам, обаче, че всяко споменаване на каквито и да било чувства между нас трябва да бъде отложено до завръщането ви. Всъщност, може би е най-добре да приключим кореспонденцията си...“

С всяко изречение ставаше все по-трудно да накара пръстите си да се движат. Писалката трепереше в стегнатата ѝ ръка и тя усети, че в очите ѝ отново бликват сълзи.

— *Глупости!* — промърмори.

Буквално я болеше да реди подобни лъжи. Гърлото ѝ се беше стегнало и не можеше да диша.

Като дишаше с усилие, тя грабна друг лист хартия и бързо написа няколко реда, само за пред себе си, надявайки се, че така ще намали силната болка, която се бе събрала в гърдите ѝ:

„Скъпи Кристофър,

Не мога да ви пиша повече.

Аз не съм тази, за която ме мислите.

Не възнамерявах да ви изпращам любовни писма, но станаха такива. По пътя си към вас думите ми се превръщаха в сърдечни трепети върху листа.

Върнете се, моля ви, върнете се у дома, и ме намерете.“

Погледът ѝ се замъгли. Като остави писмото настрана, тя се върна към първоначалното си писмо и го завърши, изразявайки своите благопожелания и молитви за неговото безопасно завръщане.

Колкото до любовното писмо, тя го смачка и го пхна в чекмеджето. По-късно щеше да го изгори на специална церемония, и да гледа как всяка прочувствена дума изгаря и става на пепел.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Късно следобед Биатрикс отиде в дома на Фелън. Тя занесе една голяма кошница с бренди и желиран крем, пита меко бяло сирене и малък „домашен сладкиш“, сух и без глазура, само леко подсладен. Всъщност, нямаше значение дали семейство Фелън се нуждаеха от такива неща, по-важен бе самият жест.

Амелия я убеждаваше да отиде с файтон или с каруца, тъй като кошницата беше голяма и тежка. Но Биатрикс се нуждаеше от разходката, надяваше се, че тя ще ѝ помогне да успокои разтревожения си ум. Тя вървеше с равномерна крачка и вдъхваше въздуха на ранното лято. *Това е ароматът на юни, искаше ѝ се да напише на Кристофър... орлови нокти, зелена трева, мокри чаршафи, прострени да съхнат...*

Когато стигна, ръцете вече я боляха от дългото носене на кошницата.

Къщата, обвита в гъст бръшлян, напомняше мъж, навлечен с палто. Биатрикс усети, че настръхва от мрачно предчувствие, когато застана пред входната врата и почука. Беше поканена вътре от иконом със сериозно лице, който я освободи от кошницата и я придружи до салона.

Къщата изглеждаше прекалено топла, особено след ходенето пеша. Биатрикс усети, че се изпотява под роклята си и в затворените до глезените обувки.

След миг в стаята се появи Одри, слаба и размъкната, част от косата ѝ бе вдигната, другата висеше надолу небрежно. Тя носеше престилка с тъмночервени петна по нея.

Кървави петна.

Когато Одри срещна разтревожения поглед на Биатрикс, се усмихна слабо:

— Както виждаш, не съм за гости. Но ти си една от малкото, за които не е нужно да поддържам външния си вид. — Осъзнавайки, че е още с престилка, тя я развърза и я сви. — Благодаря за кошницата.

Поръчах на иконома да налее чаша сливово бренди и да я занесе на госпожа Фелън. Тя си легна.

— Болна ли е? — попита Биатрикс, когато Одри седна до нея.

Одри поклати глава.

— Само объркана.

— А... съпругът ти?

— Умира — произнесе равно Одри. — Не му остава много. Въпрос на дни, каза докторът.

Биатрикс понечи да я погали, да я успокои, както правеше с нейните ранени създания.

Одри се дръпна и вдигна ръка отбранително.

— Не, недей. Не бива да ме докосваш. Ще се разпадна на парчета. Трябва да бъда силна заради Джон. Да говорим бързо. Имам само няколко минути.

Биатрикс дръпна ръце в скута си.

— Позволи ми да направя нещо — каза тя с тих глас. — Нека поседя с него, докато си починеш. Поне за час.

Одри се усмихна слабо.

— Благодаря ти, скъпа. Но не мога да позволя на никого да стои при него. Трябва да съм аз.

— Тогава да отида ли при майка му?

Одри разтърка очи.

— Много мило, че го предлагаш. Макар да не мисля, че иска компания. — Тя въздъхна: — Ако остане на нея, би предпочела да умре с Джон, отколкото да продължи да живее без него.

— Но тя все пак има и друг син.

— Не е привързана към Кристофър. В сърцето ѝ има място само за Джон.

Докато се опитваше да смели казаното, Биатрикс имаше чувството, че високият часовник в стъкления шкаф тиктака неодобрително, а махалото му се полюляваше сякаш някой клати глава в несъгласие.

— Не може да е вярно — каза тя накрая.

— Но е така — въздъхна Одри с унила усмивка. — Някои хора имат безкрайно много обич, която са готови да раздават. Като вашето семейство. Но при други възможностите са ограничени. Цялата обич на госпожа Фелън се е изляла — стигнала е само за съпруга ѝ и за

Джон. — Одри вдигна рамене изтощено. — Не е важно дали обича Кристофър или не. В този момент нищо не изглежда важно.

Биатрикс бръкна в джоба си и извади писмото.

— Това е за него — каза тя. — За капитан Фелън. От Пру.

Одри го взе с неразгадаемо изражение.

— Благодаря ти. Ще го изпратя заедно с едно писмо за състоянието на Джон. Той ще иска да знае. Бедният Кристофър... толкова е далече.

Биатрикс се запита дали да не си вземе писмото. Щеше да е възможно най-лошият момент да се дистанцира от Кристофър. От друга страна, може би пък беше най-подходящият. Малката рана боли по-малко, когато е едновременно с някоя по-голяма.

Одри гледаше играта на емоции върху лицето ѝ.

— Смяташ ли някога да му кажеш? — попита тя тихо.

Биатрикс примига.

— Да му кажа какво?

Това доведе до раздразнено пухтене.

— Не съм малоумна, Биа. Прудънс е в Лондон в момента, посещава балове и соарета, и всички останали глупави събития на сезона. Тя не би могла да напише писмото.

Биатрикс усети как се зачервява, а след това пребледнява.

— Тя ми го даде преди да замине.

— Поради обичта си към Кристофър? — Одри изви устни. — Последния път, когато я видях, дори не се сети да попита за него. Освен това защо винаги ти вземаш и носиш писмата? — Тя изгледа Биатрикс с нежен, но укорителен поглед. — От онова, което Кристофър пише на мен и Джон в писмата си съдя, че явно е доста увлечен по Пру. Заради онова, което тя му е писала. И ако накрая стана снаха на онази глупачка, ти ще си виновна. — Тя въздъхна. — Трябва да се връщам при Джон.

Докато Биатрикс вървеше с Одри към коридора, внезапно я завладя предчувствието, че приятелката ѝ скоро ще трябва да посрещне смъртта на съпруга си.

— Одри — каза тя несигурно, — бих искала да мога да понеса това вместо теб.

Одри я гледа дълго, лицето ѝ се зачерви от емоции.

— Точно това, Биа, те прави истинска приятелка.

* * *

Два дни по-късно Хатауей получи вест, че Джон Фелън се е споминал през нощта. Изпълнени със състрадание, Хатауей се питаха как биха могли да помогнат на опечалените жени. Обикновено това би се паднало на Лео, господарят на имението, да отиде при Фелън и да предложи услугите си. Само че Лео беше в Лондон, тъй като Парламентът още беше в сесия. Понастоящем се водеше политически дебат за некомпетентността и незаинтересоваността, довели до толкова лошо обезпечение и снабдяване на военните части в Крим.

Беше решено, че Мерипен, съпругът на Уин, ще отиде в дома на Фелън от името на семейството. Никой не очакваше, че той може да бъде приет, тъй като скърбящите несъмнено щяха да бъдат покосени от мъка, за да говорят с когото и да било. Но Мерипен щеше да занесе писмо, в което Хатауей предлагаша евентуална помощ.

— Мерипен — обърна се към него Биатрикс, преди той да тръгне, — би ли поднесъл съболезнованията ми на Одри, като я попиташ дали мога да помогна с нещо при подготвянето на погребението? Попитай я освен това дали иска някоя от нас да отиде и просто да поседи при нея.

— Разбира се. — Тъмните очи на Мерипен бяха изпълнени с топлина. Отрасъл в семейството от момче, той беше като брат за всички тях. — Защо не й напишеш бележка? Ще я предам на слугите.

— Само след минутка. — Биатрикс хукна към стълбището, повдигайки полите си, за да не се препъне, докато бързаше към стаята си.

Тя отиде до бюрото си, извади хартията за писане и писалките, и се пресегна към мастилницата. Ръката ѝ замръзна във въздуха, когато видя смачкания лист в чекмеджето.

Беше любезното, дистанцирано писмо, което беше написала на Кристофър Фелън.

Не го беше изпратила.

Тя изстина, коленете ѝ заплашваха да се огънат под нея.

— О, Боже — прошепна тя, сядайки на близкия стол с такава сила, че той се разклати.

Явно беше дала на Одри погрешното писмо. Неподписаното, което започваше с „Не мога да ви пиша повече. Аз не съм тази, за която ме мислите...“.

Сърцето ѝ задумка в гърдите, обзето от паника. Тя се опита да се успокои, за да мисли трезво. Дали писмото беше изпратено? Може би все още имаше време да го вземе обратно? Щеше да помоли Одри... но не, би било проява на пълен егоизъм и непоследователност. Съпругът на Одри току-що бе починал. Тя не заслужаваше да я безпокоят с такива незначителни неща в това време.

Беше прекалено късно. Биатрикс трябваше да се примири с положението и да остави Фелън да реагира на странната бележка както намери за добре.

„Върнете се, моля ви, върнете се у дома и ме намерете...“

Като простена, тя се наведе напред и облегна глава на масата. Изпотеното ѝ чело залепна за лакираното дърво. Усети, че Лъки скача на масата, завира муцунка в косата ѝ и мърка.

Моля те, Боже, помисли си тя отчаяно, не позволявай на Кристофър да отговори. Нека всичко да приключи. Не му позволявай да разбере, че съм била аз.

ПЕТА ГЛАВА

— Мисля си — каза Кристофър замислено, като вдигна чаша бульон към устните на ранения, — че болницата може би е най-лошото място за човек, който се опитва да оздравее.

Младият мъж, когото той хранеше — не повече от деветнайсет-двайсетгодишен — се засмя леко, докато пиеше.

Кристофър беше закаран в лазарета в Скутари три дни по-рано. Беше ранен по време на безкрайната обсада на Севастопол. В един момент придружаваше група сапъори, докато носеха стълба към един руски бункер, а в следващия се чу експлозия и той усети, че е ударен едновременно отстрани и в десния крак.

Превърнатите в лазарет бараки бяха пълни с ранени, с плъхове и паразити. Единственият източник на вода беше един извор, на който санитарите се редяха на опашка, изчаквайки търпеливо тънката струйка да напълни кофите. Тъй като водата не ставаше за пиене, я използваха за миене и за пране на превръзки.

Кристофър беше подкупил санитарите да му донесат една чаша силен спирт. Беше облял с него раните си с надеждата да ги предпази от загнояване. Първия път, когато го беше направил, острата изгаряща болка едва не го доведе до припадък и той се свлече от леглото на пода — спектакъл, който предизвика бурен смях от страна на останалите пациенти в отделението. Кристофър добродушно понесе подигравките им след това, знаейки, че на подобно окаяно място смехът е повече от нужен.

Шрапнелът беше изваден, но раните не заздравяваха както трябва. Тази сутрин бе открил, че кожата около тях е зачервена и опъната. Перспективата да се разболее сериозно на това място беше плашеща.

Вчера, въпреки гневните протести на войниците в дългата редица легла, санитарите бяха започнали да зашиват един мъж в собственото му окървавено одеяло, за да го занесат в общия гроб, преди още напълно да е умрял. В отговор на възмутените викове на

ранените санитарите отговориха, че мъжът не усещал нищо и че от смъртта го делели само минути, а освен това леглата отчаяно не достигали. Всичко това бе истина. Обаче като един от неколцината, които можеха да стават от леглото си, Кристофър се застъпи, казвайки им, че той ще изчака с мъжа на пода, докато онзи изпусне последния си дъх. Той седя повече от час на коравия камък, отблъсквайки насекомите, докато главата на мъжа почиваше на здравия му крак.

— Мислиш, че си му направил добро ли? — попита един от санитарите сардонично, когато бедният мъж най-после се спомина и Кристофър им позволи да го вдигнат.

— Не на него — отвърна Кристофър с нисък глас. — Но може би на тях. — Той кимна по посока на редицата омърляни легла, където войниците лежаха и гледаха. За тях бе важно да вярват, че ако дойде техният ред, към тях ще се отнесат поне човечно.

Младият войник в леглото до Кристофър не беше способен да направи много за себе си, тъй като бе загубил цялата си ръка, а другата бе останала без китка. Тъй като нямаше свободни сестри, Кристофър се зае да го храни. Като примигваше и потръпваше, докато коленичеше на пода, той вдигна главата на мъжа и му помогна да отпие от бульона.

— Капитан Фелън — дойде ясният глас на една от милосърдните сестри. Със строгото си поведение и заканително изражение сестрата бе толкова плашеща, че някои от войниците подхвърляха — без тя да ги чува, разбира се, — че ако я изпратят да се бие срещу руснаците, войната ще бъде спечелена за часове.

Гъстите ѝ сиви вежди се вдигнаха, когато видя Кристофър край леглото на пациента.

— Пак създавате неприятности, а? — попита тя. — Върнете се веднага в леглото си, капитане. И не го напускайте... освен ако не възнамерявате да се разболеете толкова, че да се принудим да ви държим там до безкрайност.

Кристофър мълчаливо се подчини.

Тя отиде при него и сложи студената си ръка на челото му.

— Температура — чу я да обявява. — Не мърдайте отгук, иначе ще се принудя да ви завържа, капитане. — Тя отдръпна ръката си и той усети, че слага нещо върху гърдите му.

Кристофър отвори очи и видя, че му е оставила пакет с писма.

Прудънс.

Той го взе нетърпеливо и забърза да счупи печата.

В пакета имаше две писма.

Той изчака сестрата да си тръгне, преди да отвори това от Прудънс. Гледката на почерка ѝ го изпълни с емоции. Искаше я, нуждаеше се от нея с такава сила, че не можеше да я сдържа.

Отдалечен на другия край на света, той се бе влюбил в нея. Нямаше значение, че почти не я познаваше. Малкото, което познаваше от нея, обичаше.

Бързо прочете няколкото реда.

Думите сякаш трябваше да се подредят като в детска игра. Той ги гледаше в недоумение, докато бавно започна да ги проумява.

„... Аз не съм тази, за която ме мислите... моля ви, върнете се вкъщи и ме намерете“.

Устните му оформиха името ѝ безгласно. Той сложи ръка върху гърдите си, притискайки писмото към неравномерно биещото си сърце.

Какво се беше случило с Прудънс?

Странната, импулсивна бележка предизвика в душата му пълно объркване.

— Аз не съм тази, за която ме мислите — повтори той едва доловимо.

Не, разбира се, че не беше. Нито пък той. Той не беше това разбито, трескаво същество в болнично легло, а тя не беше баналната флиртаджийка, за която я вземаше. Чрез писмата ѝ двамата бяха започнали да очакват нещо повече един от друг.

„... моля ви, върнете се у дома и ме намерете...“

Почувства ръцете си подпухнали и опънати, докато прелистваше другото писмо, от Одри. Температурата го правеше несръчен. Главата беше започнала да го боли... пулсираше нетърпимо... трябваше да чете думите между пулсациите на болката.

„Скъпи Кристофър,

Не съществува начин да изразя това внимателно. Състоянието на Джон се влоши. Той посреща перспективата за смъртта си със същото търпение и еlegantност, каквито показваше през целия си живот. По времето, когато получиш това писмо, той без съмнение ще си е отишъл...“

Съзнанието на Кристофър не беше в състояние да възприеме останалото. По-късно щеше да има време го дочете. Време да скърби.

Джон не трябваше да се разболява. Той трябваше да е в безопасност в Стоуни Крос и двамата с Одри да си родят деца. Трябваше да е там, когато Кристофър се върнеше вкъщи.

Кристофър успя да се свие на една страна. Придърпа одеялото достатъчно високо, за да се скрие. Около него останалите войници продължаваха да убиват времето... говореха, играеха карти, когато бе възможно. Те милостиво го оставиха на мира, позволявайки му уединението, от което се нуждаеше.

ШЕСТА ГЛАВА

Десет месеца, след като Биатрикс му бе писала за последно, от Кристофър нямаше кореспонденция. Беше писал на Одри, но в скръбта си по Джон Одри не можеше да говори с никого, освен с Биатрикс.

Кристофър бил ранен, предаде Одри, но се възстановил в лазарета и се върнал на бойното поле. Търсейки постоянно във вестниците името му, Биатрикс откри безброй разкази за неговата смелост. По време на дългите месеци блокада на Севастопол той бе станал най-награждаваният войник от артилерията, беше се окичил с Кръст за храброст, с медали за Кримската кампания при Алма, Инкерман, Балаклава и Севастопол, беше произведен също така в Рицар на Легиона на честта от Франция, освен това бе получил и медал „Меджидие“ от Турция.

За съжаление на Биатрикс приятелството ѝ с Прудънс охладня в деня, в който Биатрикс ѝ каза, че вече не може да пише на Кристофър.

— Но защо? — възрази Прудънс. — Мислех, че ти е приятно да си кореспондираш с него.

— Вече не ми е приятно — отвърна Биатрикс с глух глас.

Приятелката ѝ я бе погледнала невярващо.

— Не ми се вярва, че ще го изоставиш така. Какво ще си помисли той, когато писмата спрат да идват?

Въпросът накара стомаха на Биатрикс да се свие от вина и желание. Тя едва се осмели да заговори:

— Не мога да продължа да му пиша, без да му казвам истината. Става прекалено лично... Аз... чувствам, че се забърквам прекалено много. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

— Единственото, което разбирам, е, че си егоистка. Направи така, че да не мога вече да му изпратя и едно писмо, защото веднага ще забележи разликата между твоя и моя почерк. Единственото, което можеш да направиш, е да го държиш на къса верижка за мен, докато се върне.

— Защо го искаш? — намръщи се Биатрикс. Не ѝ харесваше израза „да го държи на къса верижка“... сякаш Кристофър беше безмозъчна кукла. Една измежду многото. — Имаш достатъчно ухажори.

— Да, но капитан Фелън стана военен герой. Може дори да бъде поканен на вечеря с кралицата при завръщането си. И сега, след като брат му е мъртъв, той ще наследи имението Ривъртън. Кое го прави почти толкова привлекателна партия, колкото един лорд.

Въпреки че и преди се бе изненадвала от плиткоумието на Прудънс, сега Биатрикс усети раздразнение. Кристофър заслужаваше повече от това да бъде оценяван толкова повърхностно.

— Минава ли ти през ума, че ще се е променил от войната? — попита тя тихо.

— Ами, може и да бъде ранен, макар да се надявам, че ще му се размине.

— Имам предвид, че ще се е променил като характер.

— Защото е участвал в битка? — Прудънс сви рамене. — Предполагам, че ще му се е отразило, да.

— Чела ли си репортажите за него?

— Бях заета напоследък — оправда се Прудънс.

— Капитан Фелън спечели медала „Меджидие“ за спасяването на ранен турски офицер. Няколко седмици по-късно изпълзял до един военен склад, който току-що е бил обстрелван, с десет убити френски войници и пет извадени от строя оръдия. Застанал зад останалото оръдие и задържал позицията сам срещу врага в продължение на осем часа. В един друг случай...

— Не е нужно да знам всичко това — възрази Прудънс — Защо ми го разказваш, Биа?

— Защото той може да се върне като съвсем различен човек. И ако те е грижа за него, трябва да се опиташ да разбереш през какво е преминал. — Тя подаде на Прудънс един пакет с писма, превързани с тясна синя панделка. — Като начало, започни с тях. Трябваше да препиша писмата, които съм му писала, така че да можеш и ти да ги прочетеш. Но се боя, че не се сетих.

Прудънс прие пакета неохотно.

— Много добре, ще ги прочета. Но съм сигурна, че Кристофър няма да иска да говори за писмата, когато се върне — ще ме има на

живо до себе си.

— Трябва да се опиташ да го разбереш по-добре — настоя Биатрикс. — Струва ми се, че го искаш по съвсем погрешни причини... при положение че има толкова много правилни. Той го заслужава. Не заради смелостта си в битките и заради всички онези лъскави медали... всъщност, това е най-малката част от онова, което е той. — Като млъкна за миг, Биатрикс си помисли печално, че оттук нататък трябва да избягва хората и да започне да прекарва отново времето си с животните. — Капитан Фелън писа, че когато двамата сте се опознали по-добре, никой от вас не изглеждал както на повърхността.

— Повърхността на какво?

Биатрикс я изгледа студено и си помисли, че за Прудънс единственото нещо под повърхността е друга повърхност.

— Той каза, че ти си може би единственият му шанс да се върне към света.

Прудънс я изгледа странно.

— Може би все пак е по-добре, че спря да му пишеш. Имам чувството, че мислиш прекалено много за него. Надявам се не смяташ, че Кристофър някога би... — Тя млъкна деликатно. — Няма значение.

— Знам какво се канеше да кажеш — каза Биатрикс сухо. — Разбира се, че нямам илюзии. Не съм забравила, че той веднъж ме сравни с кон.

— Не те е сравнил с кон — възрази Прудънс. — Всъщност каза, че мястото ти е в конюшните. Обаче той е прекалено изтънчен мъж и никога не би бил щастлив с момиче, което прекарва повечето време с животни.

— Предпочитам компанията на животните пред компанията на всички, които познавам — сопна се Биатрикс. Тя мигновено съжали за нетактичното си изказване, особено след като видя, че Прудънс го приема лично. — Съжалявам. Нямах предвид...

— Тогава може би е по-добре да отидеш при животните си — произнесе с леден тон Прудънс. — Ще си много по-щастлива да си говориш с някой, който не може да ти отговаря.

Биатрикс се сдържа и напусна къщата на Мърсърви. Но не преди Прудънс да извика след нея:

— Заради всички нас, Биа, трябва да ми обещаеш да не казваш никога на капитан Фелън, че ти си писала писмата. Няма смисъл. Дори и да му кажеш, той няма да те иска. Това ще ни накара да се чувстваме неловко и ще е източник на негодувание. Мъж като него никога не би простил такава лъжа.

След този ден Биатрикс и Прудънс повече не се срещаха, с изключение на случаите, когато се разминаваха на някое събитие.

Биатрикс се измъчваше, питайки се как ли е Кристофър, дали Албърт е с него, дали раните му зарастват правилно... но тя вече нямаше право да задава въпроси за него.

Сякаш нищо не се бе случило.

* * *

За радост на цяла Англия Севастопол падна през септември 1855 г. и на следващата година през февруари почнаха мирни преговори. Кам отбеляза, че макар Британия да е спечелила, това е пирова победа — не може да се сложи цена на един разбит или изгубен човешкия живот. Циганско разсъждение, с което Биатрикс напълно се съгласи. Общо повече от сто и петдесет хиляди съюзнически войници бяха умрели от бойни рани или болести, както и над сто хиляди руснаци.

Когато бе дадена дългоочакваната заповед войниците да се приберат у дома, Одри и госпожа Фелън научиха, че стрелковият батальон на Кристофър ще пристигне в Доувър в средата на април и ще се отправи за Лондон. Войниците се очакваха с голямо нетърпение, а на Кристофър се гледаше като на национален герой. Снимката му беше изрязана от вестниците и сложена на витрините в магазините, а разказите за смелостта му се повтаряха отново и отново в таверните и кафенетата. Написаха се дълги приветствени свитъци от гражданите и от аристокрацията, които щяха да му бъдат връчени; бяха изработени три церемониални саби с гравирани върху тях скъпоценни камъни и неговото име, и политиците нямаха търпение да го наградят за достойната му служба.

Но в деня, когато стрелковите части пристигнаха в Доувър, Кристофър мистериозно отсъстваше от празненствата. Тълпите на кея приветстваха стрелковия батальон и чакаха появата на изкусния

стрелец, но Кристофър явно бе избрал да избегне ентузиазираното сбирание, церемонии и банкети... той не дойде дори на тържествената вечеря, дадена от кралицата и нейния съпруг.

— Какво според теб се е случило на капитан Фелън? — попита Амелия, по-голямата сестра на Биатрикс, след като минаха още три дена, а той продължаваше да не се появява. — Доколкото си го спомням, той беше доста социален мъж, който обожаваше да се намира в центъра на вниманието.

— С отсъствието си привлича още повече внимание — изтъкна Кам.

— Той не търси внимание — не се сдържа Биатрикс. — Просто се оттегля от обществото.

Кам вдигна едната си вежда, изглеждаше развеселен.

— Като лисица? — попита той.

— Да. Лисиците са хитри. Дори когато изглежда, че се насочват в обратна на целта си посока, те винаги правят завой и накрая я докопват. — Биатрикс се поколеба, погледът ѝ стана далечен, като се взря през близкия прозорец към гората, помрачена от сурова и неохотна пролет... прекалено много източен вятър, прекалено много дъжд. — Капитан Фелън иска да се прибере у дома. Но ще стои далеч, докато хрътките спрат да обикалят около него.

Тя млъкна и се замисли, а Кам и Амелия продължиха да говорят. Беше само чувство... но тя изпита странното усещане, че капитан Фелън е някъде наблизо.

— Биатрикс. — Амелия застана до нея на прозореца и я прегърна през раменете. — Тъжна ли си, скъпа? Може би трябва да отидеш в Лондон за сезона, както направи приятелката ти Прудънс. Можеш да отседнеш при Лео и Катрин, или при Попи и Хенри в хотела...

— Нямам никакво желание да участвам в сезона — каза Биатрикс. — Направих го четири пъти и това беше много.

— Но след това ти беше много търсена. Джентълмените те обожаваша. А и сега може да има някой нов.

Биатрикс вдигна поглед нагоре.

— В лондонското общество никога няма някой нов.

— Вярно е — съгласи се Амелия след кратък размисъл. — И все пак ми се струва, че ще е по-добре да отидеш в града, отколкото да стоиш тук в провинцията. Тук е прекалено тихо за теб.

Дребно, тъмнокосо момче се втурна в стаята на конче от пръчка с боен вик, размахвайки дървена сабя. Беше Рей, четири и половина годишният син на Амелия и Кам. Докато детето препускаше, краят на пръчката случайно блъсна една стояща лампа със синьо стъкло. Кам реагира инстинктивно и хвана лампата, преди да се е разбира на пода.

Като се завъртя, Рей погледна към баща си на пода и се наведе над него, смеейки се.

Двамата започнаха да се боричкат и Кам се обърна към съпругата си:

— Вече не е чак толкова тихо.

— Липсва ми Жадо — оплака се Рей, имаше предвид братовчед си и любимия си другар в игрите. — Кога се връща?

Мерипен, Уин, сестрата на Амелия, и техният малък син Джейсън, наричан галено Жадо, бяха заминали преди месец в Ирландия, за да посетят имението, което Мерипен щеше да наследи един ден. Тъй като дядо му боледуваше, Мерипен се бе съгласил да остане за неопределено време, за да опознае имението и арендаторите.

— Не съвсем скоро — информира го със съжаление Кам. — Може би не преди Коледа.

— Това е прекалено много — въздъхна Рей.

— Имаш и други братовчеди, скъпи — обади се Амелия.

— Те всички са в Лондон.

— Едуард и Емалин ще дойдат тук през лятото. А междуременно си имаш малкото си братче.

— Но Алекс не ми е интересен — оплака се Рей. — Той не може да говори, нито да хвърля топка. Освен това се напишква.

Амелия се опита безуспешно да потисне един изблик на смях.

— Той няма да се напишква вечно.

Като възседна гърдите на баща си, Рей погледна Биатрикс.

— Искаш ли да си играем, лелю?

— Разбира се. На топчета? На клечки?

— На война — каза момчето. — Аз ще съм кавалеристът, а ти ще си руснаците и ще те гоня около живия плет.

Биатрикс се усмихна на сестра си.

— Съвсем логично.

Рей скочи, хвана ръката на леля си и я задърпа навън.

— Хайде, лельо — започна да я убеждава той. — Обещавам, че няма да те убода със сабята си както миналия път.

— Не ходи в гората, Рей — извика Кам след тях. — Един от арендаторите каза, че някакво изгубено куче излязло от храсталаците тази сутрин и едва не го нападнало. Той си помислил, че може да е бясно.

Биатрикс спря и се обърна назад към Кам.

— Какво куче?

— Някакъв мелез с рунтава козина като на териер. Арендаторът твърди, че кучето отмъкнало една от неговите кокошки.

— Не се тревожи, тате — каза Рей уверено. — Аз съм в безопасност с Биатрикс. Всички животни я обичат, дори бесните.

СЕДМА ГЛАВА

След час лудуване покрай живия плет и в овощната градина Биатрикс върна Рей в къщата за следобедните му уроци.

— Не обичам уроците — каза момчето и въздъхна, когато наближиха френските врати от страни на къщата. — Предпочитам да играя.

— Да, но трябва да се научиш да смяташ.

— Не трябва, наистина. Вече знам да броя до сто. И съм сигурен, че никога няма да ми е нужно повече от сто от каквото и да било.

Биатрикс се усмихна.

— Учи си уроците, тогава. И ще можеш да четеш много приключенски истории.

— Но ако прекарвам времето си в *четене* за приключения — каза Рей, — тогава няма да имам приключения.

Биатрикс поклати глава.

— Трябваше да знам, че няма смисъл да споря с теб, Рей. Умен си като цяла каручка с маймунки.

Детето изтича по стъпалата и се обърна да я погледне.

— Няма ли да влезеш, лельо?

— Още не — отвърна тя разсеяно и погледът ѝ се зарея към гората отвъд къщата. — Ще отида да се поразходя.

— Да дойда ли с теб?

— Благодаря ти, Рей, но сега искам да се разходя сама.

— Ще отидеш да търсиш кучето — предположи детето.

Тя се засмя.

— Възможно е.

Рей я загледа замислено.

— Лельо?

— Да?

— Ще се омъжиш ли някога?

— Надявам се, Рей. Но първо трябва да намеря правилния джентълмен.

— Ако никой не иска да се ожени за теб, тогава аз ще се ожена, когато порасна. Но само след като стана по-висок, защото не ми се иска да те гледам отдолу нагоре.

— Благодаря ти — отвърна тя дрезгаво, потискайки една усмивка, когато се обърна и тръгна към гората.

Беше правила такива разходки стотици пъти преди. Пейзажът бе познат, по земята падаха пъстри сенки от светлината, която се процеждаше между клоните и листата. Кората беше покрита с бледозелен мъх, с изключение на тъмните, ерозирани места, където дървото се бе превърнало в прах. Земята беше кална, покрита с листа, папрат и лескова реса. Звуците бяха познати, птичи песни и шепот на листа, шумолене на милион малки създания.

Биатрикс познаваше добре тази гора, но усети някакво ново чувство, което я накара да застане нащрек. Въздухът бе зареден с обещание за... нещо. Когато влезе по-навътре, чувството се засили. Сърцето ѝ се държеше странно, пулсът ѝ се ускори, усети го в гърлото и дори в китките си.

Долови някакво движение напред, някакъв силует се плъзна между дърветата и разлюля храстите. Беше силует на човек.

Като вдигна една паднала пръчка, Биатрикс сръчно я счупи до дължината на бастун.

Който и да беше отпред, притихна, и над гората се възцари тишина.

— Хайде, покажи се — извика Биатрикс.

Към нея, прескачайки съчки и листа, изтича едно куче. Определено приличаше на териер. Като спря на няколко крачки от нея, кучето изръмжа и оголи дългите си бели зъби.

Биатрикс остана неподвижна и го изгледа спокойно. Кучето беше жилаво. Твърдата му козина беше подстригана ниско, с изключение на смешно стърчащите метлички по муцуната и ушите, и над очите. Толкова изразителни ясни очи, кръгли като шилинги.

Тази муцунка не можеше да бъде сбъркана. Беше я виждала преди.

— Албърт? — произнесе тя учудено.

Ушите на кучето трепнаха. Като се сви, то изръмжа гърлено, звук на гневно объркване.

— Довел те е със себе си — каза Биатрикс, захвърляйки пръчката. В очите ѝ избиха сълзи, но въпреки това се засмя. — Толкова се радвам, че си преживял войната. Ела, Албърт, нека станем приятели. — Тя остана неподвижна и кучето предпазливо отиде до нея. Подуши полата ѝ, обикаляйки я бавно. В един момент тя усети студения му влажен нос да я побутва отстрани по ръката. Не направи опит да го погали, само му позволи да се запознае с миризмата ѝ. Когато видя промяната във физиономията му — отпуснати челюстни мускули и отворена уста, тя произнесе твърдо:

— Седни, Албърт.

То отпусна задницата си на земята. От гърлото му се откъсна скимтене. Биатрикс го погали по главата и го почеса зад ушите. Албърт дишаше бързо, с полузатворени очи от удоволствие.

— Значи си избягал от него, така ли? — попита Биатрикс, приглаждайки щръкналата козина на главата му. — Непослушно момче. Сигурно здравата си се забавлявал да гониш зайци и катерици. Носят се слухове за изчезнали кокошки. По-добре ще е да стоиш далеч от домашните птици, иначе няма да е добре за теб в Стоуни Крос. Да те взема ли вкъщи, момче? Той сигурно те търси...

Тя спря и наостри слух... някой се движеше през гъсталака. Албърт обърна глава и излая радостно, като се понесе към приближаващата се фигура.

Биатрикс бавно вдигна глава. Опита се да успокои дишането си и ритъма на сърцето си. Кучето радостно изприпка обратно към нея, изплезило език. След това се обърна към господаря си, сякаш да му каже: *Виж какво намерих!*

Биатрикс издиша бавно и погледна мъжа, който стоеше на три ярда от нея.

Кристофър.

Сякаш целият свят замръзна.

Тя се опита да сравни стоящия пред нея мъж с високомерния женкар, какъвто беше преди. Но изглеждаше невъзможно това да е същият човек. Вече не приличаше на бог, слязъл от Олимп... сега беше воин, закоравял от трудни преживявания.

Тенът му беше смесица от злато и мед, сякаш е бил натопен бавно в слънцето. Тъмнорусите къдрици на косата му бяха отрязани.

Лицето му беше безстрастно, но имаше нещо неуловимо в това спокойствие.

Колко мрачен изглеждаше. Колко самотен.

Прииска ѝ се да изтича към него. Да го докосне. Усилието да не помръдне накара мускулите ѝ да потръпнат от възмущение.

Тя се чу да говори с несигурен глас:

— Добре дошъл у дома, капитан Фелън.

Той не отговори, взираше се в нея без да показва, че я е познал. Мили боже... тези очи, едновременно ледени и горещи, погледът му прогаряше всичките ѝ сетива.

— Аз съм Биатрикс Хатауей — успя накрая да изрече. — Семейството ми...

— Помня ви.

Каdifето на гласа му беше истинска наслада за слуха ѝ. Очарована, запленена, Биатрикс се взираше във внимателното му лице.

За Кристофър Фелън тя бе непозната. Но спомените за писмата му бяха между тях, макар и той да не го знаеше.

Ръката му се плъзна бавно по козината на кучето.

— Нямахте ви в Лондон — каза тя. — Там имаше голяма дандания във ваша чест.

— Не бях готов за това.

Толкова чувства се съдържаха в тези няколко думи. Разбира се, че не е бил готов. Контрастът сигурно е бил прекалено дразнещ, кървавата бруталност на войната, последвана от празнични фанфари и цветя.

— Не мога да си представя кой нормален човек би бил готов — каза тя. — Пълна истерия. Снимката ви е по витрините на всички магазини. И кръщават какви ли не неща на ваше име.

— Неца? — повтори той внимателно.

— Например „шапка Фелън“.

— Не, не може да бъде.

— О, може. Заоблена отгоре. С тясна периферия. Продава се в сиво и черно. В шапкарницата на Стоуни Крос.

Като се мръщеше, Кристофър промърмори нещо под нос.

Биатрикс си играеше с ушите на Албърт.

— Аз... чух за Албърт от Прудънс. Колко хубаво, че сте го взели с вас.

— Беше грешка — произнесе той категорично. — Държи се като луд, откакто пристигнахме в Доувър. До този момент се опита да ухапе двама души, включително един от слугите ми. Не спира да лае. Трябваше да го затвора в една градинска барака снощи, но той избяга.

— Уплашен е — каза Биатрикс. — Мисли си, че ако се държи по този начин, никой няма да му навреди. — Кучето с готовност застана на задните си крака и облегна предните си лапички върху нея.

— Тук — произнесе Кристофър с такъв заплашителен тон, че по гърба на Биатрикс полазиха тръпки. Кучето отиде до него, с опашка между краката. Кристофър извади една навита кожена каишка от джоба на сакото си и я уви около шията на животното. След това вдигна очи към Биатрикс, погледът му мина от двете петна кал върху полата ѝ до нежните извивки на гърдите ѝ. — Моите извинения — произнесе той отривисто.

— Нищо не е станало. Нямам нищо против. Но той трябва да бъде научен да не скача върху хора.

— Бил е само сред войници. Не познава изискана компания.

— Може да бъде научен. Сигурна съм, че ще бъде прекрасно куче, когато свикне с новото си обкръжение. — Биатрикс спря, преди да предложи: — Мога да поработя с него следващия път, когато отида при Одри. Бива ме много с кучетата.

Кристофър я изгледа замислено.

— Бях забравил, че сте приятелки със снаха ми.

— Да. — Биатрикс се поколеба. — Трябваше да кажа много по-рано, че съжалявам за загубата на вашия...

Ръката му се вдигна във възпиращ жест, но той бързо я отпусна и я сви в юмрук.

Биатрикс разбра. Болката от смъртта на брат му беше още жива. Това бе територия, която не можеше все още да пресече.

— Не сте могли да скърбите, нали? — попита тя тихо. — Предполагам, че не сте могли да осъзнаете смъртта му, докато не сте се върнали в Стоуни Крос.

Кристофър я изгледа предупредително.

Биатрикс беше виждала този поглед в уловени животни, безпомощната враждебност срещу всеки, който се приближи. Тя се бе научила да уважава този поглед, да разбира, че дивите създания са най-

опасни, когато са най-незащитени. Затова върна вниманието си върху кучето, галейки го по козината.

— Как е Прудънс? — чу го тя да пита. Заболя я, когато долови нотката на копнеж в гласа му.

— Доста добре, предполагам. В Лондон е, за сезона. — Биатрикс се поколеба, преди да добави предпазливо: — Все още сме приятелки, но може би не се обичаме както преди.

— Защо?

Погледът му беше внимателен. Явно всяко споменаване на Прудънс предизвикваше пълното му внимание.

Заради вас, помисли си Биатрикс, но успя да изобрази измъчена усмивка.

— Явно имаме различни интереси. — *Аз се интересувам от вас, а тя — от наследството ви.*

— Направени сте от различно тесто.

Чувайки сардоничната нотка в гласа му, Биатрикс наклони глава и го погледна с любопитство.

— Не ме интересува мнението ви.

Той се поколеба.

— Исках да кажа само, че госпожица Мърсър е традиционалистка. А вие... не сте. — В тона му нямаше истински намек за снизходителност... но той не можеше да бъде сбъркан.

Внезапно всички чувства на състрадание и нежност се изпариха, когато Биатрикс осъзна, че в едно отношение Кристофър Фелън не се е променил: той продължаваше да не я харесва.

— Никога не съм искала да бъда традиционалистка — натърти тя. — Те обикновено са тъпи и повърхностни.

Той изглежда го прие като насочено срещу Прудънс.

— В сравнение с хората, които носят градински вредители на пикниците? Никой не може да ви упрекне, че сте тъпа, госпожице Хатауей.

Биатрикс усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Беше я обидил. Това я накара да се вцепени.

— Можете да ме обиждате — произнесе тя, изненадана, че все още може да говори. — Но оставете таралежа ми на мира.

И като се обърна, се отдалечи с широки, решителни крачки. Албърт изскимтя и понечи да я последва, което принуди Кристофър да

му извика да се върне.

Биатрикс не се обърна, продължи да се носи напред. Достатъчно лошо беше това да обича мъж, който не я обича. Но бе още по-лошо да обича мъж, който подчертано не я харесва.

Абсурдно, но ѝ се прищя да може да пише на нейния Кристофър за непознатия, който току-що бе срещнала.

Той беше толкова презрителен, щеше да напише. Отпъди ме като някой, който не заслужава и грам уважение. Очевидно ме смята за дивачка и малко луда. А най-лошото е, че вероятно е прав.

Мина ѝ през ума, че точно за това предпочиташе компанията на животните пред тази на хората. Животните не бяха измамни. Те не създаваха противоречиви впечатления за това какви са. И човек никога не се изкушаваше да се надява, че едно животно може да промени характера си.

* * *

Кристофър се върна обратно вкъщи с Албърт, който спокойно вървеше редом с него. По някаква причина кучето изглежда се бе оправило след срещата с Биатрикс Хатауей. Когато Кристофър му хвърли осъдителен поглед, Албърт вдигна очи нагоре със зъбата усмивка, изплезил език.

— Идиот — промърмори Кристофър, въпреки че не бе сигурен дали думата е насочена към кучето, или към него самия.

Почувства се развълнуван и виновен. Знаеше, че се е държал като негодник с Биатрикс Хатауей. Тя се бе опитала да бъде дружелюбна, а той бе студен и снизходителен.

Нямаше намерение да бъде нападателен. Дължеше се сигурно на това, че бе полудял от копнеж по Прудънс, по сладкия ѝ непресторен глас, който бе запазил разсъдъка му. Всяка дума от писмата, които му бе изпращала, продължаваше да отеква в душата му.

„Днес направих една голяма разходка. Явно мисля по-добре навън...“

А когато Кристофър излезе да намери Албърт и се оказа, че върви през гората, му хрумна една откачена идея... че тя е наблизко, че съдбата ще ги срещне бързо, и всичко ще е просто.

Но вместо да намери жената, за която беше копнял, която му бе липсвала толкова дълго, той се натъкна на Биатрикс Хатауей.

Не че не я харесваше. Биатрикс беше странно създание, но определено интересна, и далеч по-привлекателна, отколкото си спомняше. Всъщност, се беше превърнала в красавица в негово отсъствие, дългнестата ѝ, ъгловата фигура се бе наляла и се бе изпълнила с грациозност...

Кристофър тръсна глава нетърпеливо, опитвайки се да насочи мислите си в друга посока. Но образът на Биатрикс Хатауей се върна. Възхитително овално лице, леко еротична уста и невероятно сини очи, толкова сини и дълбоки, че сякаш съдържаха намек за виолетово. И тази копринена тъмна коса, вдигната небрежно нагоре, с изплъзнали се, закачливи кичури.

Исусе, беше минало много време, откак не бе имал жена. Беше се възбудил дяволски, бе самотен и изпълнен с еднакво количество тъга и гняв. Имаше толкова много неудовлетворени нужди, а дори не знаеше към кого да ги насочи. Но намирането на Прудънс изглеждаше като добро начало.

Щеше да остане тук няколко дни. Когато се почувстваше като предишния мъж, който беше, щеше да отиде при Прудънс в Лондон. В момента обаче бе кристално ясно, че предишният му начин да борави с думите го бе напуснал. Той съзнаваше, че докато преди бе отпуснат и очарователен, сега бе предпазлив и скован.

Част от проблема беше, че не спеше добре. И най-лекият шум, проскърцване в къщата, изтракване на клон в прозореца, го събуждаше мигновено. Случваше се и през деня. Вчера Одри изпусна книга от купчината, която носеше, и Кристофър едва не изскочи от обувките си. Той инстинктивно затърси пушката си, преди да си спомни в следващия миг, че вече не носи оръжие. Пушката му беше станала като един от крайниците му..., той често чувстваше фантомното ѝ присъствие.

Кристофър забави крачки. Спря и се наведе до Албърт, погледна в тази рунтава, четинеста муцунка.

— Трудно е да оставиш войната зад гърба си, нали? — промърмори той и погали кучето със сурова обич. Албърт изпухтя и се сгуши в него, опитвайки се да го близне по лицето.

— Бедното ми приятелче, нямаш идея какво се случва, така ли е? Единственото, което знаеш, е, че всеки момент над главите ни могат да започнат да гърмят снаряди.

Албърт се плъсна по гръб и изви нагоре коремчето си, молейки да го почешат. Кристофър го погали и се изправи.

— Да се връщаме — каза той. — Ще те пусна в къщата отново — но Господ да ти е на помощ, ако ухапеш някого.

* * *

За съжаление, още щом влязоха в обвитото с бръшлян имение, Албърт изпадна в същата враждебност, която бе показал преди. Кристофър строго го издърпа до салона, където майка му и Одри пиеха чай.

Албърт лаеше жените. Лаеше и ужасената прислужница. Лаеше мухата на стената. Лаеше чайника.

— *Тихо* — изсъска Кристофър през стиснати зъби, дръпвайки полудялото куче към канапето. След това завърза каишката за крака на канапето. — *Седни, Албърт. Долу!*

Кучето предпазливо се отпусна на пода и изръмжа.

Одри залепи фалшива усмивка на лицето си и го попита любезно:

— Да ти наля ли чай?

— Благодаря — кимна Кристофър сухо и се присъедини към тях на масичката.

Лицето на майка му се набръчка като акордеон и гласът ѝ прозвуча неестествено напрегнат:

— Оставя кал по килима. *Трябва* ли да ни натрапваш това създание, Кристофър?

— Да, трябва. Трябва да бъде научено да стои в къщата.

— Аз не искам да бъде научено — обяви майка му. — Разбирам, че кучето ти е помагало по време на войната. Но сега вече не ти е необходимо.

— Захар? Мляко? — попита Одри; топлите ѝ кафяви очи вече не се усмихваха, когато премести поглед от Кристофър към майка му.

— Само захар — Кристофър я загледа как изсипва захар в чая му с малка лъжичка. Той взе чашата и се съсредоточи върху димящата течност, докато се бореше с изблика на неочаквана ярост. Това също бе нов проблем, тези приливи на чувства, които изобщо не съответстваха на обстоятелствата.

Когато Кристофър се успокои достатъчно, за да говори, той каза:

— Албърт правеше повече, отколкото да ми помага. Когато прекарвах дни наред в калния окоп, той бдеше над мен, така че да мога да спя, без да се боя, че ще бъда изненадан. Освен това пренасяше съобщения, за да не сбъркаме при изпълнението на заповедите. Вдигаше ни на крак, когато усетеше приближаването на врага, много преди очите и ушите ни да са регистрирали някого. — Кристофър спря, когато погледна напрегнатото, безрадостно лице на майка си. — Дължа му живота си. И въпреки неприятните му маниери го обикнах. — Той хвърли поглед към Албърт.

Кучето потупа доволно с опашката си по пода.

Одри изглеждаше подозрителна. Майка му — ядосана.

Кристофър изпи чая си в настъпилата тишина. Късаше му се сърцето да вижда промените в жените. Двете бяха отслабнали и бледи. Косата на майка му беше побеляла. Несъмнено продължителната болест на Джон бе взела своята дан още преди смъртта му, а почти годината траур бе довършила работата.

Не за пръв път Кристофър си помисли със срам, че изискванията за траур натрапват такова усамотение на хората, вместо да ги карат да търсят компания и развлечения.

Като остави недоизпитата си чаша чай, майка му стана от масата. Кристофър се изправи да ѝ помогне със стола.

— Не мога да си изпия чая на спокойствие, докато този звяр се взира в мен — каза тя. — Във всеки момент може да се втурне и да ме ухапе за гърлото.

— Каишката му е вързана за канапето, майко — обади се Одри.

— Няма значение. Това е свирепо създание и аз го усещам. — Тя излезе от стаята с високо вдигната глава от възмущение.

Освободена от необходимостта да се държи по определен начин, Одри подпря лакът на масата и облегна брадичка на ръката си.

— Вуйчо ти и леля ти я поканиха да остане при тях в Хертфордшир — съобщи тя. — Окуражих я да приеме предложението им. Нуждае се от промяна на гледната точка.

— Къщата е прекалено тъмна — каза Кристофър. — Защо капациите на прозорците са затворени и завесите са спуснати?

— Светлината дразни очите ѝ.

— От отчаяние е. — Кристофър я изгледа леко намръщен. — Тя трябва да замине. Била е затворена в тази морга прекалено дълго време. Както и ти, впрочем.

Одри въздъхна.

— От почти година. Скоро пълният траур ще свърши и мога да премина към полутраур.

— Какво всъщност означава полутраурът? — Кристофър не беше много наясно с тези ориентирани по-скоро към жените ритуали.

— Означава, че мога да спра да нося воал — отвърна Одри без ентузиазъм. — Мога да обличам сиви и лилави рокли, и орнаменти без блясък. Мога също така да посещавам няколко ограничени местни събития, стига да не проявявам радост.

Кристофър изсумтя насмешливо.

— Кой ги измисля тези правила?

— Не знам. Но Господ да ни е на помощ, трябва да ги спазваме, иначе ще се сблъскаме с гнева на обществото. — Одри млькна. — Майка ти казва, че няма да премине в полутраур. Смята да носи черно до края на живота си.

Кристофър кимна, не беше изненадан. Набожността на майка му само се бе усилила от смъртта.

— Явно всеки път, когато ме погледне — каза той, — си мисли, че аз е трябвало да съм синът, когото да загуби.

Одри отвори уста да възрази, но после я затвори.

— Не е твоя грешка, че се върна жив — каза тя накрая. — Радвам се, че си тук. И съм сигурна, че някъде дълбоко в сърцето си майка ти също се радва. Само че е леко объркана през изминалата година. Не мисля, че съзнава напълно всичко, което казва или прави. Смятам, че ще ѝ се отрази добре да замине за известно време отук. — Тя спря. — Аз също ще замина, Кристофър. Искам да видя семейството си в Лондон. Освен това не би било уместно и за двете ни да стоим без придружителки.

— Аз ще те придружа до Лондон след няколко дни, ако искаш. Вече съм планирал да отида там, за да видя Прудънс Мърсър.

Одри се намръщи.

— О-о...

Кристофър я изгледа въпросително.

— Разбирам, че мнението ти за нея се е променило.

— Да, така е. Стана по-лошо.

Той не се сдържа:

— Защо?

— През изминалите две години Прудънс си спечели репутация на безсрамна флиртаджийка. Амбицията ѝ да се омъжи за богат мъж, за предпочитание лорд, е известна на всички. Надявам се, че нямаш илюзии, че е тъгувала за теб в твое отсъствие.

— Не съм очаквал от нея да надене власеница, докато ме нямаше.

— Добре, защото не го направи. Всъщност, по всичко изглежда, че напълно си излязъл от ума ѝ. — Одри спря, преди да добави горчиво: — Обаче скоро, след като Джон почина, а ти стана новият наследник на Ривъртън, Прудънс поднови интереса си към теб.

Кристофър не показва, че се е озадачил от неприятната информация. Това съвсем не се връзваше с жената, която му беше писала. Явно Прудънс беше станала жертва на злостни слухове — но като се имаше предвид красотата и чарът ѝ, това бе напълно очаквано.

Само че той нямаше желание да влиза в спор със снаха си. Надявайки се да я отвлече от опасната тема за Прудънс Мърсър, той каза:

— Днес случайно срещнах една от приятелките ти, докато се разхождах.

— Коя?

— Мис Хатауей.

— Биатрикс? — Одри го изгледа внимателно. — Надявам се да си бил любезен с нея.

— Не съвсем — призна той.

— Какво си ѝ казал?

— Обидих таралежа ѝ.

Одри изглеждаше разгневена.

— О, боже! — Тя започна да разбърква чая си така яростно, че лъжичката ѝ заплашваше да счупи порцелановата чаша. — Като си помисля само колко си красноречив. Що за извратен инстинкт те кара постоянно да обиждаш една от най-милите жени, които някога съм познавала?

— Не я обиждам *постоянно*, направих го само днес.

Устата ѝ се изви подигравателно.

— Колко удобно къса е паметта ти. Всички в Стоуни Крос знаят, че преди ѝ беше казал, че повече ѝ подхожда да стои в конюшните.

— Никога не съм казвал подобно нещо на жена, независимо колко е ексцентрична.

— Биатрикс се направи, че не те чува, когато ти го каза на приятелите си на един от танците по време на жътва, които се състояха в имението Стоуни Крос.

— И го е казала на всички?

— Не, направи грешката да го сподели с Прудънс, която каза на всички. Прудънс е непоправима клюкарка.

— Явно изобщо не харесваш Прудънс — започна той, — но аз...

— Направих всичко възможно да я харесам. Мислех си, че ако човек свали пластове хитрост, може да открие отдолу истинската Прудънс. Само че отдолу няма нищо. И се съмнявам, че някога ще има.

— И намиращ, че Биатрикс Хатауей я превъзхожда?

— Във всяко отношение, с изключение, може би, на красотата.

— Тогава грешиш — информира я той. — Мис Хатауей е красива.

Веждите на Одри изхвъркнаха нагоре.

— Мислиш ли? — попита тя небрежно, докато вдигаше чашата си с чай.

— То е очевидно. Независимо какво мисля за характера ѝ, мис Хатауей е изключително привлекателна жена.

— О, не знам... — Одри насочи вниманието си към чая, добавяйки му малко захар. — Тя е по-скоро височка...

— Има идеалната височина и форма.

— И толкова обикновена кестенява коса...

— Нюансът ѝ изобщо не е обикновен, по-скоро е тъмен като самур. А пък очите...

— Сини — махна презрително Одри.

— Най-дълбокото, най-чисто синьо, което някога съм виждал. Никой художник не може да го постигне... — Кристофър рязко прекъсна. — Няма значение. Отвлякох се от темата.

— Каква е темата? — попита сладко Одри.

— Че не ме интересува дали мис Хатауей е красива, или не. Тя е странна, както и семейството ѝ, и не проявявам ни най-малък интерес към тях. Но също така не ме интересува дали Прудънс е красива — интересен ми е начинът, по който работи умът ѝ. Прекрасният ѝ, оригинален, абсолютно завладяващ ум.

— Разбирам. Умът на Биатрикс е странен, а на Прудънс е оригинален и завладяващ.

— Точно така.

Одри бавно поклати глава.

— Има нещо, което исках да ти кажа. Но то ще стане очевидно с времето. А и ти няма да повярваш, ако ти го кажа, или най-малкото няма да искаш да повярваш. Това е едно от нещата, които човек трябва да открие сам.

— Одри, за какво говориш, по дяволите?

Като скръсти ръце пред гърдите си, снаха му го изгледа сурово. Но въпреки всичко една слаба усмивка повдигна ъгълчетата на устните ѝ.

— Ако си поне малко джентълмен — произнесе тя накрая, — ще отидеш утре при Биатрикс и ще се извиниш, че си наранил чувствата ѝ. Направи го, докато разхождаш Албърт — тя ще се радва да види поне *него*, ако не теб.

ОСМА ГЛАВА

Следващия следобед Кристофър тръгна към къщата на Рамзи. Не защото кой знае колко го искаше. Само че нямаше планове за деня и ако не искаше да се задоволи с непрощаващите погледи на майка си, или по-лошо с тихия стоицизъм на Одри — трябваше да отиде някъде. Тишината на стаите, спомените, стаени във всяко ъгълче и сянка, бяха повече, отколкото би могъл да понесе.

Трябваше да пита Одри какви са били последните дни от живота на Джон... какви са били последните му думи.

Биатрикс Хатауей беше права, когато предположи, че не е осъзнавал смъртта на Джон, преди да се върне у дома.

Докато вървяха през гората, Албърт търчеше насам-натам, като се завираше из храсталаците. Кристофър почувства, че става мрачен и неспокоен в очакване на начина, по който ще го приемат — или по-скоро изобщо няма да го приемат — когато пристигне в къщата Рамзи. Несъмнено Биатрикс бе разказала на семейството си за неджентълменското му поведение. Сигурно му бяха ядосани, и то напълно справедливо. Всички знаеха, че Хатауей са много сплотени, като клан, и се защитават един друг. Не можеше и да бъде другояче при наличието на двамата цигани, да не споменаваме собствената им липса на добър произход и възпитание.

Налице бе само една благородническа титла, притежание на Лео, лорд Рамзи, която позволи на семейството да се закрепят някак си социално. За техен късмет, те бяха приети от лорд Уестклиф, един от най-влиятелните и уважавани благородници в страната. Тази връзка им даде достъп до кръгове, в които иначе не биха ги допуснали. Но това, което дразнеше местната аристокрация, беше, че Хатауей изглежда изобщо не ги беше грижа.

Когато наближи къщата, Кристофър се запита какво прави, по дяволите, идвайки непоканен на посещение при Хатауей. Денят сигурно не беше подходящ за визити, а още по-малко — часът. Макар да се съмняваше, че ще забележат.

Имотът на Рамзи беше малък, но плодороден, с три хиляди акра орна земя и двеста проспериращи арендаторски ферми. В добавка притежаваше голяма гора, чийто дървен материал носеше добри годишни доходи. Очарователната и характерна извивка на покрива на къщата се показва, централна средновековна капандура, отстрани на която имаше редици виещи се фронтони, якобински продупчени гербове и украси във формата на плетеници; отляво се издигаше спретнатата джорджианска пристройка. Ефектът от смесването на различни архитектурни стилове изобщо не беше необичаен. Много по-стари къщи използваха в пристройките различни стилове. Но тъй като ставаше дума за семейство Хатауей, това само подчертаваше техните странности.

Кристофър върза Албърт на каишка и тръгна към входа на къщата с лек трепет в душата.

Ако имаше късмет, никой нямаше да е свободен да го приеме.

След като върза кучето за една тънка колона, Кристофър почука на вратата и зачака напрегнато.

Дръпна се назад, когато порталът се отвори и навън се показа една ужасна икономка.

— Моля да ме извините, сър, но в момента сме... — Тя спря при звука на строшен порцелан, който се разнесе от вътрешността на къщата. — О, пресвети Боже — прошепна жената и посочи към предния салон. — Изчакайте тук, ако обичате, и...

— Аз ще я хвана — извика мъжки глас. След това се чу: — По дяволите, не, няма. Тръгва към стълбището.

— *Не ѝ* позволявайте да се качва по стъпалата — изпищя жената. Едно бебе се дереше с всичка сила. — О, това проклето същество събуди бебето. Къде са прислужничките?

— Крият се, предполагам.

Кристофър се поколеба на прага и примига, когато чу блеещ звук. Той попита икономката безизразно:

— Домашни животни ли държат вътре?

— Не, разбира се, че не — побърза да отговори тя, като се опитваше да го избута към салона. — Това е... бебето плаче. Да. Бебето.

— Не ми звучи като бебе — каза той.

Кристофър чу Албърт да лае от портала. Една трикрака котка прекоси коридора, следвана от настръхнал таралеж, който офейка много по-бързо, отколкото човек би допуснал. Икономката тръгна подире им.

— Пандора, ела тук — чу се друг глас — гласът на Биатрикс Хатауей и сетивата на Кристофър се оживиха. Той се размърда от вълнение, рефлексите му го подтикваха да предприеме някакво действие, въпреки че още не бе сигурен какво, по дяволите, става.

В коридора се появи една голяма бяла коза и заподскача весело.

След нея зад ъгъла се показва Биатрикс Хатауей. Тя се закова на място.

— Трябваше да се опитате да я спрете — възкликна тя. Когато вдигна очи към Кристофър, лицето ѝ се намръщи.

— О... Вие ли сте?

— Мис Хатауей... — започна той.

— Подръжете това.

В ръцете му се появи нещо топло и гърчещо се, а Биатрикс изчезна подир козата.

Занемял, Кристофър загледа създаването в ръцете си. Малко козле, кремаво на цвят, с кафява главичка. Той внимаваше да не го изпусне, докато гледаше силуета на Биатрикс да се отдалечава и в този миг си даде сметка, че тя е с бричове и ботуши.

Беше виждал облечени по всякакъв начин жени, а също и съблечени. Но не бе виждал жена, облечена като коняр.

— Сигурно сънувам — каза той на бедното животинче в ръцете си. — Някакъв много странен сън за Биатрикс Хатауей и кози...

— Хванах я! — долетя мъжкият глас. — Биатрикс, казах ти, че кошарата трябва да е по-висока.

— Тя не я е прескочила — възрази Биатрикс, — тя я *изяде*.

— Кой ѝ позволи да влезе в къщата?

— Никой. Избутала е вратата и е влязла.

Последва заглушен разговор.

Докато Кристофър чакаше, отвън влетя едно задъхано тъмнокосо три-четиригодишно момченце. Носеше дървена сабя и завързана около главата кърпа, която му придаваше вид на миниатюрен пират.

— Хванаха ли козата? — попита то Кристофър без встъпление.

— Така мисля.

— О, гръм и мълнии! Изпуснах забавата. — Момчето въздъхна, след това вдигна очи към Кристофър. — Ти кой си?

— Капитан Фелън.

Очите на детето се разшириха.

— Къде ти е униформата?

— Не я нося, защото войната свърши.

— При баща ми ли си дошъл?

— Не, аз... дойдох да посетя госпожица Хатауей.

— Ти неин ухажор ли си?

Кристофър решително поклати глава.

— Може и да си — каза мъдро момчето, — но още да не знаеш.

Кристофър усети как усмивка — първата истинска усмивка от много време — разтяга устните му.

— Госпожица Хатауей има ли много ухажори?

— О, да. Но никой от тях не иска да се ожени за нея.

— А защо е така, знаеш ли?

— Не искат да бъдат простреляни — отвърна детето и сви рамене.

— Моля?! — Веждите на Кристофър се вдигнаха.

— Преди да се ожениш, трябва да те уцели стрела и да се влюбиш — обясни детето. То се замисли. — Само че не мисля, че останалото боли толкова, колкото началото.

Кристофър не можа да се сдържи и се усмихна. В този момент Биатрикс се върна в коридора, като дърпаше козата за едно въже.

Биатрикс погледна към Кристофър със строго изражение.

Усмивката му угасна и той осъзна, че се взира в бездънно сините ѝ очи. Бяха изненадващо директни и чисти... очите на своенравен ангел. Човек имаше чувството, че независимо какво от грешния свят вижда, никога няма да се умори. Напомни му, че нещата, които е виждал и правил не могат да бъдат изтрети като петно от сребро.

Постепенно погледът ѝ се откъсна от неговия и се сведе.

— Рей — каза тя и подаде въжето на племенника си. — Заведи Пандора в кошарата. А също и козлето. — И като пресегна, тя взе малкото животинче от прегръдката на Кристофър. Докосването на ръцете ѝ до ризата на гърдите му предизвика неочаквана реакция, приятна тежест в слабите му.

— Да, лельо. — Момчето излезе през входната врата, успявайки да задържи козичките, без да изпуска сабята си.

Кристофър гледаше Биатрикс и се опитваше да не зяпне. И да не развали нещата още повече. Тя можеше да стои тук пред него по бельо. Всъщност, това щеше да е за предпочитане, защото нямаше да изглежда чак толкова еротична. Можеше да види женствените извивки на хълбоците и бедрата ѝ, скрити под мъжкото облекло. А тя не изглеждаше изобщо да се притеснява. Проклета да е, що за жена беше?

Той се опита да се справи с реакцията си, смесица от раздразнение, омагьосване и възбуда. С косата си, която заплашваше да се измъкне от фуркетите, и пламнали от усилието страни, тя бе въплъщение на блестящо женско здраве.

— Защо сте тук? — чу той гласа ѝ.

— Дойдох да се извиня. Бях... неучтив вчера.

— Не, бяхте груб.

— Права сте. Наистина съжалявам. — Понеже не последва отговор от нейна страна, Кристофър започна да заеква. Той, който някога бе говорил на жените толкова свободно. — Бях прекалено дълго в невъзпитана компания. След като се върнах от Крим, установявам, че реагирам раздразнено без причина. Аз... думите са прекалено важни за мен, за да ги използвам небрежно.

Може би си въобразяваше, но си помисли, че лицето ѝ се смекчи леко.

— Не трябва да съжалявате, че не ме харесвате — каза тя. — А само за това, че се държахте неучтиво.

— Грубо — поправи я Кристофър. — Освен това не е вярно.

— Кое не е вярно? — намръщи се тя.

— Че не ви харесвам. Просто... Не ви познавам достатъчно добре, за да ви харесвам или да не ви харесвам.

— Напълно сигурна съм, капитане — каза тя, — че колкото повече ме опознавате, толкова повече няма да ме харесвате. Заради това нека спрем да се зальгваме и да си признаем, че не се харесваме един друг. Тогава няма да има нужда от оправдания.

Тя бе толкова пряма по отношение на цялата тази ситуация, че Кристофър нямаше как да не бъде очарован.

— Боя се, че не мога да се съглася.

— Защо не?

— Защото докато казвате това в момента, установявам, че започвам да ви харесвам.

— Ще ви мине — каза тя.

Решителният ѝ тон го накара да се усмихне.

— Всъщност, нещата се влошават — каза ѝ той. — Сега съм напълно убеден, че ви харесвам.

Биатрикс му хвърли скептичен поглед.

— Ами таралежът ми? И него ли харесвате?

Кристофър се замисли.

— Защо го донесохте на пикника? — не се сдържа той.

— Защото си помислих, че компанията му ще е за предпочитане пред тази на хората, които ще срещна там. — Лека усмивка докосна устните ѝ. — И се оказах права. — Тя млъкна за миг, след което продължи. — Ще прием чай. Ще се присъедините ли към нас?

Кристофър поклати глава още преди тя да е завършила. Те щяха да задават въпроси, а той трябваше да внимава какво отговаря; мисълта за един продължителен разговор беше изморителна и тревожно провокираща.

— Благодаря ви, но не. Аз...

— Това е условието ми, за да ви простя — каза Биатрикс. Тези тъмносини очи, светещи с провокативен блясък, гледаха право в неговите.

Изненадан и развеселен, Кристофър се запита как една наивна млада жена на малко повече от двацет години имаше дързостта да му заповядва.

Очертаваше се необикновено интересен следобед. Защо пък да не остане? Не го чакаха никъде. И независимо какво се получи, щеше да бъде по-добре, отколкото да се върне в онези меланхолични, тъмни стаи у дома.

— В такъв случай... — Той млъкна, смаян, когато Биатрикс се наведе към него.

— По дяволите! — Тя се втренчи отблизо в реверите на самото му от туид. — Целият сте в косми от козлето. — И се зае енергично да го изтупва.

Отне му пет секунди, за да си спомни как да диша.

— Мис Хатауей... — В опита си да изчетка полепналите сиви косми, тя се беше приближила още повече към него. Макар да я

искаше още по-близо. Какво ли беше да я прегърне, да притисне буза в тази лъскава тъмна коса?

— Не мърдайте — каза Биатрикс, продължавайки да тупа предницата на сакото му. — Почти приключих.

— Не, аз не... това не е... — Кристофър загуби контрол. Хвана слабите ѝ китки с ръце и ги дръпна. Боже, да я почувства по този начин... гладката кожа, пулсирането на вените ѝ под неговите пръсти. Лека тръпка премина през нея. Прииска му се да я последва с ръцете си, да прокара длани по гъбкавите извивки. Прииска му се да я обвие около себе си, краката ѝ, ръцете, косата ѝ.

Но въпреки неоспоримата ѝ привлекателност той никога не би преследвал жена като Биатрикс Хатауей дори да не беше влюбен вече в Прудънс. Онова, което наистина желаше, от което се нуждаеше, беше връщане към нормалността. Към онзи живот, който щеше да го върне към спокойствието.

Биатрикс бавно освободи ръцете си от стегнатите му пръсти. Изглежда го втренчено, погледът ѝ беше внимателен и напрегнат.

Двамата се сепнаха при звука на приближаващи стъпки.

— Добър ден — поздрави приятен женски глас.

Беше най-голямата от сестрите Хатауей, Амелия. Тя бе по-ниска и по-пищна от малката си сестра. Около нея имаше някаква майчинска аура, сякаш бе готова да раздава съчувствие и да успокоява в момент на нужда.

— Госпожо Роан — произнесе Кристофър и се поклони.

— Сър? — отвърна тя с въпросителна нотка в гласа. Макар да се бяха срещали преди, тя явно не го позна.

— Това е капитан Фелън, Амелия — обади се Биатрикс.

Сините очи се разшириха.

— Каква приятна изненада! — възкликна тя, подавайки ръката си на Кристофър.

— Капитан Фелън и аз не се харесваме един друг — каза ѝ Биатрикс. — Всъщност, ние сме заклетни врагове.

Кристофър ѝ хвърли бърз поглед.

— Кога станахме заклетни врагове?

Игнорирайки го, Биатрикс се обърна към сестра си:

— Въпреки всичко той ще остане за чая.

— Чудесно — рече спокойно Амелия. — Но защо сте врагове, скъпа?

— Срегнах го вчера, докато се разхождах навън — обясни Биа. — И той нарече Медуза „градинска напаст“ и ме разкритикува, че съм я занесла на пикника.

Амелия се усмихна на Кристофър.

— Медуза е наричана и с много по-обидни имена тук, включително „болезнена възглавница“ и „разхождащ се кактус“.

— Така и не разбрах — каза Биатрикс — защо хората толкова не харесват таралежи.

— Защото разравят градината — каза Амелия — и не са нещо, което е приятно за гушкане. Капитан Фелън има право, скъпа... можеше да занесеш котката си на пикника.

— Не ставай глупава. Котките не обичат пикници почти толкова, колкото и таралежите.

Разговорът се водеше с такава скорост, че нямаше начин Кристофър да се намеси. По някакъв начин все пак той успя да намери пролука.

— Извиних се на мис Хатауей за забележките си — обърна се той към Амелия.

Това предизвика одобрителен поглед.

— Чудесно. Мъж, който не се бои да се извинява. Но наистина, извиненията са ненужни за семейството ни — ние обикновено харесваме нещата, които обиждат другите и обратното. Хайде, капитане, вие сте от приятелите.

Кристофър осъзна, че се намира в светла, уютна къща с много прозорци и купчини книги навсякъде.

— Биатрикс — каза Амелия през рамо, когато минаваха по коридора. — Може би трябва да смениш облеклото си. Бедният капитан Фелън може да го намери за леко шокиращо.

— Но той вече ме видя по този начин — долетя гласът на Биатрикс иззад Кристофър, — и аз вече го шокирах. Какъв е смисълът да се преобличам? Капитане, ще се почувствате ли по-удобно, ако събуя бричовите си?

— Не — отвърна той прибързано.

— Добре, тогава ще остана с тях. Наистина, не виждам защо жените да не ги носят постоянно. Човек може да си върви спокойно и

дори да подскача. Как да гониш коза, ако си с пола?

— Ето нещо, над което шивачите трябва да се замислят — каза Амелия. — Макар че мен ме вълнува повече тичането след деца, а не след кози.

Те влязоха в стая с редица високи прозорци, които гледаха към една пролетна градина. Беше удобна стая с тапицирани мебели и бродирани възглавници. Една прислужница бързо подреди китайски сервиз за чай на масичката. Кристофър не можа да не сравни тази уютна сцена с вчерашното сковано пиене на чай в безукорния официален салон на семейство Фелън.

— Моля те, Тили, сложи още един стол — каза Амелия. — Имаме гост.

— Да, госпожо. — Прислужницата изглеждаше определено разтревожена. — Козата излезе ли?

— Напълно — дойде утешителният отговор. — Можеш да донесеш подноса с чай, когато е готов. — Амелия изгледа насмешливо Кристофър. — Тази коза е истинска беля. А проклетото създание не е дори интересно. Козите приличат просто на лошо облечени овце.

— Това не е напълно справедливо — каза Биатрикс. — Козите имат много повече характер и са по-интелигентни от овцете, които не са нищо друго, освен подражатели. Срещала съм прекалено много такива в Лондон.

— Овце? — попита безизразно Кристофър.

— Сестра ми се изразява образно, капитан Фелън — намеси се Амелия.

— Аз наистина съм срещала овце в Лондон — поясни Биатрикс. — Но да, в случая имах предвид хора. Всички разправят едни и същи слухове, което е досадно. Придържат се към общоприетата мода и общественото мнение, независимо колко е глупаво. И човек не може да научи нищо в компанията им. Накрая започваш и ти да бръцолевииш глупости.

Тих смях се разнесе от прага, когато в стаята влезе Кам Роан.

— Явно Хатауей не са овце. Защото аз се опитвам да ви събера на едно място от години, но безуспешно.

Доколкото Кристофър си спомняше, Роан беше работил в хазартен клуб известно време, а след това бе направил състояние в промишлеността. Въпреки че предаността му към съпругата му и

семейството бе добре позната в Стоуни Крос, Роан трудно се вместише в образа на добре улегнал и уважаван патриарх. При дългата му тъмна коса, екзотични кехлибарени очи и диамантена обица, проблясваща на ухото му, циганският му произход бе очевиден.

Като се приближи до Кристофър, Роан се поклони и го огледа дружелюбно.

— Капитан Фелън. Радвам се да ви видя. Очаквахме да се върнете невредим.

— Благодаря. Надявам се посещението ми да не ви затруднява.

— Ни най-малко. Сега, когато лорд Рамзи и съпругата му са в Лондон, а брат ми Мерипен и неговата съпруга гостуват в Ирландия, тук напоследък е прекалено спокойно. — Роан спря, в очите му проблесна закачливо пламъче. — И козите-бегълки не издържат.

Дамите се разположиха, бяха сложени купички за миене на пръсти и кърпи, последвани от разточително натоварен поднос. Когато Амелия наля чая, Кристофър забеляза, че тя добави няколко смачкани зелени листенца в чашата на Биатрикс.

Виждайки интереса му, Амелия обясни:

— Сестра ми предпочита чая си, ароматизиран с мента. Искате ли и вие малко, капитане?

— Не благодаря, аз... — Гласът му секна, когато я видя да слага лъжичка мед в чашата си.

*„Всяка сутрин и следобед пия пресен ментов чай,
подсладен с мед...“*

Споменът за Прудънс събуди познатия копнеж и той се опита да се съвземе. Насили се да се фокусира единствено върху настоящата ситуация и тези хора.

В последвалата пауза чу, че Албърт лае навън. С отчаяно нетърпение Кристофър се запита дали проклетото псе някога ще млъкне.

— То иска да ви защити — каза Биатрикс. — Чуди се къде съм ви отвела.

Кристофър изпусна напрегната въздишка.

— Може би не трябваше да оставам. Сигурно ще лае часове наред.

— Глупости. Албърт трябва да се научи да се адаптира към вашите планове. Ще го доведе вътре.

Авторитетният ѝ тон подразни Кристофър, независимо, че тя беше права.

— Може да счупи нещо — каза той, изправяйки се.

— Не може да направи нещо по-лошо от козата — отвърна Биатрикс и се изправи срещу него.

Роан също стана от любезност и ги загледа.

— Мис Хатауей... — понечи да възрази Кристофър, но млъкна, когато тя се пресегна и го докосна по гърдите. Пръстите ѝ останаха върху сърцето му колкото един удар.

— Нека опитам — произнесе тя тихо.

Кристофър отстъпи назад, поемайки си дъх. Тялото му реагира на докосването ѝ със смущаваща бързина. Една жена никога не слагаше ръката си в тази област на мъжкото тяло, освен ако обстоятелствата не бяха толкова екстремални, че... ами, той дори не можеше да си представи как би могъл да го извини. Може би ако жилетката му гореше и тя се опитваше да я съблече. Иначе не виждаше никаква оправдателна причина.

И все пак ако трябваше да посочи нарушаване на етикета, да прави забележка на една дама щеше да е безочливо. Притеснен и възбуден, Кристофър ѝ кимна.

Мъжете се върнаха на местата си, след като Биатрикс излезе от стаята.

— Извинете ни, капитан Фелън — прошепна Амелия. — Видях, че сестра ми ви стресна. Наистина, опитахме да се научим на по-добри маниери, но май не се получи. Такива сме си, всички ние. И докато Биатрикс я няма и не може да чуе, искам да ви уверя, че тя обикновено не се облича така чудато. Само че от време на време има някаква работа, при която дългите поли не са препоръчителни. Връщането на някоя птица в гнездото ѝ, например, или обядване на кон и така нататък.

— По-разумно решение — произнесе Кристофър предпазливо — би било да се възпрепятстват дейностите, които изискват носенето на мъжко облекло.

Роан се усмихна.

— Едно от личните ми правила за справяне с Хатауей — каза той, — е никога да не им забранявам нищо. Защото това е гаранция, че ще продължат да го правят.

— О, небеса, не сме чак толкова лоши — възрази Амелия.

Роан изгледа съпругата си красноречиво, усмивката остана на лицето му.

— Хатауей изискват свобода — каза той на Кристофър, — особено Биатрикс. Обикновеният живот — да бъде затворена в салони и зали за танци — би бил затвор за нея. Тя е свързана с живота по далеч по-витален и естествен начин от всички *гаджос*, които познавам. — Виждайки недоумението на Кристофър, той добави: — Гаджос е думата, която ромите използват за не-цигани.

— Заради Биатрикс — обади се Амелия — имаме цяла менажерия от създания, които никой не иска: коза с простреляна челюст, трикрака котка, едър таралеж, муле с нарушено телосложение и какво ли още не.

— Муле? — Кристофър я изгледа втренчено, но преди да е успял да попита за него, Биатрикс се върна с Албърт на каишка.

Кристофър стана и отиде да вземе кучето, но Биатрикс поклати глава.

— Благодаря ви, капитане, но нека да остане при мен.

Албърт помахаше с опашка щастливо при вида на Кристофър и се втурна към него с лай.

— *Не* — смъмри го Биатрикс, дръпна го назад и бързо сложи ръка на муцуната му. — Господарят ти е в безопасност. Не е необходимо да нервничиш. Хайде. — И като взе една възглавница от канапето, тя я сложи в ъгъла.

Кристофър гледаше как води кучето към възглавницата и сваля каишката му. Албърт изскимтя и отказа да легне долу, но остана покорно в ъгъла.

— Стой тук — каза му тя.

За изумление на Кристофър Албърт не помръдна. Куче, което не бе научено на нищо друго, освен да тича под снарядите, беше напълно укротено от Биатрикс Хатауей.

— Мисля, че ще се държи прилично — каза тя, връщайки се на масата. — Но ще е по-добре, ако не му обръщаме внимание. — Тя

седна, сложи кърпа на скута си и се пресегна към чашата си. Усмихна се, когато видя изражението на Кристофър. — Бъдете спокоен, капитане — каза тя тихо. — Колкото по-спокоен сте вие, толкова по-спокоен ще е той.

През следващия час Кристофър изпи няколко чаши подсладен чай и се отдаде на забавен разговор. Стегнатите студени възли в гърдите му бавно започнаха да се отпускат. Пред него се появи чиния, пълна със сандвичи и сладки. От време на време той поглеждаше към Албърт, който си лежеше в ъгъла с муцуна върху лапите.

Хатауей бяха нещо ново за Кристофър. Те бяха интелигентни, забавни, разговорът им се обръщаше внезапно и вземаше неочаквана посока. Стана му ясно, че сестрите бяха прекалено умни за изисканото общество. Единствената тема, която не засегнаха, беше Крим, за което Кристофър им беше благодарен. Явно разбираха, че темата за войната е последното нещо, което би искал да обсъжда. По тази причина, измежду многото други, той ги хареса.

Но Биатрикс беше проблем.

Кристофър не знаеше какво да очаква от нея. Беше озадачен и раздразнен от фамилиарния начин, по който тя му говореше. И видът ѝ в тези бричове, кръстосала крака като мъж, беше смущаващ. Тя беше странна. Подмолна и полупитомна.

Когато пиенето на чай завърши, Кристофър им поблагодари за приятния следобед.

— Ще дойдете скоро отново, нали? — попита Амелия.

— Да — отвърна той, без да го мисли. Беше напълно сигурен, че Хатауей — въпреки тяхната приятност — трябва да се поемат на малки, по-редки дози.

— Ще се разходя с вас до началото на гората — предложи Биатрикс и отиде да вземе Албърт.

Кристофър потисна пристъпа на раздразнение.

— Не е необходимо, госпожице Хатауей.

— О, знам, че не е — каза тя. — Но аз искам да го направя.

Челюстта на Кристофър се стегна. Той се пресегна към кайшката на кучето, но Биатрикс го изпревари.

Като си даваше сметка за веселия поглед на Роан, Кристофър се въздържа от отговор и последва Биатрикс навън.

* * *

Амелия отиде до прозорците на всекидневната и загледа двете отдалечаващи се фигури, които пресичаха градината към гората. Ябълковите дървета, покрити със светлозелени пъпки и бели цветове, скоро заговорнически скриха от поглед двойката.

Тя се замисли за начина, по който Биатрикс се бе държала с намръщения войник, като се заяждаше с него и му чуруликаше, сякаш се опитваше да му напомни нещо, което е забравил.

Кам се приближи и застана зад нея. Тя се облегна на гърдите му, намирайки спокойствие в стабилното, силно присъствие на съпруга си. Едната му ръка се плъзна по предницата на роклята ѝ. Тя потръпна от удоволствие от неочакваното му чувствено докосване.

— Бедният човек — прошепна Амелия, като си помисли за сякаш обитаваните от духове очи на Фелън. — В началото не го познах. Чудя се дали той самият съзнава колко се е променил.

Устните на Кам си играеха на тила ѝ, когато отговори:

— Предполагам, че сега, когато си е вкъщи, вече го съзнава.

— Преди беше много очарователен. Сега изглежда неприветлив. И начинът, по който гледа понякога, сякаш вижда през човека...

— В продължение на две години е погребвал приятели — отвърна бързо Кам. — Освен това е участвал в онези сражения, които превръщат мъжа в истински мъж. — Той млъкна и се замисли. — Някои неща сигурно не могат да бъдат забравени. Лицата на хората, които си убил ще стоят пред теб вечно.

Знаейки, че в момента си спомня определен епизод от собственото си минало, Амелия се обърна и го прегърна силно.

— Ромите не вярват във войната — каза Кам в косата ѝ. — Конфликт, спорове, бой — да. Но не и това да отнемеш живота на човек, който лично на теб не ти е сторил нищо лошо. Което е една от многото причини, поради които не бих могъл да стана добър войник.

— Но поради същите тези причини стана *много* добър съпруг.

Ръцете на Кам се стегнаха около нея и той прошепна нещо на цигански. Макар Амелия да не разбра думите, звукът им накара нервите ѝ да се възпламенят.

Тя се сгуши в него. Опря брадичка на гърдите му и като се замисли, произнесе гласно:

— Ранените създания винаги са я привличали.

— Ранените често са най-опасните.

Ръката му се спусна и я погали по гърба.

— Ще я наблюдаваме отблизо, *мониша*.

* * *

Биатрикс вървеше в крак с Кристофър, когато се насочиха към гората. Дразнеше го, че тя държи каишката на Албърт. Самоувереността ѝ беше като камъче в обувката. И все пак, когато беше наблизо, бе невъзможно да се чувства равнодушен към околната обстановка. Тя имаше способността да го държи здраво в настоящето.

Той не можеше да се въздържа да не гледа как краката и хълбоците ѝ се движат в тези бричове. Какво си въобразяваше семейството ѝ — да ѝ позволява да се облича по този начин? Дори когато е сама не беше приемливо. Безрадостна усмивка премина по устните му, когато се сети, че има поне едно общо нещо с Биатрикс Хатауей — и двамата не бяха в крак с останалия свят.

Разликата беше в това, че той искаше да бъде.

Преди войната му беше толкова лесно. Винаги знаеше правилното нещо, което да направи или да каже. А сега перспективата да се завърне отново в изисканото общество изглеждаше по-скоро като играене на игра, чиито правила е забравил.

— Ще подадете ли скоро оставка като военен? — попита Биатрикс.

Кристофър кимна.

— След няколко дни отивам в Лондон, за да се уговоря.

— О! — Тонът на Биатрикс беше забележимо унил, когато произнесе: — Предполагам, че ще посетите Прудънс.

Кристофър издаде неясен звук. В джоба му почиваше малката, опърпана бележка, която носеше непрекъснато със себе си.

„Аз не съм тази, за която ме мислите.

Върнете се, моля ви, върнете се у дома и ме намерете...“

Да. Той щеше да я намери и да открие защо му е написала тези странни думи. А после щеше да се ожени за нея.

— Сега, когато брат ви се спомина — каза Биатрикс, — ще трябва да се научите как да ръководите имението Ривъртън.

— Заедно с другите неща — отвърна той любезно.

— Ривъртън обхваща голяма част от горите на Арден.

— Знам това — каза Кристофър спокойно.

Тя изглежда не забеляза саркастичната нотка.

— Някои собственици на имения изсичат прекомерно много дървета, за да снабдяват местния бизнес. Надявам се, че вие няма да го направите.

Кристофър остана мълчалив известно време, надявайки се, че това ще прекрати по-нататъшния разговор.

— *Искате* ли да наследите Ривъртън? — изненада го тя с въпроса си.

— Няма значение дали искам, или не. Аз съм следващият и ще направя, каквото се полага.

— Има значение — настоя Биатрикс. — Точно затова ви попитах. Изгубил търпение, Кристофър каза:

— Отговорът е „не“, не искам да го наследявам. Винаги се е смятало, че това ще е Джон. Чувствам се като истински измамник, който се опитва да заеме неговото място.

Ако беше друг, това страстно избухване щеше да сложи край на въпросите. Но Биатрикс настоя:

— Какво щяхте да направите, ако той още беше жив? Щяхте да напуснете военната служба, нали?

— Да. Армейският живот ми дойде до гуша.

— А после? Какво щяхте да правите?

— Не знам.

— Какви са влеченията ви? Талантите ви?

Стъпките им се забавиха, когато стигнаха гората.

Талантите му... можеше да продължи да пие, да бие някого на билиард или на карти, да съблазнява жени. Беше първокласен стрелец и

отличен ездач.

След това Кристофър се замисли за нещата в живота си, за които най-много го хвалеха и за които бе награждаван с грамоти и медали.

— Имам един талант — каза той, поемайки каишката на Албърт от ръката на Биатрикс. И погледна в кръглите ѝ очи. — Умея да убивам.

И без да каже нищо друго, я остави в края на гората.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Седмицата след връщането му в Хемпшир, разногласията между Кристофър и майка му станаха толкова големи, че им беше прекалено трудно да останат в една и съща стая повече от пет минути. Бедната Одри, направи всичко възможно, за да ги помири, но без успех.

Госпожа Фелън бе придобила навика постоянно да се оплаква. Не можеше да мине през стаята, без да подхвърли някой заядлив коментар, както цветарка хвърля шепа листенца по време на сватба. Нервите ѝ бяха опънати до крайност, заради което се усамотяваше на тъмно всеки божи ден. Цял куп болести и болежки ѝ пречеха да надзирава домакинството и в резултат на това нищо не я удовлетворяваше.

В часовете, в които си почиваше през деня, тя реагираше на тракането на чиниите в кухнята така, сякаш е била прободена от невидими ножове. Жуженето на гласовете или влаченето на краката по пода на горните етажи бяха истинска агония за нервите ѝ. Цялото домакинство трябваше да стъпва на пръсти от страх да не я обезпокои.

— Виждал съм мъже, току-що изгубили ръцете или краката си, които се оплакват далеч по-малко от майка ми — каза Кристофър на Одри, която се усмихна унило.

Съвземайки се, тя каза:

— Напоследък се е съсредоточила върху ритуалите си на траур... сякаш траурът ѝ ще я приближи по някакъв начин до Джон. Радвам се, че вуйчо ти ще дойде за нея утре. Матрицата, по която прекарва деня си, трябва да бъде разбита.

Най-малко четири сутрини седмично госпожа Фелън ходеше на фамилия парцел в гробището към църквата на Стоуни Крос, и прекарваше един час на гроба на Джон. Тъй като не желаше да ходи без придружител, тя обикновено викаше Одри да отиде с нея. Само че вчера госпожа Фелън бе настояла да я придружи Кристофър. Той изчака със сериозно лице един час мълчаливо, докато тя коленичи до надгробния паметник и остави сълзите си да се стичат по лицето ѝ.

След като най-после даде знак, че иска да се изправи и Кристофър отиде да ѝ помогне да стъпи на крака, тя го накара да коленичи и да се помоли, както тя бе направила.

Но Кристофър не бе в състояние да го направи, не дори и за да ѝ угоди.

— Аз скърбя по свой собствен начин — каза ѝ той. — Във време по мой избор, а не по твой.

— Това не е прилично — каза разгорещено госпожа Фелън, — тази липса на уважение към него. Брат ти заслужава да бъде оплакван, или най-малкото да се даде вид, че се прави, от човека, който извлече най-голяма полза от неговата смърт.

Кристофър я изгледа невярващо.

— Аз съм спечелил? — повтори той с тих глас. — Знаеш, че никога не ме е интересувало дали ще наследя Ривъртън, или не. Бих дал всичко, което имам, стига да можех да върна брат си. Ако можех да пожертвам живота си, за да спася неговия, щях да го сторя.

— Как бих искала да беше възможно — каза тя язвително и те се насочиха обратно към къщи в мълчание.

През цялото време Кристофър се питаше колко ли часове е седяла на гроба на Джон и е искала единият ѝ син да е на мястото на другия.

Джон беше перфектният син, отговорен и надежден. Кристофър, обаче, беше по-дивият, по-буйният, чувствителен, дързък и безгрижен. Като баща си Уилям. Всеки път, когато Уилям попадеше в някакъв скандал в Лондон, често свързан с нечия чужда съпруга, госпожа Фелън ставаше студена и дистанцирана към Кристофър, сякаш той бе нарочен за двойник на неверния ѝ съпруг. Когато Уилям Фелън умря след падане от кон, из Лондон се шушукаше, че единствената изненада била, че не е бил прострелян от оскърбения съпруг или баща на някоя от прелъстените от него жени.

Кристофър беше дванайсетгодишен по онова време. При липсата на баща си той постепенно възприе ролята на непоправимия женкар и развратник. Сякаш за да изпълни очакванията. Истината беше, че се бе отдавал на удоволствията на града, независимо че тези наслади бяха мимолетни и празни. Да бъде армейски офицер беше перфектната служба за него... той я намираще за приятна във всяко едно

отношение. Докато — помисли си Кристофър с мрачна усмивка — не беше извикан на война.

Кристофър беше далеч по-ефективен в битка, отколкото той или някой друг бяха очаквали. И колкото по-успешен ставаше, нанасяйки смърт на другите, толкова повече смърт усещаше в себе си.

Но имаше Прудънс. Това бе единствената добра част, останала у него, тази част, която я обичаше. Мисълта да отиде при нея го изпълни с вълнение.

Продължаваше да изпитва трудности със съня, често се будеше посред нощ от кошмари. Имаше моменти през деня, когато трепваше при внезапен шум и се хващаше, че опипва наоколо за пушката си. Но със сигурност всичко това щеше да се оправи с времето.

Трябваше да се оправи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Очевидно нямаше причина да се надява на нищо, що се отнася до Кристофър Фелън. Биатрикс продължаваше да си напомня този факт. Той желаше Прудънс. Красивата, златокоса, традиционна Прудънс.

За първи път в живота на Биатрикс ѝ се прииска да е някоя друга, а не тази, която е в действителност.

„Мисля, че вие може би сте единственият ми шанс да стана отново част от света...“

Може би Прудънс все пак наистина беше по-подходяща да помогне на Кристофър. Тя се чувстваше като у дома си в обществото по начин, по който Биатрикс никога не би могла. Хубаво тогава. Щом това бе най-добро за него, не можеше да го обвинява. Той бе понесъл достатъчно болка и изпитания — Биатрикс не искаше да му причинява още трудности.

Само че... не можеше да спре да мисли за него. Беше като болест. Беше ѝ невъзможно да се държи както обикновено. Тя беше постоянно на ръба на сълзите. Чувстваше се трескава и изтощена, нямаше апетит. Всъщност бе станала толкова мрачна, че Амелия бе настояла да ѝ направи отвара от киселец.

— Ти не си същата — каза Амелия. — Обикновено си толкова въодушевена.

— Защо трябва да бъда въодушевена, щом няма причини за това? — попита навъсено Биатрикс.

— А има ли причина да си невъзможна?

Биатрикс мечтаеше да се довери на сестра си, но продължаваше да мълчи. Амелия не можеше да направи нищо в дадената ситуация. Освен това казването на стотици или хиляди хора нямаше да я накара да се чувства по-добре. Чезнеше по мъж, когото не можеше никога да

има, и не искаше да ѝ се натяква колко е нелепо. Но не искаше и да спре да копнее за него. Отчаяната сила на желанието ѝ беше една крехка връзка с Кристофър.

Беше толкова обсебена от него, че дори обмисляше да отиде в Лондон за остатъка от сезона. Щеше да посети Одри, освен това можеше да вижда Кристофър. Само дето щеше да бъде принудена да го вижда с Прудънс... как танцува, флиртува, как я ухазва... а Биатрикс бе напълно сигурна, че не би могла да го понесе.

Не, щеше да си остане в Хемпшир, където ѝ беше мястото.

Одри бе казала, че това е мъдро решение.

— Той се е променил, Биа, и не към по-добро. Когато се върна от Крим, толкова ми се искаше да му кажа истината за писмата. Че ти си тази, която му е писала, а не Прудънс. Но сега съм доволна, че не го направих. Не бих искала да окуражавам една връзка между теб и Кристофър. Той не е същият. Пие повече, отколкото трябва. Лесно се плаши. Понякога чува или вижда нещо, което не съществува. Освен това знам, че не спи — често го чувам да се разхожда нощем из къщата. Но когато се опитам да говоря с него, той отхвърля въпросите ми, сякаш съм глупава. А понякога някой обикновен въпрос — особено нещо, свързано с войната — го кара да изпада в такава ярост, че е трудно да се контролира. Чудя се...

— Какво? — прошепна Биатрикс, изтръпнала от тревога.

Одри я бе погледнала директно.

— Чудя се дали Прудънс може да го укроти. Той е толкова решен да я има... само че това не е мъжът, който беше. А Прудънс няма да може да го осъзнае. И дори се питам дали няма да е опасен за нея.

Премисляйки зловеците думи на Одри, Биатрикс отиде до къщата на Фелън с една мисия на ум. Макар че нямаше какво да направи за Кристофър, имаше достатъчно неща, които можеше да направи за Албърт. Едно агресивно куче лесно би могло да навреди на другите, а то щеше да бъде лишено от необходимата обич и внимание. Кучетата бяха социални животни и затова Албърт *трябваше* да бъде научен как да се разбира с другите същества.

Икономката на Фелън, госпожа Клокър, я посрещна на вратата и каза, че Одри не си е вкъщи, но скоро се очаквало да се върне от посещение в селото.

— Ще я изчакате ли, мис Хатауей?

— Всъщност, бих искала да говоря с капитан Фелън по работа.
— Биатрикс се усмихна слабо на въпросителния поглед на икономката.
— Искам да предложа да се грижа за Албърт, докато капитан Фелън е в Лондон.

Очите на жената се разшириха.

— Господарят планираше да го остави тук и слугите да се грижат за него. — Като се наведе по-близо, тя прошепна: — Това си е истинска напаст, госпожице. И самият дявол не би искал подобно куче.

Биатрикс се усмихна съчувствено.

— Надявам се, че мога да му повлияя положително. Ако капитан Фелън позволи, ще взема Албърт днес със себе си и ще ви освободя от бремето да се занимавате с него.

Госпожа Клокър изглеждаше определено облекчена.

— О, това е много мило от ваша страна, мис Хатауей! Ще уведомя капитан Фелън незабавно. — Тя забърза, сякаш се страхуваше, че Биатрикс може да си тръгне.

Когато високият силует на Кристофър застана в рамката на вратата на салона, лицето на Биатрикс се покри с гъста червенина. *Спри това веднага, Биатрикс Хатауей, смъмри се тя строго. Ако настояваш да бъдеш идиотка, ще трябва да се прибереш у дома и да изпиеш цяла бутилка тоник от киселец.*

— Госпожице Хатауей — каза Кристофър, покланяйки се с безупречна любезност.

Тъмните кръгове от безсъние под очите му го караха да изглежда дори по-привлекателен, ако това бе възможно, придавайки човешка текстура на твърдите очертания на лицето му.

Биатрикс успя да изобрази нехайна усмивка.

— Добро утро, капитан Фелън.

— Вече е обяд.

— О, така ли? — Тя погледна над рамото му към стенния часовник. Дванайсет и половина. — Добър ден, тогава.

Едната му вежда се изви нагоре.

— Има ли нещо, което мога да направя за вас?

— Тъкмо обратното, надявам се. Бих искала да задържа Албърт при себе си вкъщи, докато сте в Лондон.

Очите му се присвиха.

— Защо?

— Много искам да му помогна да се адаптира към новия си живот. Албърт ще получи най-добрите грижи и аз ще работя с него, ще го обучавам... — Гласът ѝ секна, когато видя забранителното му изражение. Не ѝ бе хрумвало, че може да откаже на предложението ѝ.

— Благодаря ви, госпожице Хатауей. Но мисля, че в негов интерес е да остане тук със слугите.

— Вие... се съмнявате, че мога да му помогна? — успя да попита Биатрикс.

— Кучето е раздразнително. Нуждае се от абсолютно спокойствие и тишина. Мисля, че няма нищо обидно в това да кажа, че атмосферата в къщата Рамзи е прекалено бурна за него.

Тя наведе клепачи.

— Моля да ме извините, капитане, но напълно грешите. Точно от такъв вид обкръжение се нуждае Албърт. Разбирате ли, от кучешка гледна точка...

— Не ми трябват съветите ви.

— Не, трябват ви — каза импулсивно Биатрикс. — Как може да сте сигурен, че сте прав? Можете да отделите поне една минута, за да ме изслушате... осмелявам се да твърдя, че знам много повече за кучетата, отколкото вие.

Кристофър я прониза с твърдия поглед на мъж, несвикнал решенията му да се поставят под въпрос.

— Не се съмнявам. Но специално за това куче аз знам повече.

— Да, но...

— Време е да си тръгвате, госпожице Хатауей.

Биатрикс се изпълни с горчиво разочарование.

— Какво според вас ще правят с него слугите ви във ваше отсъствие? — поиска да знае тя, но не го изчака да отговори. — Ще го държат затворен в колибката му или ще го заключат в една стая, защото се боят от него, а това ще направи Албърт дори още по-опасен. Той е ядосан, разтревожен и самотен. Не знае какво се очаква от него. Нуждае се от постоянно внимание и грижа, а аз съм единственият човек, който има времето и желанието да му осигури тези неща.

— Това куче е било с мен в продължение на две години — сопна ѝ се Кристофър. — Последното нещо, на което ще го подложя, е лудницата в онази къща. Горкото куче няма нужда от хаос. Няма нужда от шум и бъркотия...

Той бе прекъснат от неистов лай, придружен от пронизителен метален трясък. Албърт бе хукнал по коридора и бе пресякъл пътя на прислужницата, носеща поднос с излъскани сребърни прибори.

Биатрикс видя проблясването на пръснатите вилици и лъжици точно преди самата тя да бъде съборена на пода на стаята. Ударът я остави без дъх.

Смаяна, тя се оказа прикована към килима от тежестта на силно мъжко тяло.

Опита се да схване какво става. Кристофър бе скочил върху нея. Ръцете му бяха около главата ѝ... той инстинктивно я бе прикрил със собственото си тяло. Дватама лежах с преплетени един в друг крайници и объркани дрехи, и дишаха задъхано.

Вдигайки глава, Кристофър хвърли поглед наоколо. За миг свирепото изражение върху лицето му изплаши Биатрикс. *Ето по този начин*, помисли си тя, бе изглеждал той по време на битка. Това бяха виждали враговете му, когато ги поваляше.

Албърт се втурна към тях, като лаеше с все сила.

— *Не* — произнесе Биатрикс с нисък глас и протегна ръка. — *Долу!*

Лаят премина в ръмжене и кучето бавно се отпусна на пода. Погледът му не се откъсваше от господаря му.

Биатрикс насочи вниманието си към Кристофър. Той дишаше плитко и преглъщаше, опитвайки се да дойде на себе си.

— Кристофър — произнесе тя предпазливо, но той сякаш не я чу. В този момент никакви думи не достигаха до него.

Тя провря ръце около него, една през раменете, другата през кръста му. Той беше едър мъж, изключително стегнат, силното му тяло трепереше. Чувство на притъпена нежност премина през нея и тя усети как пръстите ѝ гаят скования му врат.

Албърт скимтеше тихо и ги гледаше.

Биатрикс забеляза прислужницата, която стоеше нерешително на прага с няколко вилици и поднос в ръката.

Въпреки че не даваше пет пари за това как изглежда или за евентуален скандал, Биатрикс бе загрижена да предпази Кристофър по време на този уязвим момент. Той не би желал никой да го вижда, когато не бе под контрол.

— Оставете ни — каза тя тихо.

— Да, госпожице. — Прислужницата изчезна, затваряйки вратата след себе си.

Биатрикс възвърна вниманието си върху Кристофър, който сякаш не бе забелязал размяната на реплики. Тя внимателно издърпа главата му надолу и допря бузата си към блестящата му кехлибарена коса. И зачака, оставяйки го да почувства равния ритъм на дишането ѝ.

Ароматът му беше чист, той миришеше на лято, на горещо слънце и минзухар. Очите му бяха затворени, но тя почувства тялото му да се притиска към нейното с интригуваща твърдост, коленете му се заровиха в пластове на полата ѝ.

Мина една минута, после втора. През целия си останал живот тя щеше да си спомня как лежи сама с него в един ярък правоъгълник слънчева светлина от прозореца... сладката му тежест, интимната топлина на дъха му, която се събираше на шията ѝ. Щеше да живее с тези мигове вечно, ако бе възможно. *Обичам те*, помисли си тя. *Аз съм лудо, отчаяно, завинаги влюбена в теб.*

Главата му се повдигна и той я погледна с обърканите си сиви очи.

— Биатрикс. — Накъсаният му шепот разтрепери всичките ѝ нерви. Ръцете му обхванаха главата ѝ, дългите му пръсти се провряха леко през разрошените ѝ тъмни къдрици. — Нараних ли ви?

Стомахът ѝ се сви. Тя поклати глава, неспособна да говори. О, начинът, по който я гледаше, по който *наистина* я гледаше... това бе Кристофър от мечтите ѝ. Това бе мъжът, който ѝ бе писал. Беше толкова грижовен и реален, че ѝ се доплака.

— Помислих си... — започна Кристофър и прокара палец по горещата ѝ буза.

— Знам — прошепна тя, пламнала от докосването му.

— Нямах намерение да го правя.

— Знам.

Погледът му се премести към разтворените ѝ устни, спря се на тях и тя го усети като ласка. Сърцето ѝ се опитваше да изпрати кръв към безчувствените ѝ крайници. Всеки дъх караше тялото ѝ да се издига към неговото, дразнеща фрикция на твърда плът и чист, топъл лен.

Биатрикс бе смаяна от неуловимата промяна на лицето му, зачервената кожа, сребристите яснота на очите му. Възможностите

проникнаха в спокойствието, както слънцето прониква през горския покров.

Тя се запита дали ще я целуне.

И в съзнанието ѝ проблесна една-единствена дума:

Моля те.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

... Кристофър се опита да възпре треперенето на мускулите си. Усещаше пулса си в ушите. Запита се замаяно как до такава степен бе изгубил контрол и бе реагирал без да мисли. Не осъзнаваше нищо, докато не се намери легнал върху Биатрикс, опитвайки се да я защити, опитвайки се да защити двамата... и когато яростното биене на сърцето му се оттегли от ушите му, си даде напълно сметка какво беше направил.

Бе съборил една беззащитна жена на земята. Беше се хвърлил върху нея като луд. *Боже*. Почувства се дезориентиран и повече от побъркан. Можеше да я нарани.

Трябваше да ѝ помогне да стане, да ѝ предложи извинение. Вместо това обаче гледаше как любопитните му пръсти отиват към шията ѝ и гаят малката ямичка. По дяволите, какво правеше той?

Беше минало много време, откак го бе държала жена. Толкова беше хубаво, че не можеше да се накара да я пусне. Тялото ѝ обгърна неговото с гъвкава женска сила. Тези тънки, нежни пръсти продължаваха да гаят тила му. Никога не бе виждал такива сини очи, чисти и тъмни като бристоолско синьо стъкло.

Кристофър се опита да си спомни причините, поради които не трябваше да я желае. Опита се дори да призове мисълта за Прудънс, но беше невъзможно. Затвори очи и усети дъха ѝ върху брадичката си. Чувстваше я навсякъде, с цялото си тяло, ароматът ѝ бе в ноздрите и гърлото му, топлината ѝ проникваше в него.

Сякаш всичките месеци и години на нужда се бяха дестилирали до този единствен момент, до това стройно тяло под неговото. Страхуваше се от онова, което можеше да ѝ стори. Знаеше, че трябва да се претърколи, да се отдръпне, но единственото, което можеше, бе да потъне в усещането за нея, съблазняващото повдигане и спускане на гърдите ѝ, разтворените ѝ крака под полата. Милувката на пръстите ѝ по тила му предизвиква тръпки на удоволствие и в същото време накара плътта му да гори от нужда.

Той отчаяно хвана ръцете ѝ и ги прикова над главата ѝ.

Така беше по-добре.

И много по-зле.

Погледът ѝ го провокира, подкани го да се приближи. Можеше да усети силата на желанието в нея, излъчваше се като топлина, и всичко в него му отговаряше. Очарован, той загледа как по кожата ѝ се разлива руменина. Прииска му се да проследи с пръсти и уста пътя на тази руменина.

Вместо това, обаче, тръсна глава, за да я проясни.

— Съжалявам — каза той и си пое въздух. — Съжалявам. — Безрадостен смях остърга гърлото му. — Непрекъснато ви се извинявам.

Китките ѝ се отпуснаха в хватката му.

— Вината не беше ваша.

Кристофър се зачуди как, по дяволите, можеше да изглежда толкова сдържана. С изключение на червените петна по бузите тя не показваше признаци на неловкост. През него премина бързо, дразнещо чувство, че е бил манипулиран.

— Съборих ви на пода.

— Не беше умишлено.

Усилията ѝ да го накара да се чувства по-добре имаха обратния ефект.

— Умисълът е без значение, когато ви събори на пода някой два пъти по-едър от вас.

Той пусна ръцете ѝ.

— Това често ли ви се случва? — попита той сардонично.

— О, да. Кучета, деца... всички се хвърлят към мен.

Кристофър го разбираше напълно. Да се хвърлиш върху нея бе най-приятното нещо, което бе правил от години.

— Тъй като не съм нито куче, нито дете — каза той, — нямам извинение.

— Прислужницата изпусна подноса. Реакцията ви беше напълно разбираема.

— Нима? — попита горчиво Кристофър. — Проклет да съм, ако разбирам.

— Естествено, че е разбираемо — каза Биатрикс, докато той ѝ помагаше да стане от пода. — Дълго време е трябвало да се хвърляте,

за да се прикривате всеки път, когато избухне снаряд или граната, или прелети куршум. Само защото сте се върнали вкъщи не означава, че тези рефлексии могат лесно да бъдат изоставени.

Кристофър не можеше да се начуди... щеше ли Прудънс да му прости толкова бързо и щеше ли да реагира с такова самообладание?

Лицето му потъмня, когато му хрумна друга мисъл. Имаше ли изобщо право да ходи при Прудънс, когато поведението му бе толкова непредсказуемо? Не можеше да я подлага на риск. Трябваше първо да се съвземе. Но как? Рефлексите му бяха прекалено силни, прекалено бързи.

При продължителното му мълчание Биатрикс отиде при Албърт и се наведе да го погали. Кучето се търкулна по гръб, предлагайки коремчето си.

Кристофър оправи дрехите си и пъкна ръце в джобовете на панталоните си.

— Ще преосмислите ли решението си? — погледна го Биатрикс.
— Ще ми разрешите ли да взема Албърт?

— Не — отвърна кратко Кристофър.

— *Не?* — повтори тя, сякаш отказът му бе немислим.

Кристофър се намръщи.

— Не трябва да се безпокоите. Оставил съм на слугите специални инструкции. Ще се грижат добре за него.

Лицето на Биатрикс се изопна от възмущение.

— Не се съмнявам.

Жегнат, той изрече грубо:

— Искане ми се да изпитвам същата наслада да слушам мненията ви, с каквато вие ги предлагате, госпожице Хатауей.

— Отстоявам възгледите си, когато знам, че съм права, капитан Фелън. Докато вие отстоявате своите главно от инат.

Кристофър я изгледа с каменно изражение.

— Ще ви изпратя.

— Не се затруднявайте. Знаем пътя. — Тя тръгна към вратата, гърбът ѝ беше силно изправен.

Албърт понечи да я последва, но Кристофър му изкомандва да се върне обратно.

Спирайки на прага, Биатрикс се обърна и хвърли на Кристофър многозначителен поглед.

— Моля ви, поздравете от мен Одри. Надявам се двамата да прекарате добре в Лондон. — Тя се поколеба. — Ако нямате нищо против, предайте благопожеланията ми на Прудънс, когато я видите, и ѝ предайте посланието ми.

— Какво е то?

— Кажете ѝ — изрече бързо Биатрикс, — че няма да наруша обещанието си.

— За какво става дума?

— Тя ще разбере.

* * *

Точно три дена след като Кристофър и Одри заминаха за Лондон, Биатрикс отиде в къщата на Фелън, за да се поинтересува за Албърт. Както очакваше, кучето беше предизвикало истински хаос в къщата, лаеше и виеше непрекъснато, беше разкъсало килимите и тапицериите на парчета и бе ухапало ръката на портиера.

— И освен това — каза ѝ госпожа Клокър, — не иска да яде. Ребрата му се четат. Господарят ще побеснее, ако му се случи нещо. О-о, това е най-дразнещото куче, най-отвратителното същество, което някога съм виждала!

Една прислужница, която лъскаше перилата, не можа да се сдържи и да не изкоментира:

— Плаши ме до лудост. Не мога да спя нощем, защото вие така, че ще събуди и умрелите.

Икономката изглеждаше обидена.

— Така е. Само че господарят каза, че не трябва да позволяваме на никого да взема Албърт. И тъй като аз нямах търпение да се отърва от проклетия звяр, боя се, че господарят ще се ядоса още повече.

— Аз мога да му помогна — каза тихо Биатрикс. — Знам как.

— На господаря или на кучето? — не се сдържа госпожа Клокър. Тонът ѝ беше кисел и отчаян.

— Мога да започна с кучето — произнесе Биатрикс многозначително.

Двете се спогледаха.

— Де да можехте — промърмори госпожа Клокър. — Тази къща не изглежда като място, където нещата могат да се подобрят. А по-скоро като място, където всичко чезне и гасне.

Това повече от всичко друго подтикна Биатрикс към решение.

— Госпожо Клокър, не бих ви молила никога да пренебрегнете инструкциите на капитан Фелън. Обаче... ако случайно съм подочула да казвате на някоя от прислужничките къде държите Албърт в момента, тогава едва ли ще сте виновна, нали? А ако Албърт успее да се измъкне и да избяга... и ако някакъв непознат го намери и се погрижи за него, но не ви уведоми веднага, не може да ви обвинят, нали?

Госпожа Клокър я погледна със светнало лице.

— Ужасна сте, мис Хатауей.

Биатрикс се усмихна.

— Да, знам.

Икономката се обърна към прислужницата.

— Нели — произнесе тя отчетливо. — Искам да ти напомня, че държим Албърт в малката синя барака близо до кухненската градина.

— Да, госпожо. — Прислужницата дори не погледна Биатрикс. — А аз пък трябва да напомня на вас, госпожо, че каишката му е на полукръглата масичка в антрето.

— Много добре, Нели. Може би трябва да изтичаш и да кажеш на другите слуги и на градинаря да не забелязват, ако някой излезе и отиде до синята барака.

— Да, мадам.

Когато прислужницата се отдалечи забързано, госпожа Клокър погледна Биатрикс благодарно.

— Чувала съм, че правите чудеса с животните, мис Хатауей. А точно от това се нуждае този звяр тук.

— Аз не предлагам чудеса — усмихна се Биатрикс. — Само постоянство.

— Бог да ви благослови, госпожице. Албърт е свирепо същество. Ако кучето е най-добрият приятел на човека, страхувам се за капитан Фелън.

— Аз също — каза искрено Биатрикс.

След няколко минути тя намери синята барака.

Бараката, предназначена за прибиране на градинарските инструменти, се разтресе, когато затвореното в нея куче се хвърли към стената. Разнесе се бесен лай, когато Биатрикс отиде по-наблизо. Макар да не се съмняваше в способността си да се справи с него, оглушителният му лай, който прозвуча почти страховито, бе достатъчен да я накара да спре.

— Албърт?

Лаенето стана още по-страстно, прекъсвано от време на време от вой и скимтене.

Биатрикс бавно се отпусна на земята и подпря гръб срещу бараката.

— Успокой се, Албърт — каза тя. — Ще те пусна да излезеш, когато се успокоиш.

Териерът изръмжа и побутна вратата.

Тъй като се бе консултирала с няколко книги, посветени на кучета, едната от които се отнасяше специално за териери, Биатрикс бе напълно сигурна, че тренирането на Албърт с техники, включващи надмощие или наказание, не биха били ефикасни. Всъщност, може би дори щяха да влошат нещата. Териерите, се казваше в книгата, често се опитват да надхитрят човеците. Единственият метод беше да бъдат награждавани за добро поведение с храна и мило отношение.

— Разбира се, че си нещастен, бедното ми момче. Той е далече, а твоето място е до него. Но аз дойдох да те взема и докато него го няма, ще порботим върху маниерите ти. Може би няма да успеем да те превърнем в галено кученце... но аз ще ти помогна да се научиш да се разбираш с другите. — Тя спря, преди да добави със замислена усмивка: — Разбира се, аз не мога да се държа както трябва в изискано общество. Винаги си мисля, че има голяма доза неискреност в любезностите. Ето, виждаш ли как се успокои вече. — Тя стана и дръпна резето. — Първо правило, Албърт: много е грубо да хапеш хора.

Албърт неочаквано се хвърли върху нея. Ако не се държеше за рамката на вратата, щеше да я събори. Като скимтеше и размахваше опашка, кучето се изправи на задни крака и мушна муцуната си в нея. Беше дръглив и рунтав, и от него се разнасяше зловоние.

— Доброто ми куче — каза Биатрикс, като го галеше и чешеше грубата му козина. Тя се опита да надене каишката около врата му,

само че той се извъртя по гръб, треперещите му лапи щръкнаха във въздуха. Като се смееше, тя разтърка коремчето му. — Ела у дома с мен, Албърт. Мисля, че ще се разбираш много добре с Хатауей — или най-малкото, след като те изкъпя хубавичко.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кристофър заведе Одри при семейството ѝ в Лондон — семейство Келси — които я очакваха с нетърпение. Голямото домокадие ѝ се зарадва много. По причини, които още никой не бе разбрал, Одри не бе позволила на никой от роднините си да остане с нея в Хемпшир след смъртта на Джон. Тя бе настояла да прекара траура единствено с госпожа Фелън.

— Майка ти беше единствената, която преживяваше загубата на Джон толкова силно, колкото аз — обясни Одри на Кристофър по време на пътуването към Лондон. — В това имаше някакво облекчение. Който и да бе дошъл от семейството ми, щеше да се опитва да ме кара да се чувствам по-добре, да ме заобикаля с любов и грижа, което би ми пречило да жалея както трябва. Цялата работа щеше да се проточи. Не, правилно беше да живея в траур толкова, колкото ми е необходимо. Сега е време да се възстановя.

— Много те бива да организираш чувствата си, нали? — попита сухо Кристофър.

— Предполагам. Искане ми се да можех да организирам и твоите. В момента приличат на преобърнато чекмедже с вратовръзки.

— Не с вратовръзки — каза той. — А с порцеланов сервиз с остри ръбове.

Одри се усмихна.

— Съжалявам онези, които се окажат на пътя на твоите чувства. — Като направи пауза, тя изгледа изучаващо Кристофър. — Колко ми е трудно да те гледам — въздъхна тя, слисвайки го. — Заради приликата ти с Джон. Ти си по-красив от него, разбира се, но аз предпочитам неговото лице. Чудесно, обикновено лице — никога не се уморявах да го гледам. Твоето е прекалено заплашително за моя вкус. Ти приличаш повече на аристократ, отколкото Джон приличаше, нали знаеш.

Погледът на Кристофър потъмня, когато си спомни за мъжете, с които бе воювал, които бяха извадили късмета да преживеят раните си, но бяха по един или друг начин осакатени. Нещастниците се питаха

как ли ще бъдат посрещнати като се приберат вкъщи, дали жените и любимите им няма да се извърнат, ужасени от съсипания им външен вид.

— Няма значение как изглежда човек — каза той. — Важното е какъв е.

— Много се радвам да чуя, че го казваш.

Кристофър я изгледа несигурно.

— Накъде биеш?

— Наникъде. Само че... искам да те попитам нещо. Ако някоя жена — да кажем Биатрикс Хатауей — и Прудънс Мърсър си разменяха външностите, и всичко, което цениш в Прудънс се прехвърлеше върху Биатрикс... би ли искал Биатрикс?

— Боже мили, не!

— Защо не? — попита тя възмутено.

— Защото познавам Биатрикс Хатауей и тя няма нищо общо с Пру.

— Ти не познаваш Биатрикс. Не си прекарал достатъчно време с нея.

— Знам, че е непокорна, инатлива и далеч по-весела, отколкото всеки здравомислещ човек би трябвало да бъде. Тя носи бричове, катери се по дървета и ходи където си поиска без придружителка. Освен това знам, че е напълнила къщата Рамзи с катерици, таралежи и кози, и нещастникът, който ще се ожени за нея, ще бъде доведен до финансов банкрут от сметките на ветеринаря. Можеш ли да възразиш нещо на това?

Одри скръсти ръце пред гърдите си и го изгледа кисело.

— Да. Тя няма катерица.

Като бръкна в сакото си, Кристофър измъкна писмото от Пру, онова, което носеше винаги със себе си. Беше му станало талисман, символ на онова, заради което се беше бил. Причина да живее. Погледна сгънатия лист хартия, нямаше нужда дори да го отваря. Думите се бяха отпечатали като жигосани в сърцето му.

„Моля ви, върнете се у дома и ме намерете...“

В миналото се бе чудил дали е неспособен да обича. Никоя от любовните му афери не бе траяла повече от няколко месеца и въпреки че се базираха на физическо привличане, никога не се издигнаха над него. В края на краищата никоя жена не се оказваше по-различна от останалите.

До получаването на тези писма. Изреченията го изпълваха с дух толкова невинен, непресторен и очарователен, че той я бе обикнал веднага.

Палецът му премина по листа, сякаш той бе чувствителна, жива кожа.

— Запомни думите ми, Одри — ще се ожения за жената, която е написала това писмо.

— Ще ги запомня — увери го тя. — Ще видим дали ще удържиш обещанието си.

* * *

Лондонският сезон щеше да трае до август, когато Парламентът приключваше работа и аристокрацията се оттегляше в провинциалните си имения. Там благородниците ловуваха и се отдаваха на забавления от петък до понеделник. В града Кристофър щеше да вземе уволнителния си билет от армията, а после да се срещне с дядо си, за да обсъди своите нови отговорности като наследник на Ривъртън. Той щеше да поднови също така връзките си със стари приятели и да прекара известно време с някои мъже от своя полк.

И най-важното, щеше да намери Прудънс.

Не знаеше как да се държи с нея след начина, по който тя бе прекратила кореспонденцията им.

Вината беше негова. Беше обявил чувствата си прекалено рано. Беше проявил прекалена прибързаност.

Несъмнено Прудънс бе постъпила умно, прекъсвайки тяхната кореспонденция. Тя беше момиче с добър произход и възпитание. Към сериозното ухажване трябваше да се пристъпи с търпение и сдържаност.

Ако това бе, което искаше Прудънс, тя щеше да го получи.

Той си резервира апартамент в „Рътлидж“, елегантен хотел, предпочитан от европейски кралски фамилии, американски предприемачи и британски аристократи, които не поддържаха жилища в града. „Рътлидж“ бе несравним по комфорт и лукс и си струваше високата цена да отседнеш там. Докато Кристофър се регистрираше и разговаряше с консиержа, той забеляза портрет, окачен над мраморната камина в лобито. Нарисуваната жена бе изключително красива, с махагонова на цвят коса и поразителни сини очи.

— Това е портрет на госпожа Рътлидж, сър — каза консиержът с нотка на гордост. — Красавица, нали? Няма по-добра, по-мила лейди от нея.

Кристофър погледна портрета с небрежен интерес. Спомни си, че Амелия Хатауей бе споменала, че една от сестрите ѝ е омъжена за Хари Рътлидж, собственикът на хотела.

— Значи госпожа Рътлидж е една от сестрите Хатауей от Хемпшир?

— Точно така, сър.

Това предизвика насмешлива усмивка върху устните на Кристофър. Хари Рътлидж, богат мъж с много връзки, можеше да има всяка жена, която пожелаеше. Що за лудост го бе накарала да се ожени за момиче от такова семейство? Очите сигурно, реши Кристофър, вглеждайки се по-внимателно, очарован въпреки волята си. Хатауейско синьо, с гъсти мигли. Същите като на Биатрикс.

Ден след като Кристофър отседна в хотела, поканите заваляха. Балове, соарета, вечери, музикални събития... дори покани да вечеря в Бъкингамския дворец, където щяха да свирят композиторът Йохан Щраус и оркестърът му.

След като се осведоми, Кристофър прие една покана за частен бал, за който бе потвърдено, че мис Прудънс Мърсър и майка ѝ ще присъстват. Балът се даваше в имение в „Мейфеър“, построено в италиански стил с широк преден двор и централна зала с балкони, които се издигаха на цели три етажа. Посетен от аристократи, чужди дипломати и известни артисти, балът беше блестящ парад на богатство и социална изтъкнатост.

Препълнените зали предизвикаха чувство на неясна паника в гърдите на Кристофър. Като потисна тревожността, той започна да разменя любезности с гостите. Въпреки че би предпочел да носи

цивилно облекло, беше длъжен да облече военната си униформа в зелено и черно, с еполети от камгарни полумесеци на раменете. Тъй като още не бе приключил с уволнението си, ако не я носеше щеше да предизвика много коментари и неодобрение. Нещо по-лошо: бе длъжен да носи всички медали, с които бе награден — дори един да свалеше, щеше да е проява на лош вкус. На медалите се гледаше като на символи на честта. За Кристофър обаче те символизираха събития, които нямаше търпение да забрави.

Имаше и други офицери в различни униформи, червени или черни, украсени със злато. Вниманието, което те предизвикваха, особено у жените, само го караше да се чувства още по-неловко.

Той потърси с поглед Прудънс, но тя не бе нито в салона, нито в гостната. Той се провираше през тълпата, спирайки често по пътя си, когато биваше разпознат от стари приятели и принуден да води разговор.

Къде, по дяволите, беше Прудънс?

„... може да ме намерите сред тълпа и със завързани очи. Просто следвайте мириса на опърлени чорапи.“

Мисълта го накара леко да се усмихне.

Нервен и изпълнен с желание, той влезе в балната зала. Сърцето му се качи в гърлото.

Дишането му стана накъсано, когато я видя.

Прудънс бе дори още по-красива, отколкото си я спомняше. Носеше розова рокля с украсени с дантела волани, ръцете ѝ бяха в малки бели ръкавици. Току-що завършила един танц, тя стоеше и си говореше с един ухажор със спокойно изражение.

Кристофър имаше чувството, че трябва да преодолее един милион мили, за да стигне до нея. Степента на собствената му нужда го порази. Видът ѝ предизвика у него чувство, което не бе усещал от дълго време.

Надежда.

Когато се доближи до нея, Прудънс се обърна и го погледна. Ясните ѝ зелени очи се разшириха и тя се засмя.

— Скъпи ми капитан Фелън! — Тя протегна облечената си в ръкавица ръка и той се наведе над нея, затваряйки очи. Ръката ѝ бе в неговата.

Колко дълго бе чакал този момент. Колко бе мечтал за него.

— Елегантен, както винаги — усмихна му се Прудънс. — Дори много повече. Как се чувства човек с толкова много медали, окачени на гърдите?

— Тежко — каза той и тя се разсмя.

— Бях се отчаяла, че ще ви видя някога...

Мислейки си в първия момент, че тя има предвид войната в Крим, Кристофър усети леко потрепване.

Но тя продължи:

— ... след като бяхте толкова непростимо неуловим след завръщането си в Англия. — Тя изви устните си в провокативна усмивка. — Но, разбира се, знаели сте отлично, че това ще ви направи само по-търсен след това.

— Повярвайте ми — каза той, — нямам желание да бъда по-търсен.

— Но въпреки това сте. Всеки домакин и всяка домакиня в Лондон биха искали да ви поканят като гост. — И тя изхихика тихо. — И всяко момиче иска да се омъжи за вас.

Прииска му се да я прегърне. Да зарови лице в косата ѝ.

— Може да не съм подходящ за брак.

— А-а, разбира се, че сте подходящ. Национален герой сте и сте наследник на Ривъртън. Едва ли някой може да е по-подходящ от това.

Кристофър се вгледа в красивото ѝ лице с тънки черти, в блестящите ѝ перлени зъби. Тя му говореше както винаги, флиртуващо, несериозно, подигравателно.

— Въпросът за наследството още не е решен — каза ѝ той. — Дядо ми може да го остави на някой от братовчедите ми.

— След начина, по който се отличихте в Крим? Съмнявам се. — Тя му се усмихна. — Какво ви накара най-сетне да се появите в обществото?

Той отвърна с нисък глас:

— Последвах Пътеводната си звезда.

— Вашата... — Прудънс се поколеба и се усмихна. — О, да. Спомням си.

Но нещо в колебанието ѝ го подразни.

Горещият, радостен импулс започна да чезне.

Няма съмнение, че не можеше да очаква от Прудънс да помни всичко. Кристофър бе чел писмото ѝ стотици пъти, докато всяка дума се вреже в душата му. Но едва ли можеше да очаква, че тя ще направи същото. Животът ѝ бе продължил по същия начин. А неговият се бе променил във всяко отношение.

— Още ли обичате да танцувате, капитане? — попита тя и дългите ѝ мигли потрепнаха над живите зелени очи.

— Ако вие сте моя партньорка, да. — Той протегна ръка и тя я пое без колебание.

Танцуваха. Жената, която обичаше, бе в ръцете му.

Това би трябвало да бъде най-прекрасната нощ в живота му. Но само след минути той започна да осъзнава, че дългоочакваното облекчение не бе по-реално от мост, направен от дим.

Нещо не беше както трябва.

Нещо не беше истинско.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите седмици Кристофър често си спомняше какво бе казала Одри за Прудънс, че под слоевете хитрост няма нищо. Но трябваше, трябваше да има! Той не си бе измислил тези писма. Някой ги беше написал.

Беше попитал по-рано Прудънс за последното писмо, което му бе написала...

„Аз не съм тази, за която ме мислите...“, за това какво е имала предвид с тези думи и защо е спряла кореспонденцията.

Прудънс се изчерви и се почувства неловко, толкова различно от обичайното ѝ прелестно поруменяване. Това бе първият знак за истинска емоция, която бе видял в нея.

— Аз... предполагам, че го написах, защото... бях объркана, нали разбирате.

— Защо? — повтори Кристофър внимателно, дръпвайки я в потъмния ъгъл на единия от балконите. Бе докоснал ръката ѝ с облечените си в ръкавици ръце, притискайки я съвсем леко, за да я приближи към себе си. — Обожавах нещата, които пишете. — Копнежът изпълни сърцето му и накара пулса му да забърза. — Когато спряхте... щях да полудея, ако... не ме бяхте помолили да ви намеря.

— О, да, направих го. Предполагам... че съм била разтревожена от начина, по който се държахте, пишейки такива глупави неща...

Той я придърпа по-близо, всяко негово движение беше внимателно, сякаш тя бе безкрайно чуплива. Устните му се притиснаха към нежната кожа на слепоочието ѝ.

— Пру... мечтаех да ви държа по този начин... през всички онези нощи...

Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя наклони естествено глава назад. Той я целуна, устата му бе нежна и търсеца. Тя отговори веднага, с леко разтворени устни. Това беше възхитителна целувка. Но тя не го задоволи, не успокои лютата болка на желанието. Сякаш мечтите му да целуне Пру по някакъв начин засенчиха реалността.

Мечтите имаха тази способност.

Прудънс извърна лице настрани със смущаващ смях.

— Много сте нетърпелив.

— Извинете ме. — Кристофър се дръпна рязко. Тя стоеше до него, парфюмът ѝ, дъхащ на цветя, сгъсти въздуха около тях. Той задържа ръцете си върху нея, ръцете му останаха върху раменете ѝ. Продължаваше да очаква да усети нещо... но областта около сърцето му бе скована в лед.

По някаква причина си бе помислил... но беше безразсъдно. Не съществуваеше жена на земята, която можеше да удовлетвори такива очаквания.

* * *

По време на сезона Кристофър търсеше Прудънс, срещаше се с нея на танци и на вечери, вземаше нея и госпожа Мърсър в каретата си, ходеше с тях на живописни разходки, на художествени изложби и посещения в музеи.

Малко недостатъци можеше да открие Кристофър у Прудънс. Тя бе красива и очарователна. Не задаваше неудобни въпроси. Всъщност, тя рядко задаваше лични въпроси за него. Не проявяваше интерес към войната или битките, в които бе участвал, само към медалите му. Кое го караше да се чуди дали не гледа на тях само като на лъскава декорация.

Водеха все същите любезни и приятни разговори, изпъстрени с клюки, каквито Кристофър бе водил стотици пъти преди, с други жени, по време на други сезони в Лондон. И това винаги му омръзваше.

Прииска му се да прати всичко по дяволите.

Беше си мислил... беше се надявал... че Прудънс я е грижа по някакъв начин за него. Но не съзираше такива признаци, нямаше нежност, нямаше и следа от жената, която му бе написала: „*Нося мислите за вас като мое собствено съзвездие...*“ А той я обичаше толкова отчаяно, онази Прудънс, от писмата. Къде се беше дянала? Защо се криеше от него?

Сънищата му го отвеждаха в тъмни гори, където претърсваше храсталациите, промъкваше се между дърветата, докато следваше

неясната фигура на жена. Тя винаги беше пред него, винаги прекалено далеч. Събуждаше се задъхан и разярен, стискайки в ръце нищото.

През деня Кристофър бе зает с бизнес срещи и изпълняваше социални ангажименти. Толкова много малки, претъпкани, натруфени стаи. Толкова много безсмислени разговори. Толкова много незначителни събития. Не можеше да проумее как преди бе изпитвал удоволствие от това. И се ужасяваше, когато се хващаше, че си спомня моментите в Крим с носталгия, че жадува за кратките мигове, когато се е чувствал напълно жив.

Дори с враговете в битката чувстваше някаква връзка, в техния опит да се разбират, да се достигнат, да се убият един друг. Но с тези патрициански вързопи в елегантни дрехи и чувствителна изтънченост... той вече не чувстваше близост с тях, нито ги харесваше. Знаеше, че е различен. Освен това знаеше, че те също усещат това.

Кристофър разбра едва сега колко отчаяно е копнял за нещо или за някой близък, когато перспективата да посети дядо си му се стори силно привлекателна.

Лорд Анандейл винаги беше строг дядо, нямаше човек, пощаден от унищожителните му коментари. Никой от внуците на Анандейл, включително братовчедът, който един ден щеше да наследи графската титла, не бе удовлетворил изискванията на стария негодник. С изключение на Джон, разбира се. Кристофър съзнателно беше тръгнал по другия път.

Кристофър се отнасяше към дядо си със смесица от ужас и неохотно съчувствие, знаейки, че старецът е съсипан от смъртта на Джон.

При отиването си в луксозната къща на Анандейл в Лондон, той бе въведен в библиотеката, където в камината гореше огън, независимо че бе средата на лятото.

— Господи боже, дядо — каза той, почти отвратен от топлината, когато влезе в библиотеката. — Ще се задушим тук като кокошки. — Като отиде до прозореца, той го отвори и вдъхна свежия въздух отвън. — Можеш да се стоплиш като просто излезеш на разходка.

Дядо му се намръщи от стола си до камината.

— Докторите препоръчват да се избягва студения въздух. Бих те посъветвал да уредиш първо наследството си, преди да се опиташ да

ме довършиш.

— Няма нищо за уреждане. Остави ми каквото искаш... или нищо, ако така желаеш.

— Манипулативен, както винаги — промърмори Анандейл. — Предполагаш, че ще направя обратното на онова, което казваш.

Кристофър се усмихна и съблече сакото си. Хвърли го на един близък стол и се приближи до дядо си. Опита да се ръкува с него, стискайки крехките и студени пръсти в собствената си топла длан.

— Здравейте, сър. Изглеждате добре.

— Не съм добре! — сопна се Анандейл. — Стар съм. Да носиш живота в това тяло е като да се опитваш да плаваш на останка от кораб.

Като седна на другия стол, Кристофър изгледа изучаващо дядо си. Имаше някаква нова, непозната изтънченост в Анандейл, кожата му беше като ивица смачкана коприна, опъната в желязна рамка. Очите, обаче, бяха същите — ясни и пронизващи. А веждите му, напук на снежнобялата коса, бяха все така гъсти и черни, както преди.

— Липсваше ми — произнесе Кристофър с лека изненада в гласа. — Макар да не мога да обясня защо. Сигурно е заради погледа — връща ме в детството.

— Винаги си бил заядлив — информира го Анандейл — и себичен до мозъка на костите. Когато прочетох репортажите на Ръсел за героизма ти на бойното поле, бях сигурен, че са те сбъркали с някой друг.

Кристофър се усмихна.

— Ако съм бил герой, то е по чиста случайност. Просто се опитвах да спася кожата си.

От гърлото на стареца се разнесе развеселено боботене, преди да успее да го предотврати. Веждите му отново се свъсиха.

— Вижда се, че си се държал достойно. Разправят, че ще ти бъде връчено рицарско звание. В тази връзка се опитай да бъдеш отзивчив към поканите на кралицата. На отказа ти да останеш в Лондон при завръщането ти от Крим не се погледна много добре.

Кристофър му хвърли опасен поглед.

— Не желая да забавлявам хората като циркаджийска маймуна. Не съм по-различен от хилядите други мъже, които направиха това, което трябваше да направят.

— Тази скромност е нещо ново за теб — лениво отбеляза старецът. — Искрена ли е, или просто заради мен?

Оставайки мълчалив и намръщен, Кристофър подръпна раздразнено вратовръзката си, развърза я и я разви, оставяйки я да виси на една страна. Когато това не му помогна да се разхлади, той отиде и отново отвори прозореца.

Погледна надолу към улицата. Беше пълна с хора и отвсякъде се носеше врява — хората живееха навън в топлите месеци — седнали и изправени на прага, ядяха, пиеха и си говореха, докато файтоните отминаваха, вдигайки след себе си горещ, зловонен прах. Вниманието на Кристофър бе привлечено от едно куче, сложено отзад в малка каручка, докато господарят му подръпваше поводите на изкривено на една страна пони по оживения път. Мисълта за Албърт го накара да изпита разкаяние. Прииска му се да бе взел кучето в Лондон. Но не, глъчката и затвореният живот щяха да докарат горкия Албърт до лудост. Много по-добре беше за него да е в провинцията.

Той върна вниманието си обратно към дядо си, осъзнавайки, че старецът казва нещо.

— ... премислих въпроса за твоето наследство. Първоначално бях заделил малко настрани за теб. Лъвският пай, разбира се, беше за брат ти. Ако е имало някога мъж, който е заслужавал Ривъртън повече от Джон Фелън, то аз не съм го срещал.

— Съгласен съм — каза тихо Кристофър.

— Но сега, след като той си замина, оставаш само ти. И макар характерът ти да показва признаци на подобрение, не съм убеден, че си достоен за Ривъртън.

— Нито пък аз. — Кристофър направи пауза. — Не искам нищо, което първоначално си възнамерявал да дадеш на Джон.

— Ще ти кажа какво ще имаш, независимо от това какво желаш. — Тонът на Анандейл беше твърд, но не груб. — Ти имаш отговорности, моето момче, и те не могат да бъдат отхвърлени или избегнати. Но преди да изложи курса на поведението ти, искам да те попитам нещо.

Кристофър го изглежда безизразно.

— Да, сър.

— Защо се би по начина, по който го направи? Защо рискуваше да бъдеш убит толкова често? Заради доброто на страната ли го

направи?

Кристофър изсумтя възмутено.

— Войната не беше заради доброто на страната. Беше заради ползата на частни меркантилни интереси и подклаждана от самонадеяни политици.

— Значи си се бил заради славата и медалите, така ли?

— Едва ли.

— Защо тогава?

Кристофър се замисли над възможните отговори. Намирайки истината, той я проучи търпеливо, преди да заговори.

— Всичко, което направих, беше заради моите хора. Заради подофицерите и сержантите, които се бяха присъединили към армията, за да избегнат гладната смърт или приюта за бедни. Заради младшите офицери, които бяха опитни и с дълга служба, но не възнамерявах да си купят военен чин. Аз имах власт само защото имах пари, за да я получа, а не поради някакви заслуги. Абсурд. А мъжете около мен, бедните негодници, бяха длъжни да ме следват, независимо дали съм некомпетентен, малоумен или страхливец. Те нямаха друг избор, освен да разчитат на мен. И заради това и аз нямах избор, освен да се опитам да бъда водачът, от който се нуждаят. Опитах се да ги запазя живи. — Той се поколеба. — Твърде често се провалях. А сега бих искал някой да ми каже как да живея с тяхната смърт, която лежи на съвестта ми. — Фокусирайки се с невиждащ поглед върху някаква далечна шарка на килима, той се чу да произнася: — Не искам Ривъртън. Омръзна ми да ми бъдат давани неща, които не заслужавам.

Анандейл го погледна по начин, по който никога не го бе гледал, несигурно и почти мило.

— Точно поради тази причина ще го имаш. Няма да намалая и с шилинг или инч от земята, която щях да дам на Джон. Готов съм да се обзаложа, че ти ще се грижиш за арендаторите си и за работниците със същото чувство за отговорност, каквото си изпитвал към твоите войници. — Той направи пауза. — Може би ти и Ривъртън ще сте добри един за друг. Ривъртън щеше да е бремене за Джон. Сега е твое бремене.

* * *

Когато над Лондон се настани бавният, горещ август, силната смрад подкара градските жители към сладкия въздух на село. Кристофър бе повече от готов да се върне в Хемпшир. Беше станало ясно, че Лондон не му се отразява добре.

Почти всеки ден бе пълен с образи, които се появяваха сякаш изневиделица, тревожни, разтърсващи, пречеци му да се съсредоточи. Кошмари и пот, когато спеше, меланхолия, когато се събудеше. Чуваше звука на оръжия и снаряди, когато ги нямаше, усещаше, че сърцето му се разтуптява лудо или ръцете му треперят без причина. Беше невъзможно да се отпусне независимо от обстоятелствата. Бе посетил стари приятели от полка, но когато колебливо ги бе попитал дали се измъчват от същите мистериозни неразположения, се сблъска с решително мълчание. Това не можеше да се обсъжда. Човек трябваше да се справи сам и насаме по всякакъв възможен начин.

Единственото нещо, което помагаше, бяха силните напитки. Кристофър се наливаше, докато топлото, размазано облекчение на алкохола не успокоеше кипналия му мозък. И се опитваше да прецени ефектите му така, че да може да е трезвен, когато трябваше да бъде. Скривайки нахлуващата лудост, доколкото можеше, той се питаше кога или как ще се оправи.

Колкото до Прудънс... тя бе мечта, от която трябваше да си тръгне. Рухнала илюзия. Част от него умираше по малко всеки път, когато я видеше. Тя не изпитваше истинска любов към него, това беше ясно. Нищо подобно на онова, което бе писала. Може би в опит да го развесели бе подбрала пасажии от романи или пиеси, и ги беше преписала в писмата. И той бе повярвал в една илюзия.

Знаеше, че Прудънс и родителите ѝ се надяваха той да ѝ предложи сега, когато приближаваше сезонът да завърши. Майка ѝ, поспециално, намекваше непрестанно за брак, зестра, обещания за красиви деца и домашно спокойствие. Той обаче не бе в състояние да бъде подходящ съпруг на никого.

Със смесица от ужас и облекчение Кристофър отиде в резиденцията на Мърсърви в Лондон, за да се сбoguва с тях. Когато помоли за разрешение да говори насаме с Прудънс, майка ѝ ги остави в салона за няколко минути при подозрително отворена врата.

— Но... но... — произнесе невярващо Прудънс, когато той ѝ каза, че напуска града, — няма да си заминете, преди да сте говорили с

баща ми, нали?

— За какво да говоря с него? — попита Кристофър, макар да знаеше.

— Мисля си, че може би ще го помолите за разрешение да ме ухажвате официално — каза Прудънс с възмутен вид.

Той срещна очите ѝ.

— В момента нямам свободата да го направя.

— *Нямате свободата?* — скочи Прудънс, принуждавайки го да стане, и му хвърли бесен поглед. — Разбира се, че я имате! Няма друга жена, нали?

— Не.

— Бизнес делата ви са уредени и наследството ви е в ред, нали така?

— Да.

— Тогава няма причина да се чака. Определено създадохте впечатление, че се интересувате от мен. Особено когато се срещнахме първия път — казахте ми толкова много пъти как сте копнели да ме видите, колко много съм значела за вас... Защо страстта ви охладня?

— Очаквах... надявах се, че ще приличате повече на тази, която бяхте в писмата си. — Кристофър млъкна, вглеждайки се внимателно в нея. — Често съм се питал... помогна ли ви някой да ги напишете?

Въпреки че Прудънс имаше лице на ангел, яростта в очите ѝ бе пълната противоположност на божествено спокойствие.

— О! Защо непрекъснато ме питате за тези глупави писма? Това са само думи. Думите не означават нищо!

„Накарахте ме да осъзная, че думите са най-важното нещо в света...“

— Нищо... — повтори Кристофър, без да откъсва поглед от нея.

— Да. — Прудънс изглеждаше леко успокоена, когато видя, че е получила цялото му внимание. — Аз съм тук, Кристофър. И съм реална. Вече няма нужда от глупави, стари писма. Имате *мен*.

— Ами онова, което ми написахте за квинтесенцията? — попита той. — И то ли не означаваше нищо?

— Квин... — изгледа го Прудънс, изчервявайки се. — Не мога да си спомня какво съм имала предвид.

— Петият елемент, според Аристотел — подсказа ѝ услужливо той.

Цветът напусна лицето ѝ, тя стана бяла като платно. Приличаше на виновно дете, хванато, докато прави беля.

— Какво общо има това? — извика тя, намирайки спасение в гнева си. — Искам да говоря за нещо реално. Кого го е грижа за Аристотел?

„Приятно ми е да си мисля, че има малко звездна светлина във всеки от нас.“

Тя никога не бе писала тези думи.

В първия момент Кристофър не можеше да реагира. Мислите му напиреха, възпламенявани бързо една от друга, тясно свързани една с друга като ръцете на мъже във факелно шествие. Някаква напълно непозната жена му бе писала... със съгласието на Прудънс... той бе измамен... Одри трябва да е знаела... че той ще се заинтересува... а след това писмата бяха спрели. *Защо?*

„Аз не съм тази, за която ме мислите...“

Кристофър почувства как гърлото и гърдите му се стягат, чу как от устата му излиза нещо, което прозвуча като учуден смях.

Прудънс също се засмя, звукът бе на границата с облекчението. Тя нямаше представа какво е предизвикало горчивия му смях.

На глупак ли са искали да го направят? Да не би да са го замислили като отмъщение за някоя стара негова обида? Проклет да е, ако не разбере кой го е направил и защо.

Бе обичан и предаден от някоя, чието име не знаеше. Още я обичаше — което именно бе непростимото. И тя щеше да си плати, която и да беше.

Почувства се добре да има отново цел, да преследва някого с цел да му навреди. Беше му познато. Това бе той.

Усмивката му, тънка като острие на нож, преряза студената ярост. Прудънс го изгледа несигурно.

— Кристофър? — заекна тя. — Какво мислите?

Той отиде до нея и сложи ръце върху раменете ѝ, мислейки колко лесно би било да я хване за гърлото и да я удуши, но вместо това устните му оформиха очарователна усмивка.

— Само това, че сте права — произнесе той. — Думите не са важни. Това е важното. — Целуна я бавно, изкусно, докато усети, че стройното ѝ тяло се отпуска срещу неговото. Тя простена леко от удоволствие, ръцете ѝ се обвиха около врата му. — Преди да тръгна за Хемпшир — прошепна Кристофър до пламналите ѝ страни, — ще помоля баща ви за официално разрешение да ви ухажвам. Ще ви удовлетвори ли това?

— О, да! — извика Прудънс със светнало лице. — О, Кристофър... имам ли вашето сърце?

— Имате го — отвърна безизразно Кристофър, държейки я близо, а погледът му се закова в една далечна точка отвън през прозореца.

Само дето не му бе останало сърце, което да даде.

* * *

— Къде е тя? — бяха първите думи към Одри в мига, в който пристигна в дома на родителите ѝ в Кенсингтън. Бе отишъл там веднага, след като си тръгна от Прудънс. — *Коя е?*

Снаха му не изглеждаше впечатлена от неговата ярост.

— Моля те, не ме гледай намръщено. За какво говориш?

— Прудънс директно ли ти даваше писмата, или някой друг ги носеше?

— О... — Одри изглеждаше спокойна. Като седна на канапето в салона, тя взе един малък гергеф и загледа някаква бродерия. — Значи най-после си осъзнал, че Прудънс не ги е писала. Какво я издаде?

— Фактът, че знаеше съдържанието на моите писма, но нищо за онези, които *тя е изпратила*. — Кристофър се наведе към нея заплашително. — Била е някоя от твоите приятелки, нали? Каж ми коя е.

— Не мога да потвърдя нищо.

— Мис Биатрикс Хатауей участва ли?

Одри завъртя очи.

— Защо Биатрикс Хатауей ще участва в подобно нещо?

— Отмъщение. Защото веднъж подхвърлих, че конюшната е по-подходяща за нея.

— Ти отрече да си го казвал.

— Но *ти* каза, че съм го казал! Остави този гергеф, иначе се кълна, че ще ти го нахлузя на врата. Разбери, Одри: раняван съм от главата до краката. Бях прострелян, прободен, промушен с щик, уцелен от шрапнел и лекуван от толкова пияни доктори, че едва се държаха прави. — Свирепа пауза. — Но нищо от това не ме нарани както тази постъпка.

— Съжалявам — омекна Одри. — Никога не бих се съгласила на подобни схеми, ако знаех, че ще те направят толкова нещастен. Започна като услуга. Или поне аз така си мислех.

Услуга? Кристофър се възмути от идеята, че е бил възприеман като обект на съжаление.

— Защо, за Бога, си помогнала на някого да ме заблуди?

— Почти не го съзнавах — разгорещи се тя. — Не бях на себе си от грижи за Джон... не ядох, не спях и бях изтощена. Не мислех много, реших, че няма да навреди, ако някой ти пише.

— Навреди, по дяволите!

— Ти искаше да вярваш, че е Прудънс — обвини го тя. — Иначе щеше да забележиш веднага, че тя не е авторът на тези писма.

— Воювах. Нямах време да изследвам причастията и предлозите, докато вмъквах и измъквах задника си от окопите...

Той бе прекъснат от глас откъм прага.

— Одри? — Беше един от високите й, мускулести братя, Гевин. Той се облегна небрежно на рамката на вратата и хвърли предупредителен поглед на Кристофър. — Караницата ви се чува из цялата къща. Нуждаеш ли се от помощ?

— Не, благодаря — твърдо отказа Одри. — Мога да се справя сама, Гевин.

Брат й се усмихна леко.

— Всъщност, питах Фелън.

— Той също не се нуждае от помощ — каза Одри с достойнство. — Моля те, Гевин, остави ни сами няколко минути. Трябва да уредим нещо важно.

— Много добре. Но няма да се отдалечавам.

Като въздъхна, Одри погледна след прекалено грижовния си брат и върна вниманието си върху Кристофър.

Той отвърна на погледа ѝ без да мигне.

— Искам име.

— Само ако се закълнеш, че няма да нараниш тази жена.

— Кълна се.

— Закълни се в гроба на Джон — настоя тя.

Последва дълго мълчание.

— Знаех си — произнесе мрачно Одри. — Щом не мога да ти вярвам, че няма да я нараниш, със сигурност няма да ти кажа коя е.

— Омъжена ли е? — В гласа му се промъкна дрезгава нотка.

— Не.

— В Хемпшир ли е?

Одри се поколеба, преди да кимне леко.

— Предай ѝ, че ще я намеря — каза той. — И че ще съжалява, когато го направя.

В напрегнатата тишина той отиде до прага и я изгледа през рамо.

— А междуременно ти си първата, която трябва да ме поздрави — каза той. — Двамата с Прудънс почти се сгодихме.

Одри пребледня.

— Кристофър... що за игра играеш?

— Ще разбереш — долетя студеният му отговор. — Ти и твоята мистериозна приятелка сигурно ще се забавлявате — и двете явно обичате игрите.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво, по дяволите, ядете? — Лео, лорд Рамзи, стоеше в семейната гостна на къщата Рамзи, и гледаше тъмнокосите си близнаци Едуард и Емалин, които си играеха върху килима на пода.

Съпругата му Катрин, която помагаше на децата да строят кули от кубчета, го погледна с усмивка.

— Бисквити.

— Това ли? — Той погледна към една купа с дребни кафяви бисквитки, сложена на една маса. — Изглеждат възмутително подобни на онези, с които Биатрикс храни кучето.

— Защото са същите.

— Съ... Мили боже, Кат! Какво си въобразяваш? — И като клекна, Лео се опита да измъкне една клисава бисквита от Едуард.

Усилията му бяха посрещнати с възмутен рев.

— Моя! — извика Едуард и стисна бисквитата по-здраво.

— Дай му я — възрази Катрин. — Сега им никнат зъбки, а бисквитите са достатъчно твърди. И в тях няма нищо, което да им навреди.

— Откъде знаеш?

— Биатрикс ги направи.

— Биатрикс не готви. Доколкото ми е известно, едва успява да си намаже масло на филията.

— Не готвя за хора — весело каза Биатрикс, влизайки в гостната с Албърт, който я следваше. — Но го правя за кучета.

— Естествено. — Лео взе една от кафявите буци от кутията и я изследва внимателно. — Ще бъдеш ли така добра да разкриеш съставките на тези отвратителни неща?

— Овес, пчелен мед, яйца... те са много хранителни.

Сякаш да потвърди думите ѝ, домашният любимец на Катрин, порчето Доджър, се стрелна към Лео и отмъкна бисквитата от ръцете му, скривайки се под един близък стол.

Катрин се разсмя, виждайки изражението на Лео.

— Направени са от същите неща, от които се правят бисквитите за деца при никнене на зъби, господарю.

— Много добре, тогава — каза мрачно Лео. — Но ако близнаците започнат да лаят и да заравят играчките си, ще знам кого да обвинявам. — Той клекна на пода до дъщеря си.

Емалин го възнагради с влажна усмивка и насочи недопечената си бисквита към устата му.

— Папай, тате.

— Не, скъпа, благодаря. — Усещайки, че Албърт търка нос в рамото му, Лео се обърна да го погали. — Куче ли е това, или улична метла?

— Това е Албърт — отвърна Биатрикс.

Кучето бързо се отпусна до него, като потупваше пода с опашка.

Биатрикс се усмихна. Три месеца по-рано такава сцена би била немислима. Албърт щеше да е толкова враждебен и уплашен, че не би посмяла да го пусне при децата.

Но с търпение, любов и дисциплина — да не споменаваме голямата помощ от Рей — Албърт бе станал напълно различно куче. Най-накрая свикна с постоянното оживление в домакинството, включително с присъствието на други животни. Сега посрещаше новостите по-скоро с любопитство, отколкото със страх и агресия.

Освен това беше увеличил теглото си, изглеждаше лъскав и здрав. Биатрикс усърдно се грижеше за него, като подстригваше и чешеше редовно козината му, но остави очарователните метлички, които придаваха на муцунката му ексцентрично изражение. Когато го извеждаше в селото, децата се скупчваха около тях и той понасяше охотно закачките им. Обичаше да играе и да изпълнява поръчки. Открадна едни обувки и се опита да ги зарови, когато никой не гледаше. Накратко казано, беше едно напълно нормално куче.

Въпреки че Биатрикс още тъгуваше и отчаяно копнееше за Кристофър, бе открила, че най-добрият лек за сърдечна болка е да се опитваш да си полезен на другите. Винаги имаше някой, който се нуждаеше от помощ, включително арендаторите и селяните, които живееха в земите на Рамзи. И при положение че сестра ѝ Уин бе в Ирландия, а Амелия бе заета с домакинството. Биатрикс се оказа единствената сестра, която имаше време и желание за благотворителна работа. Носеше храна на болните и бедните в селото, четеше на една

възрастна жена с влошено зрение, включи се дори в няколко каузи на местната църква. Установи, че тази работа си имаше своя собствена награда. Заради заниманията си бе далеч по-малко склонна да изпада в меланхолия.

Сега, като гледаше Албърт и Лео, Биатрикс се запита как ли ще реагира Кристофър, когато види промяната в кучето си.

— Той ли е новият член на семейството? — поинтересува се Лео.

— Не, по-скоро гост — отвърна Биатрикс. — Принадлежи на капитан Фелън.

— Видяхме Фелън няколко пъти по време на сезона — отбеляза Лео. Усмивка докосна устните му. — Казах му, че ако настоява да печели на карти всеки път, когато играем, ще трябва да го избягвам в бъдеще.

— В какво състояние беше капитан Фелън, когато го видя? — попита Биатрикс, опитвайки се да звучи незаинтересовано. — Добре ли изглеждаше? В настроение ли беше?

Катрин отговори замислено:

— Изглеждаше здрав и определено беше много очарователен. Често го виждахме в компанията на Прудънс Мърсър.

Биатрикс усети пристъп на ревност. Тя извърна лице.

— Колко хубаво — глухо отвърна тя. — Сигурна съм, че са красива двойка.

— Носят се слухове за годеж — добави Катрин и изпрати усмивка към съпруга си. — Може би капитан Фелън най-последно ще се поддаде на любовта на една добра жена.

— Той определено се е поддадал достатъчно на нещо друго — направи коментар Лео с фалшиво благочестива нотка в гласа, което я накара да избухне в смях.

— Присмял се хърбел на щърбел — обвини го Катрин, очите ѝ блестяха.

— Това вече е в миналото — каза ѝ Лео.

— Порочните жени по-забавни ли са?

— Не, скъпа. Но човек се нуждае от тях за контраст.

Биатрикс беше мълчалива през останалата вечер, тайно се измъчваше от мисълта за Кристофър и Прудънс заедно. Сгодени. Женени. Споделящи едно и също име.

Споделящи едно и също легло.

Никога не бе изпитвала ревност досега и това бе мъчително. Приличаше на бавна смърт от отравяне. Прудънс бе прекарала лятото, ухажвана от красив и героичен воин, докато Биатрикс се тешеше с неговото куче.

А скоро той щеше да дойде да вземе Албърт и тя нямаше да има дори кучето му.

* * *

Непосредствено след завръщането си в Стоуни Крос Кристофър научи, че Биатрикс Хатауей е откраднала Албърт. Слугите дори не проявиха благоприличието да се преструват, че съжаляват за това, предлагайки някаква абсурдна история, че кучето е избягало, а Биатрикс е настояла да го вземе.

Макар изтощен от дванайсетчасовото пътуване от Лондон, изгладнял и в невероятно отвратително настроение, Кристофър потегли с коня си към къщата Рамзи. Беше време да спре играчките на Биатрикс веднъж завинаги.

Когато стигна до там, тъмнината вече се спускаше, от гората се протягаха дълги тъмни сенки и дърветата приличаха на завеси, които се разтварят, за да разкрият пред погледа къщата. Последният лъч светлината оцвети в червеникаво тухлите и проблесна в многобройните стъкла на прозорците. С очарователното си неправилно очертание на покрива и високите си комини къщата изглеждаше сякаш изникнала от плодородната земя на Хемпшир, сякаш бе част от гората, нещо живо, което бе изоставило обраслите си в мъх корени и се протягаше към небето.

Отвън видя обичайното суетене на работниците, работещи на открито — слуги, градинари и коняри, които се връщаха след дневния труд. Прибираха животните в обора, конете в конюшните. Кристофър спря на алеята за един кратък миг, преценявайки ситуацията. Почувства се отделен от сцената, натрапник.

Решен визитата да бъде кратка и ефикасна, Кристофър се насочи към входа, предаде поводите на портиера и тръгна към входната врата.

Икономката го посрещна и той помоли да се види с Биатрикс.

— Семейството вечеря, сър... — започна жената.

— Не ме интересува. Или ще доведете госпожица Хатауей, или сам ще я намеря. — Той вече бе убеден, че нищо не може да смути или отклони семейство Хатауей. Нямаше съмнение, че след едно лято, прекарано със своенравното му куче, те ще му предадат Албърт без никакво съжаление. Колкото до Биатрикс — надяваше се, че само тя ще се опита да го спре, така че щеше да се наложи да ѝ разясни някои неща.

— Бихте ли изчакали в предната гостна, сър?

Кристофър поклати глава мълчаливо.

Смутена, икономката го поведе към входа.

След малко Биатрикс се появи. Беше облечена в бяла рокля, ушита от тънки, надиплени пластове, горната част обвиваше по някакъв сложен начин извивките на бюста ѝ. Прозиращите ѝ отдолу гърди и горната част на ръцете ѝ я правеха да изглежда сякаш изплува от бялата коприна.

За жена, откраднала кучето му, бе забележително спокойна.

— Капитан Фелън. — Тя спря пред него с грациозен поклон.

Кристофър я загледа очарован, опитвайки се да не забравя справедливия си гняв, но той се изплъзваше като пясък между пръстите.

— Къде са бричовете ви? — чу се той да пита с дрезгав глас.

Биатрикс се усмихна.

— Помислих си, че може да дойдете да вземете Албърт скоро и не желяех да ви обиждам като нося мъжко облекло.

— Ако толкова сте била загрижена да не ме обидите, щяхте да помислите дважди, преди да отвлечете кучето ми.

— Не съм го отвлякла. Той дойде с мен доброволно.

— Спомням си, че ви казах да стоите далеч от него.

— Да, знам. — Тонът ѝ беше разкаян. — Но Албърт предпочете да остане тук за лятото. Разбираше се много добре с нас, между другото. — Тя спря и го погледна. — Как сте?

— Изтощен — отвърна любезно Кристофър. — Току-що пристигнах от Лондон.

— Горкичкият. Сигурно сте изгладнял. Заповядайте на вечеря.

— Благодаря, но не. Единственото, което искам, е да взема кучето си и да се прибера вкъщи. — *И да се напия до безпаметство.* — Къде е Албърт?

— Ще бъде тук всеки момент. Казах икономката да го доведе.

Кристофър примига.

— Тя не се ли страхува от него?

— От Албърт? О, небеса, не, всички го обожават.

Мисълта, че някой, *който и да е той*, обожаваша войнствения му домашен любимец беше трудна за възприемане. Очаквайки да получи списък на всички повреди, причинени от Албърт, Кристофър я изгледа с празен поглед.

В този момент се появи икономката, с едно подтичващо до нея покорно и добре гледано куче.

— Албърт? — вдигна вежди Кристофър.

Кучето го погледна, ушите му помръднаха. Изражението му се промени, очите му заблестяха от вълнение. Без да се колебае Албърт се втурна към него с щастливо джафкане. Кристофър коленичи на пода и прегърна радостното животинче. Албърт се протегна да го близне и изскимтя, въртейки се около него.

Кристофър бе завладян от чувство за близост и облекчение. Като придърпа топлото, стегнато телце, той прошепна името му и го погали, докато Албърт скимтеше и трепереше.

— Липсваше ми, кутре. Добро момче. Ето го моето момче. — Неспособен да се сдържи, Кристофър притисна лицето си към рошавата козина. Беше обзет от вина, унижен от факта, че макар да бе изоставил Албърт за лятото, кучето не показваше нищо, освен нетърпелива радост. — Толкова дълго ме нямаше — прошепна Кристофър, гледайки в изпълнените с дълбоко чувство кафяви очи. — Няма да те оставям никога повече. — Той отмести погледа си към Биатрикс. — Беше грешка да го оставям — каза той рязко.

Тя му се усмихна.

— Албърт няма да ви се сърди. Да се греши е човешко, да се прощава е присъщо на кучетата.

За свое облекчение, Кристофър усети, че усмивка разтяга ъгълчетата на устните му. Той продължи да гали кучето, което бе стегнато и охранено.

— Добре сте се грижили за него.

— Той се държи много по-добре от преди — каза тя. — Вече можете да го заведете навсякъде.

Изправяйки се, Кристофър я погледна.

— Защо го направихте? — попита тихо той.

— Той заслужава да бъде спасен. Всички могат да го видят.

Чувството между тях стана непоносимо остро. Сърцето на Кристофър биеше силно и неравномерно. Колко красива беше в бялата си рокля! От нея се излъчваше здрава, силна женственост, толкова различна от модната крехкост на жените в Лондон. Той се запита какво ли ще е да спи с нея, дали тя ще е така директна в страстта си, както беше във всичко друго.

— Останете за вечеря — настоя тя.

Той поклати глава.

— Трябва да вървя.

— Яли ли сте вече?

— Не. Но ще намеря нещо в килера вкъщи.

Албърт седна и ги загледа внимателно.

— Нуждаете се от истинска храна след толкова дълго пътуване.

— Мис Хатауей... — Но дъхът му секна, когато Биатрикс го хвана с двете си ръце. И го дръпна леко. Той го почувства чак до слабините си, тялото му реагира силно на докосването ѝ. Раздразнен и възбуден, Кристофър погледна в сините ѝ очи.

— Не искам да говоря с никого — каза ѝ той.

— Разбира се, че няма да говорите. Всичко е наред. — Последва още едно леко, настойчиво дръпване. — Хайде.

И незнайно как Кристофър прекоси с Биатрикс стаята за гости и тръгнаха по коридор, оброчен с картини. Албърт подтичваше след тях, без да издаде звук.

Биатрикс пушна ръката му, когато влязоха в осветена от голям брой свещи трапезария. Върху масата бяха подредени сребърни прибори и кристал, както и невероятно количество храна. Той видя Лео, лорд Рамзи, и съпругата му, както и Роан и Амелия. Тъмнокосото момченце Рей също беше на масата. Спирайки се на прага, Кристофър се поклони и произнесе неловко:

— Извинете ме. Отбих се само...

— Поканих капитан Фелън да се присъедини към нас — обяви Биатрикс. — Той не желае да говори. Не му задавайте въпроси, освен ако не е абсолютно необходимо.

Останалите от семейството приеха това необичайно изказване без да трепнат. Един слуга бе изпратен да донесе допълнителна чиния

и прибори за него.

— Заповядайте, Фелън — каза Лео. — Ние обичаме мълчаливи гости — това ни позволява да говорим още повече. Така че влезте спокойно, седнете и не казвайте нищо.

— Но ако успеете — добави Катрин с усмивка, — опитайте се да изглеждате впечатлен от нашата духовитост и интелигентност.

— Ще се опитам да участвам в разговора — осмели се Кристофър, — ако успея да измисля нещо уместно.

— Това няма да ни спре — отбеляза Кам.

Кристофър седна на един свободен стол до Рей.

Пред него се появиха една щедро напълнена чиния и чаша вино. Едва когато започна да се храни, осъзна колко е бил из гладнял. Докато поглъщаше отличното ядене — печен морски език, картофи, пушени стриди, увити в хрупкав бекон, — семейството разговаряше за политика и земеделски бизнес, и разсъждаваше над случващото се в Стоуни Крос.

Рей се държеше като миниатюрен възрастен. Слушаше с уважение разговорите, от време на време задаваше въпроси, на които възрастните отговаряха с готовност. Доколкото Кристофър знаеше, беше силно необичайно да се позволява на дете да седи на масата за вечеря. Повечето семейства от висшата класа следваха обичая децата да се оставят да се хранят сами в детската стая.

— Винаги ли вечеряш с останалите от семейството? — попита шепнешком Кристофър детето.

— Повечето пъти — отвърна му също шепнешком Рей. — Нямам нищо против, стига да не говориш с храна в устата или да играеш с картофите.

— Ще се опитам да не играя — увери го сериозно Кристофър.

— Освен това не трябва да храниш Албърт от масата, дори когато те моли. Леля Биатрикс казва, че само обикновената храна е добра за него.

Кристофър погледна кучето, което си лежеше спокойно в ъгъла.

— Капитан Фелън — попита Амелия, забелязвайки накъде гледа, — какво мислите за промяната в Албърт?

— Направо немислима — отвърна той. — Питам се дали ще е възможно да го доведе от бойното поле към спокойния живот тук. — Той се изви към Биатрикс, добавяйки сериозно: — Задължен съм ви.

Тя се изчерви и се усмихна, наведена над чинията си.

— Няма защо.

— Сестра ми винаги е притежавала забележителна способност да се справя с животните — каза Амелия. — Винаги съм се чудила какво ли ще стане, ако ѝ хрумне да преобрази един мъж.

Лео се засмя.

— Предлагам да намерим един противен, аморален безделник и да го дадем на Биатрикс. Ще го вкара в правия път за една нощ.

— Нямам желание да преобразявам двуноги — каза Биатрикс. — В най-добрия случай четириноги. Освен това Кам ми е забранил да вкарвам повече животни в обор.

— С размерите на този обор ли? — попита Лео. — Не казваш, че трябва да избягаме от стаята, нали?

— Човек все някога трябва да тегли чертата — каза Кам. — Аз трябваше да я тегля след мулето.

Кристофър погледна разтревожено към Биатрикс.

— Имате муле?

— Не — побърза да отговори тя. Може би беше само игра на светлината, но сякаш лицето ѝ преbledня. — Няма такова нещо. Всъщност, да, имам муле. Но не обичам да говоря за него.

— Аз пък обичам да говоря за него — невинно се обади Рей. — Хектор е много хубаво муле, но е прегърбен. Никой не го искаше, след като се роди и леля Биатрикс отиде при господин Кеърд и каза...

— Казва се Хектор? — вдигна вежди Кристофър и погледът му се закова върху Биатрикс.

Тя не отговори.

Странно, тежко усещане обхвана тялото на Кристофър. Той почувства как всяко косъмче по него настръхна, почувства пулса на кръвта във вените си.

— Баща му не принадлежи ли на господин Моудсли? — попита той.

— Откъде знаете? — учуди се Рей.

Отговорът на Кристофър бе много тих.

— Някой ми писа за това.

Като вдигна чашата с вино към устните си, Кристофър откъсна очи от лицето на Биатрикс, която се опитваше да изглежда равнодушна.

Той не я погледна, докато не довърши блюдото си.
Не би могъл, иначе щеше да изгуби самоконтрол.

* * *

Биатрикс едва не се задуши от тежестта на собственото си притеснение през останалата част от вечерта. Никога не бе съжалявала за нещо повече през живота си, отколкото това, че накара Кристофър да остане. Какво щеше да направи той при новината, че е взела мулето на господин Кеърд и го е кръстила със същото име като мулето, което Кристофър бе имал в детството си? Той със сигурност щеше да иска обяснения. А тя трябваше да представи нещата така, сякаш е научила всичко това случайно от Прудънс. *Предполагам, че името се е забило в главата ми, когато Пру го е споменала* — щеше да каже тя предпазливо. — *А и това е хубаво име за муле. Надявам се, че не възразявате.*

Да. Това щеше да проработи, стига да изглеждаше невъзмутима.

Само че бе трудно да изглежда невъзмутима, когато бе изпълнена от паника.

Кристофър милостиво се отказа от темата. Всъщност, той почти не я гледаше, вместо това се впусна в разговор с Лео и Кам за общите им познати в Лондон. Беше отпуснат и усмихнат, дори се засмя на някои от остроумията на Лео.

Тревогата на Биатрикс се разсея, когато стана ясно, че темата за Хектор е забравена.

Тя хвърляше тайни погледи към Кристофър през цялата вечер, хипнотизирана от вида му. Той бе потъмнял, загорял от слънцето, светлината намираше златни нишки в косата му. Жълтият блясък потрепваше по наболата му брада. Биатрикс бе очарована от суровата, неспокойна мъжественост под сдържаността му. Искаше ѝ се да му се наслаждава, да се отдаде на удоволствието, както човек изтичва навън в буря, оставяйки стихията да вилнее. А най-много от всичко копнееше да говори с него... да се разкрият един пред друг с думи, да споделят мислите и тайните си.

— Моите най-сърдечни благодарности за гостоприемството ви — каза най-накрая Кристофър, приключвайки храненето. — Наистина

имах нужда от него.

— Трябва пак да дойдете — каза Кам, — за да видите дърводобивния ни двор в действие. Внедрили сме някои нововъведения, които може да пожелаете да използвате някой ден в Ривъртън.

— Благодаря. Иска ми се да го видя. — Кристофър погледна директно към Биатрикс. — Мис Хатауей, дали бихте ме представили на това прословуто ваше муле, преди да си тръгна? — Маниерът му бе толкова небрежен, но очите му бяха като на хищник.

Устата на Биатрикс пресъхна. Нямаше да му избяга. Беше повече от ясно. Той искаше отговори. И щеше да ги измъкне по един или друг начин.

— Сега ли? — попита тя плахо. — Тази вечер?

— Ако не възразявате — отвърна той с подчертано приятен тон. — Оборът не е далеч от къщата, нали?

— Да. — Биатрикс се надигна от стола си. Мъжете също станаха. — Извинете ни, ако обичате. Няма да се бавя.

— Да дойда ли с теб? — попита Рей нетърпеливо.

— Не, скъпи — възпря го Амелия, — време е за къпане.

— Но защо да се къпя, щом не виждам нищо мръсно по себе си?

— Тъй като не сме надарени с божествена святост и чистота — отвърна с усмивка Амелия, — трябва да се постареем да бъдем поне външно чисти.

Семейството поддържаше неангажиращ разговор, докато Рей се изкачи на втория етаж, а Биатрикс и капитан Фелън излязоха от къщата, следвани от Албърт.

След дълго мълчание Лео се обади пръв:

— Някой забеляза ли...?

— Да — отвърна Катрин. — Какво ще кажеш за това?

— Още не съм решил. — Лео се намръщи и отпи от портвайна си. — Не е човек, за когото си представям, че Биатрикс би се омъжила.

— А за кого, според теб, би се омъжила?

— Де да знаех — въздъхна Лео. — За някой със същите интереси. За местния ветеринар, може би?

— Той е осемдесет и тригодишен и е глух — изтъкна Катрин.

— Тъкмо никога няма да се карат.

Амелия се усмихна и разбърка чая си бавно.

— Колкото и да не ми се иска да го призная, но съм съгласна с Лео. Не за ветеринаря, но... Биатрикс с военен? Това не ми се връзва.

— Фелън се отказа от военния си чин — каза Кам. — Вече не е войник.

— А ако наследи Ривъртън — унесе се в мечти Амелия, — Биатрикс ще може да броди из всичките тези гори...

— Аз виждам сходство между тях — замислено произнесе Катрин.

Лео вдигна вежда.

— По какво си приличат, според теб? Тя обича животни, а той обича да ги застрелва.

— Биатрикс създава дистанция между себе си и останалия свят. Тя е много забавна, но също така е много затворена по характер. Виждам същите качества у капитан Фелън.

— Да — съгласи се Амелия. — Напълно си права, Катрин. Погледнато по този начин, съответствието изглежда по-уместно.

— И все пак, имам известни резерви — каза Лео.

— Винаги имаш — отвърна Амелия. — Ако си спомняш, възразяваше и срещу Кам в началото, но сега си го приел.

— Така е, защото с колкото повече баджанаци се сдобивам — каза Лео, — толкова по-добре изглежда Кам в сравнение с тях.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато вървяха към конюшните, Биатрикс и капитан Фелън не размениха и една дума. Скрытата от облаци луна беше ниско в небето, нереална като пръстен от дим в чернотата.

Биатрикс напълно си даваше сметка за звука от собственото си дишане и обувките си, които скърцаха по чакълестата пътека, за живото мъжко присъствие до нея.

Едно от конярчетата кимна за поздрав, когато влязоха в топлата, тъмна вътрешност. Свикнали с честото влизане и излизане на Биатрикс, мъжете я пускаха по всяко време, когато поиска.

Острият дъх на конюшни — сено, коне, фураж, тор — комбиниран в позната и успокоителна миризма. Тя тихо поведе Кристофър навътре в сградата, покрай чистокръвните животни, един впрегатен кон и каретата за него. Животните изпръхтяха и обърнаха глави, когато минаха покрай тях.

Биатрикс спря до яслата на мулето.

— Това е Хектор — каза тя.

Малкото муле се приближи да ги посрещне. Въпреки недостатъците си, то бе много гальовно същество. Изглеждаше ужасно, едното му ухо беше изкривено, но изражението на муцунката му бе неизменно жизнерадостно и весело.

Кристофър се пресегна да го погали и Хектор завря муцуна в ръката му. Нежността му към животното беше успокояваща. Може би, помисли си Биатрикс замечтано, той не бе толкова ядосан, както тя се страхуваше.

Като си пое дълбоко дъх, Биатрикс произнесе:

— Причината да го нарека Хектор беше...

— Не. — Кристофър се приближи с изненадваща бързина и я притисна към стълба на яслата. Гласът му беше нисък и дрезгав: — Нека започнем с това: вие ли помогнахте на Прудънс да напише онези писма?

Очите на Биатрикс се разшириха, когато погледна мрачното му лице. Кръвта ѝ кипна, по кожата ѝ изби червенина.

— Не — успя да промърмори. — Не съм ѝ помагала.

— Тогава кой го е направил?

— Никой не ѝ е помагал.

Това бе истината. Само че не цялата.

— Вие знаете нещо — настоя той. — И ще ми кажете какво е то.

Тя усети гнева му. Въздухът бе зареден с него. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите като сърце на птица, сграбчена от хищник. Тя се опита да овладее вълната от емоции, които бяха повече от това, което можеше да понесе.

— Пуснете ме — успя да произнесе невероятно спокойно. — С това държание не помагате нито на мен, нито на себе си.

Очите му се присвиха опасно.

— Не използвайте върху мен този проклет ваш глас, с който обучавате кучета.

— Това не беше гласът, с който обучavam кучета. А щом сте толкова решен да стигнете до истината, защо не попитате Прудънс?

— Попитах я. Тя излъга. Както вие сега лъжете.

— Винаги сте искали Прудънс! — избухна Биатрикс. — Сега можете да я имате. Какво значение имат няколко писма?

— Бях измамен. И искам да знам от кого и защо.

— Гордост — горчиво произнесе Биатрикс. — Толкова ви е присъщо... гордостта ви е наранена.

Едната му ръка потъна в косите ѝ и я хвана леко, но неумолимо. Тя ахна, когато той дръпна главата ѝ назад.

— Не се опитвайте да извъртате. Знаете нещо, което не ми казвате. — Свободната му ръка стигна до откритата линия на шията ѝ. За част от секундата тя си помисли, че може да я удуши. Вместо това той я погали нежно, движейки палец в леки, бавни кръгове в ямката на ключицата. Силата на собствената ѝ реакция я изненада.

Биатрикс притвори очи.

— Спрете — каза тя тихо.

Вземайки тръпката ѝ за знак на отвращение или страх, Кристофър наведе глава и дъхът му докосна бузата ѝ.

— Не и докато не получа истината.

Никога. Ако му кажеше, щеше да я намрази заради начина, по който го бе измамила и изоставила. Някои грешки не можеха да бъдат простени.

— Вървете в ада — произнесе несигурно Биатрикс. Тя никога не бе използвала такива фрази през живота си.

— Аз съм там. — Тялото му я приклеци, той заби коляно сред гънките на полата ѝ.

Потънала във вина, страх и желание тя се опита да отблъсне ръката му от гърлото си. Пръстите му се заровиха в косата ѝ почти болезнено. Устата му беше съвсем близо до нейната. Беше я притиснал с цялата си сила и мъжественост и тя затвори очи, когато сетивата ѝ се изключиха в безпомощно очакване.

— Ще ви накарам да ми кажете — чу го да шепне.

И тогава я целуна.

Тя си помисли замаяно, че Кристофър изглежда е с впечатлението, че тя ще сметне целувката му за толкова противна, че ще признае всичко, само и само да го накара да спре. Нямаше представа как е стигнал до такова заключение. Всъщност, тя изобщо не можеше да мисли.

Устата му се движеше по нейната, докато намери най-идеалното положение, което я накара да се разтопи цялата. Тя обгърна шията му, за да се задържи и да не падне от слабост на пода. Като я подпря със силното си тяло, той я изследва бавно, върхът на езика му галеше, възбуждаше.

Тялото ѝ се отпусна още по-тежко срещу неговото, когато крайниците ѝ омекнаха от удоволствие. Тя усети момента, когато гневът му премина в страст, желанието прерасна в нажежена до бяло нужда. Пръстите ѝ потънаха в красивата му коса, подстриганите му къдрици бяха тежки и трептяха, скалпът му излъчваше горещина в дланите ѝ. С всяко вдишване тя вдъхваше още от неговия аромат, нотките на сандалово дърво върху топла мъжка кожа.

Устата му се откъсна от нейната и се прехвърли върху шията ѝ, прекосявайки чувствителни местенца, карайки я да се извива. Обръщайки невиждащо лицето си, тя отърка устни в ухото му. Той си пое рязко дъх и отметна глава назад. Ръката му хвана здраво челюстта ѝ.

— Кажете ми каквото знаете. — Дъхът му опари устните ѝ. — Иначе ще направя нещо много по-лошо от това. Ще ви обладая още тук. Това ли искате?

Ако трябва да съм искрена...

Но като си спомни, че това трябваше да бъде наказание, принуда, Биатрикс успя да изрече вяло:

— Не. Спрете. — Устата му отново пляккоса нейната. Тя въздъхна и се разтопи срещу него.

Той я целуна по-силно, притискайки гърба ѝ в дървените летви на яслата, ръцете му бродеха дръзко по нея. Тялото ѝ, омотано в дантели, овързано с шнурове и скрито от слоеве дамско облекло, осуети опитите му да я погали.

Неговите дрехи, обаче, представляваха далеч по-малко препятствие. Тя пъкна ръка в сакото му неумело и опита да го докосне, издърпа пламенно жилетката и ризата му. Като бръкна под тирантите на панталоните му, тя успя да измъкне част от ризата, още топла от тялото му.

Двамата си поеха рязко дъх, когато студените ѝ пръсти докоснаха пламтящата кожа на гърба му. Очарована, Биатрикс изследва извивката на отчетливо очертаните му мускули, стегнатото кълбо от сухожилия и кост, удивителната сила, събрана непосредствено под повърхността на кожата му. Откри белезите, следи от болка и борба за оцеляване. След като погали заздравелите шевове, тя ги закри нежно с длан.

Разтърси го силна тръпка. Той простена и притисна уста върху нейната, привличайки тялото ѝ срещу своето, докато двамата намериха еротична матрица, ритъм, в който устните и езикът му се движеха и всмукваха нейните.

Кристофър прекъсна целувката рязко, задъхан. Като обхвана главата ѝ в ръце, той притисна челото си в нейното.

— Вие бяхте, нали? — попита той дрезгаво. — Нали?

Биатрикс усети как се събират сълзи под клепачите ѝ и започна да мига, за да ги преглътне назад. Сърцето ѝ гореше от желание. Сякаш целият ѝ живот я бе водил до този мъж, до този миг на неизречена любов.

Но тя бе прекалено уплашена от гнева му и засрамена от собствените си действия, за да отговори.

Пръстите на Кристофър намериха влажните следи върху горещата ѝ кожа. Устата му докосна треперещите ѝ устни, спря върху едно меко ъгълче и се плъзна нагоре по солената от сълзи буза.

Като я пусна, той отстъпи назад и я изгледа с гняв. Желанието между тях бе толкова силно, че Биатрикс се запита замаяно как той успяваше да поддържа дори такава малка дистанция.

От устните му излезе накъсан дъх. Той оправи дрехите си, движенията му бяха прекалено внимателни, сякаш бе в нетрезво състояние.

— По дяволите. — Гласът му бе нисък и напрегнат. Той излезе от конюшната.

Албърт, който бе стоял чинно до една ясла, изтича след него. Установявайки, че Биатрикс не върви с тях, териерът се върна към нея и изскимтя.

Биатрикс се наведе да го погали.

— Върви, момче — прошепна тя.

Албърт се поколеба само за миг, след което изтича подир господаря си.

Биатрикс ги гледаше с отчаяние.

* * *

Два дни по-късно бе организиран бал в имението Стоуни Крос, господарската резиденция на лорд и лейди Уестклиф. Трудно би могла да се намери по-красива обстановка от древната къща, построена от златист камък и заобиколена от обширни градини. Всичко това бе разположено на стръмна скала на брега на река Итчън. Като съседни и приятели на лорд и лейди Уестклиф, бяха поканени всички Хатауей. Кам специално беше ценен и чест събеседник на графа, двамата бяха близки приятели от много години.

Въпреки че Биатрикс беше гостувала в имението много пъти преди, тя отново бе поразена от красотата на дома, особено от разточителния интериор. Балната зала не можеше да се сравни с никоя друга с лъскавия си паркет и двойната редица полилеи, по две от дългите стени имаше полукръгли ниши, в които бяха сложени пейки, тапицирани с кадифе.

След като се обслужи със закуски и напитки от дългите маси, Биатрикс влезе в балната зала с Амелия и Катрин. Обстановката преливаше от цветове, жените — облечени в пищни бални рокли, мъжете — пременени с официални костюми в черно и бяло. Блясъкът на кристалните полилеи можеше да се сравни с щедрия парад на бижута по китките, вратовете и ушите на жените.

Домакинът на вечерта, лорд Уестклиф, се появи да размени любезности с Биатрикс, Амелия и Катрин. Биатрикс винаги бе харесвала лорда, учтив и уважаван мъж, чието приятелство бе помагало на семейство Хатауей безброй пъти. Със строгите си черти, гарвановочерна коса и тъмни очи той бе по-скоро изненадващ, отколкото красив. Излъчваше сила и увереност, без да ги изтъква. Уестклиф покани Катрин да танцува с него, знак за благоразположение, който трудно можеше да бъде пропуснат от останалите гости, и тя прие с усмивка.

— Колко е мил — каза Амелия на Биатрикс, докато гледаха лорда да води Катрин към центъра на въртящите се двойки. — Забелязала съм, че винаги се старае да бъде любезен и благосклонен към Хатауей. По този начин никой няма да посмее да се държи пренебрежително с нас.

— Мисля, че харесва оригиналните хора. Той самият е много по-необикновен, отколкото би могло да се предположи.

— Лейди Уестклиф има какво да каже — отвърна Амелия, усмихвайки се.

Отговорът замря върху устните на Биатрикс, когато тя забеляза една прекрасна двойка в другия край на залата. Кристофър Фелън разговаряше с Прудънс Мърсър. Съчетанието от черно и бяло се бе превърнало в официално за много мъже. Върху човек като Кристофър то направо спираше дъха. Той носеше дрехите с естествена небрежност, тялото му бе отпуснато, но изправено, раменете бяха широки и излъчваха сила. Колосаната бяла вратовръзка създаваше рязък контраст със загорялата му кожа, докато светлината на полилеите блестеше върху златистата му коса.

Като проследи погледа ѝ, Амелия вдигна вежди.

— Какъв привлекателен мъж — каза тя. Вниманието ѝ се върна към Биатрикс. — Харесваш го, нали?

Преди Биатрикс да се съвземе, тя погледна сестра си обидено. Наведе поглед към пода и каза:

— В миналото е имало дузина пъти, когато би трябвало да харесам някой определен джентълмен. Който е бил подходящ, непринуден. Но не, аз трябваше да чакам някой специален. Някой, който да накара сърцето ми да се почувства така, сякаш е било стъпкано от слон, хвърлено в Амазонка и изядено от пирани.

Амелия ѝ се усмихна съчувствено. Облечената ѝ в ръкавица ръка се плъзна по ръката на сестра ѝ.

— Скъпа Биа. Дали ще те утеши да чуеш, че такива чувства на увлечение и страст са напълно нормални?

Биатрикс стисна ръката на сестра си. След смъртта на майка им, когато Биатрикс бе дванайсетгодишна, Амелия бе станала извор на безкрайна обич и търпение.

— Това увлечение ли е? — чу се тя да пита тихо. — Защото имам чувството, че е нещо много по-лошо. Като фатална болест.

— Не знам, скъпа. Трудно е да се посочи разликата между любов и увлечение. Времето ще покаже накрая. — Амелия направи пауза. — Той е привлечен от теб — продължи тя. — Всички го забелязахме онази вечер. Защо не го окуражиш, скъпа?

Биатрикс усети гърлото си стегнато.

— Не мога.

— Защо?

— Не мога да обясня — каза отчаяно Биатрикс, — освен да кажа, че го измамих.

Амелия я погледна изненадано.

— Това не ми се вижда възможно. Ти си последният човек, който би измамил някого. Знам го.

— Нямах такова намерение. И той не знае, че съм била аз. Но мисля, че подозира.

— О... — Амелия се намръщи. — Добре. Това не звучи безнадеждно. Може би ще можеш да споделиш с него. Реакцията му може да те изненада. Какво казваше мама обикновено, когато я изкарвахме от търпение?... Любовта прощава всичко. Спомняш ли си?

— Разбира се — кимна Биатрикс. Тя беше написала същата фраза в едно писмо до Кристофър. — Амелия, не мога да обсъждам това сега. Иначе ще се разплача и ще се хвърля на пода.

— О, небеса, не го прави! Някой може да те прегази.

По-нататъшният разговор бе прекъснат, когато един джентълмен дойде да покани Биатрикс на танц. Макар да не ѝ се танцуваше в момента, бе проява на лоши маниери да откаже такава покана на частен бал. Освен ако нямаше правдоподобно извинение като например счупен крак, човек трябваше да танцува.

И наистина, нямаше да е трудно да партнира на този джентълмен, господин Тео Чикъринг. Той бе привлекателен и дружелюбен млад мъж, с когото Биатрикс се бе запознала по време на последния си сезон в Лондон.

— Ще ми окажете ли честта, мис Хатауей?

Тя му се усмихна.

— За мен ще е удоволствие, господин Чикъринг. — И като пусна ръката на сестра си, тя се приближи до него.

— Изглеждате прекрасна тази вечер, мис Хатауей.

— Благодаря ви, много сте любезен. — Биатрикс бе облякла най-хубавата си рокля, ушита от блещукащо анилиново виолетово. Горнището беше изрязано ниско, разкривайки нежна, гладка кожа. Косата ѝ беше навита и вдигната нагоре с многобройни фуркети с перлени връхчета — освен тях тя не носеше други украшения.

Чувствайки как косъмчетата на врата ѝ настръхват, Биатрикс огледа за един кратък миг залата. Погледът ѝ веднага бе посрещнат от студени сиви очи. Кристофър я гледаше без да се усмихва.

Чикъринг грациозно я поведе във валса. След едно завъртане Биатрикс погледна над рамото си, но Кристофър вече не се взираше в нея.

Всъщност, след това той не я погледна нито веднъж.

Биатрикс се застави да се смее и да танцува с Чикъринг, докато тайно си мислеше, че няма защо да се опитва да се преструва на щастлива, когато всъщност не е. Тя дискретно поглеждаше към Кристофър, потънал в разговори с жени, които искаха да флиртуват с него, и мъже, нетърпеливи да чуят разказите му за войната. Сякаш всички искаха да общуват с мъжа, който бе обявен за най-известния герой на Англия. Кристофър понасяше всичко това с хладнокръвие, изглеждаше спокоен и любезен, хвърляйки от време навреме по някоя очарователна усмивка.

— Трудно е на човек да се мери с това — каза Чикъринг на Биатрикс сухо, като кимна по посока на Кристофър. — Слава, огромно богатство и глава, увенчана с буйна коса. Човек дори не може да го презира, защото самичък спечели войната.

Биатрикс се засмя и му хвърли фалшиво състрадателен поглед.

— Вие сте не по-малко впечатляващ от капитан Фелън, господин Чикъринг.

— По какъв критерий? Не съм бил в армията и нямам нито слава, нито голямо богатство.

— Но всичката ви коса е на главата ви — изтъкна Биатрикс.

Чикъринг се засмя.

— Танцувайте с мен отново и ще можете да се забавлявате с гледката на гъстите ми къдрици.

— Благодаря, но вече танцувах с вас два пъти; повече ще е скандално.

— Разбихте сърцето ми — информира я той и тя прихна.

— Има много прекрасни жени тук, които биха били щастливи да го поправят — каза тя. — Идете и ги зарадвайте — джентълмен, който танцува така добре като вас, не бива да бъде монополизиран.

Когато Чикъринг неохотно я остави, тя чу познат глас зад себе си.

— Биатрикс.

Макар да ѝ се искаше да се свие, тя изправи рамене и се обърна към бившата си приятелка.

— Здравей, Прудънс — произнесе тя. — Как си?

Прудънс беше великолепно облечена в рокля с цвят слонова кост, полите ѝ бяха тежка пяна от светла дантела, повдигната през известно разстояние с копринени розички.

— Много съм добре, благодаря. Каква модерна рокля... изглеждаш много пораснала тази вечер, Биа.

Биатрикс се усмихна слабо на този леко снизходителен коментар, идващ от момиче, с година по-малко от нея самата.

— Аз съм на двацет и три, Пру. И предполагам, че от доста време изглеждам пораснала.

— Разбира се.

Последва дълга, неловка пауза.

— Желаш ли нещо? — попита Биатрикс направо.

Прудънс се усмихна и се приближи още.

— Да. Искам да ти благодаря.

— За какво?

— Че беше лоялна приятелка. Можеше лесно да развалиш нещата за Кристофър и мен като разкриеш тайната ни, но ти не го направи. Сдържа обещанието си, а аз не вярвах, че ще го направиш.

— Защо да не го направя?

— Предполагам, защото съм си мислила, че може да се опиташ да привлечеш вниманието на Кристофър към себе си. Колкото и нелепо да изглежда.

Биатрикс леко наклони глава на една страна.

— Нелепо?

— Може би това не е правилната дума. Имах предвид неподходящо. Защото мъж в положението на Кристофър се нуждае от изискана жена. Някоя, която да подкрепя положението му в обществото. С неговата слава и влияние той може да влезе един ден в политиката. А трудно ще го направи със съпруга, която прекарва повечето време в гората... или в конюшните.

Това деликатно напомняне беше като стрела в сърцето на Биатрикс.

„Тя повече подхожда на конюшните, отколкото на балната зала...“

Биатрикс разтегна устни в безгрижна усмивка, надявайки се, че не изглежда като гримаса.

— Да, спомням си.

— Отново, моите благодарности — сърдечно произнесе Прудънс. — Никога не съм била по-щастлива. Ще се грижа за него много. Скоро ще сме сгодени. — Тя погледна към Кристофър, който стоеше до входа на залата с група джентълмени. — Виж го колко е красив — каза тя с гордост. — Аз наистина го предпочитам в униформата му, с всички онези красиви медали, но изглежда прекрасен в черно, нали?

Биатрикс върна вниманието си към Прудънс, питайки се как да се отърве от нея.

— О, виж!... Мариета Нюбъри. Каза ли й за предстоящия си годеж? Сигурна съм, че ще се зарадва да го чуе.

— Ах, наистина! Ще дойдеш ли с мен?

— Благодаря, но съм ужасно жадна. Ще отида до масата с напитки.

— Скоро пак ще си поговорим — обеща Прудънс.

— Би било чудесно.

Прудънс я остави, размахвайки белите си дантели.

Биатрикс изпухтя и издуха кичур коса от челото си. Хвърли отново поглед към Кристофър, който бе потънал в разговор. Въпреки че изглеждаше невъзмутим, дори с вид на стоик, по лицето му се виждаха ситни капчици пот. Като отклони за миг очи от събеседниците си, той дискретно прокара треперещата си ръка по челото.

Болен ли беше?

Биатрикс го погледна внимателно.

Оркестърът свиреше весела мелодия и тълпата в балната зала се опитваше да надвика музиката. Толкова много шум и цветове... толкова много тела, събрани на едно място. Откъм стаята със закуски и напитки се чу трясък; звън на чаши, потракване на сребърни прибори. Изгърмя тапа от шампанско и Биатрикс видя Кристофър да трепва.

В този момент тя разбра.

Беше му дошло прекалено много. Нервите му бяха опънати до скъсване. Усилието да се контролира го беше изтощило.

Без да се замисля, Биатрикс се приближи бързо до него.

— Ето ви и вас, капитан Фелън — възкликна тя.

Разговорът на мъжете секна при това неудачно прекъсване.

— Не е необходимо да се криете от мен — продължи жизнерадостно Биатрикс. — Спомнете си, че ми обещахте да ме разходите из картинната галерия на лорд Уестклиф.

Лицето на Кристофър остана неподвижно. Само зениците му се разшириха, сивите ириса бяха почти погълнати от черното.

— Така е — произнесе той сковано.

Другите джентълмени се съгласиха незабавно. Това бе единственото, което можеха да направят пред дързостта на Биатрикс.

— Няма да ви задържаме да изпълните обещанието си, Фелън — рече един от тях.

Друг го последва:

— Особено когато става дума за обещание, дадено на такова прелестно създание като мис Хатауей.

Кристофър кимна кратко.

— С ваше разрешение — каза той на компанията и предложи на Биатрикс ръката си. Когато излязоха от стаята, той започна да диша тежко. Потеше се обилно, мускулите на ръката му бяха невероятно стегнати под пръстите ѝ. — Това се отрази зле на репутацията ви — промърмори той, имайки предвид начина, по който се бе държала с него.

— По дяволите репутацията ми.

Запозната с плана на къщата, Биатрикс го поведе към една малка оранжерия навън. Свързаният кръгъл таван се крепеше от тънки колони и бе слабо осветен от факли от околните градини.

Като се облегна на стената на къщата, Кристофър затвори очи и вдиша студения, сладък въздух. Приличаше на човек, който току-що е излязъл от дълго плуване под вода.

Биатрикс застана до него, гледаше го с тревога.

— Вътре беше прекалено шумно, нали?

— Прекалено много от всичко — прошепна той. След миг отвори очи. — Благодаря ви.

— Пак заповядайте.

— Кой беше онзи мъж?

— Кой мъж?

— Онзи, с когото танцувахте?

— Господин Чикъринг? — Сърцето ѝ значително се разведри, когато осъзна, че е забелязал. — О, много приятен джентълмен. Бях се запознала с него в Лондон. — Тя направи пауза. — А успяхте ли да видите също така, че говорих с Пру?

— Не.

— Е, говорих. Тя е напълно убедена, че двамата ще се ожените.

Изражението му не се промени.

— Може би ще се оженим. Тя го заслужава.

Биатрикс не знаеше как да отговори на това.

— Обичате ли я?

Кристофър я изгледа присмехулно.

— Как бих могъл да не я обичам?

Тя се намръщи още повече.

— Ако ще сте саркастичен, мога да се върна вътре.

— Върнете се, тогава. — Той затвори отново очи и продължи да стои, облегнат на стената.

Биатрикс се изкушаваше да направи точно това. Но когато погледна неподвижните му черти, я заля вълна от безкрайна нежност.

Изглеждаше толкова едър и неуязвим, без никакви признаци на емоция, с изключение на онази бръчка между веждите. Но тя знаеше, че е развълнуван. Никой мъж не обичаше да губи контрол, особено мъж, животът на който е зависел толкова често от способността му да се управлява.

О, как ѝ се искаше да може да му каже, че тайната им къща е наблизо.

Елате с мен, щеше да му каже, и аз ще ви заведа на едно хубаво, тихо място...

Вместо това тя извади носна кърпичка от един скрит в роклята ѝ джоб и се приближи до него.

— Не мърдайте. — И като се повдигна на пръсти, внимателно попи лицето му с тънкия плат.

Той ѝ позволи.

Погледна я, когато свърши, устата му беше мрачна.

— Имам такива моменти на... лудост — произнесе той дрезгаво. — Посред разговор или докато правя нещо съвсем обикновено, в главата ми се появява видение. После идва момент на празнота и не знам какво съм казал или направил.

— Какво видение? — попита Биатрикс. — Неща, които сте видели по време на войната?

Той кимна едва забележимо.

— Това не е лудост — поклати глава тя.

— Тогава какво е?

— Не знам.

Безрадостен смях се откъсна от устните му.

— Нямайте никаква представа за какво говорите.

— О, нима? — Биатрикс го изгледа напрегнато, питайки се доколко може да му вярва. Инстинктът ѝ за самосъхранение се бореше с желанието да му помогне, да сподели с него. *Дързост, на помощ ми ела*, помисли си тя мрачно, спомняйки си любимото си изречение от Шекспир. Това беше практически семейното мото на Хатауей.

Много добре. Щеше да му каже срамната тайна, която не бе споделяла с никого извън семейството си. Това щеше да му помогне, рискът си заслужаваше.

— Аз крада разни неща — произнесе тя без заобикалки.

Това привлече вниманието му.

— Моля?

— Дребни неща. Табакери, восък за печати, вехтории. Но никога умишлено.

— Как е възможно да крадете, и същевременно да не е умишлено?

— О, ужасно е — каза Биатрикс искрено. — Примерно съм в магазин или в нечий дом и виждам някакъв дребен предмет... може да е нещо ценно, като бижу, или пък да е незначително, връв, например... и тогава ме завладява най-ужасното чувство. Чувство на тревога, безпокойство... Случвало ли ви се е да ви сърби толкова ужасно, че да ви се струва, че ако не се почешете, ще умрете? И същевременно да не можете?

Устните му се извиха.

— Да. В армията, засърбя ме ходилото на единия ми крак, докато стоях в един окоп, пълен с вода до колене. Това гарантира със сигурност невъзможност да се почешеш.

— Боже мили. Е, аз се опитвам да се сдържам, но нещата се влошават, докато накрая не взема и не пхна предмета в джоба си. И по-късно, когато се прибера вкъщи, умирам от срам и неудобство, и започвам да търся начини да го върна на собствениците. Семейството ми ми помага. А е толкова по-трудно да върнеш нещо, отколкото да го откраднеш. — Тя направи гримаса. — Понякога дори не съзнавам, че го правя. Точно затова ме изключиха и не можах да завърша училище. Имам цяла колекция от панделки за коса, парчета от моливи, книги... и се опитах да ги върна обратно, но не можех да си спомня откъде е дошло всичко. — Биатрикс го погледна предпазливо, питайки се дали съзира укор върху лицето му.

Но устата му беше спокойна, очите му излъчваха дружелюбност.

— Кога започна това?

— След смъртта на родителите ми. Баща ми отиде да си легне една вечер с болки в гърдите и повече не се събуди. Но с майка ми беше дори още по-лошо... тя спря да говори и да се храни, и се откъсна от всичко и всички. Умря от мъка няколко месеца по-късно. Аз бях много малка, егоцентрична, предполагам — защото се чувствах изоставена. Чудех се защо не ме е обичала достатъчно, за да остане.

— Това не означава, че сте била егоцентрична. — Гласът му беше тих и мил. — Всяко дете би реагирало по този начин.

— Брат ми и сестрите ми се грижеха много добре за мен — каза Биатрикс. — Но скоро след като майка си замина, проблемът ми се появи. По-добре е, отколкото беше... когато се чувствам спокойна и сигурна, тогава не крада изобщо. Само в трудни моменти, когато съм неспокойна и разтревожена. — Тя погледна към Кристофър със съжаление. — Мисля, че вашият проблем ще изчезне с времето като моя. После може да се връща понякога, но само за малко. Няма винаги да е така лошо.

Светлината на факлите проблесна в очите на Кристофър, когато я погледна. Протегна ръце и я придърпа към себе си с бавна, изненадваща нежност. Едната му ръка обхвана челюстта ѝ, по дългите му пръсти имаше мазоли. За изумление на Биатрикс той притегли главата ѝ върху рамото си. Ръцете му бяха около нея. Тя се облегна на него, замаяна от удоволствие, чувствайки равномерното издигане и спускане на гърдите му. Той се заигра с късите кичурчета на тила ѝ, докосването на палеца му изпрати тръпка на екстаз надолу по гърба ѝ.

— Имам едно ваше сребърно копче за ръкавели — каза колебливо Биатрикс, притиснала буза към гладката материя на сакото му. — И една четка за бръснене. Отидох да върна четката, но вместо това откраднах копчето. Страхувах се да направя опит да ги върна, защото бях напълно сигурна, че само ще открадна още нещо.

От гърдите му се откъсна весел смях.

— Защо изобщо сте взели четката ми за бръснене?

— Казах ви, не се сдържах...

— Не. Имам предвид за какво сте се тревожили?

— О, не е важно.

— За мен е важно.

Биатрикс се дръпна и го погледна. *Тревожех се за вас.* Но гласно произнесе:

— Не си спомням. Трябва да се връщам вътре.

Ръцете му около нея се разхлабиха.

— Мислех, че не се тревожите за репутацията си.

— Е, мисля, че би могла да понесе известен ущърб — произнесе Биатрикс благоразумно. — Стига да не се разбие цялата на парчета.

— Идете тогава. — Ръцете му се отдръпнаха от нея и тя тръгна.
— Но, Биатрикс...
Тя спря и го погледна несигурно.
— Да?
Погледът му се закова в нейния.
— Искам си четката за бръснене обратно.
Бавна усмивка изви устните ѝ.
— Скоро ще ви я върна — обеща тя и го остави сам в лунната светлина.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Биатрикс, виж кой е дошъл! — изтича Рей до ливадата с Албърт, който подтичваше до него.

Биатрикс работеше с един купен наскоро кон, който бе лошо трениран като жребче и продаден от недоволния собственик. Конят имаше потенциално опасния навик да се вдига на задни крака и едва не бе смачкал един ездач, който се беше опитвал да го дисциплинира. Конят стана неспокоен при вида на момчето и кучето, но Биатрикс го успокои и започна бавно да обикаля оградената ливада.

Тя погледна Рей, който се беше изкачил на оградата и бе седнал на най-горната греда. Албърт отпусна муцунка на най-долната греда и я загледа внимателно.

— Сам ли дойде Албърт? — попита изненадана Биатрикс.

— Да. Нямахме каишка. Мисля, че сигурно е избягал от къщи.

Преди Биатрикс да успее да отговори, конят спря и започна да се вдига на задните си крака раздразнено. Тя веднага освободи поводите и се наведе напред, обвивайки дясната си ръка около врата му. Веднага щом животното започна да се успокоява, тя го подкара напред. Тя обръщаше бързо коня в полукръг, първо надясно, после наляво, като накрая отново го подкара напред.

— Защо правиш така? — попита Рей.

— Това е нещо, на което баща ти ме научи. По този начин му внушаваш, че той и ти трябва да работите заедно. — Тя потупа коня по врата и той продължи спокойно. — Човек никога не трябва да дърпа поводите, когато конят се вдига на задни крака — това може да го накара да падне назад. Когато усетя, че става по-добър, започвам да го карам да се движи по-бързо. Когато върви, не може да се вдига на задните си крака.

— Как разбираш, че е станал по-добър?

— Не може да се определи точният момент — каза Биатрикс. — Просто ще продължа да работя с него и той ще се подобрява малко по малко.

Тя слезе и отведе коня до оградата, а Рей го потупа по копринения гръб.

— Албърт — наведе се Биатрикс да погали кучето. — Какво правиш тук? От господаря си ли си избягал?

Той размаха опашка ентусиазирано.

— Дадох му малко вода — каза Рей. — Може ли да го задържим за следобеда?

— Боя се, че не. Капитан Фелън ще се притеснява за него. Ще отида да му го върна.

Момчето въздъхна тежко.

— Щях да те помоля да дойда с теб, но трябва да довърша уроците си. С нетърпение очаквам деня, в който ще знам всичко. Тогава няма да се налага да чета повече книги или да смятам.

Биатрикс се засмя.

— Не искам да те обезкуражавам, Рей, но не е възможно да се знае *всичко*.

— Мама знае. — Рей млъкна замислено. — Или поне татко казва, че ние трябва да се преструваме, че знае, защото това я прави щастлива.

— Баща ти — обясни му със смях Биатрикс — е един от най-мъдрите мъже, които познавам.

Едва когато беше на половината път към дома на Фелън, с подтичващия отстрани Албърт, тя си спомни, че още е с бричове и ботуши. Несъмнено странното облекло щеше да подразни Кристофър.

Не бе чула и една дума от него през седмицата след бала в имението Стоуни Крос. И въпреки че със сигурност не очакваше да я посети, това би бил сърдечен жест от негова страна. Бяха съседни, в края на краищата. Тя излизаше да се разхожда всеки ден, надявайки се да го срещне, но от него нямаше следа.

Нямаше как да е по-очевидно, че Кристофър не се интересува от нея по никакъв начин. Което я накара да стигне до заключението, че е било груба грешка да споделя с него. Бе дръзнала да предположи, че нейният проблем е сравним с неговия.

— Наскоро осъзнах, че вече не съм влюбена в него — каза тя на Албърт, когато приближаха къщата на Фелън. — Такова облекчение. Сега изобщо не съм нервна пред перспективата да го видя. Предполагам, това е доказателство, че онова, което съм изпитвала, е

било просто увлечение. Защото напълно се изпари. И не би могло да ми пука по-малко за това какво прави сега или за кого се жени. О, какво чувство на върховна свобода. — Тя погледна кучето, което не изглеждаше толкова убедено от изреченията ѝ, и въздъхна тежко.

Стигайки входа на къщата, Биатрикс слезе от коня и подаде поводите на един слуга. Потисна смутената си усмивка, когато го видя как я гледа с увиснала челюст.

— Дръжте коня ми в готовност. Няма да се бавя. Хайде, Албърт.

На входната врата бе посрещната от госпожа Клокър, която се смая от облеклото ѝ.

— Мис Хатауей, за-за-защо... — заекна икономката — сте облечена така...

— Да, много съжалявам, знам, че не е прилично, но тръгнах набързо. Днес Албърт се появи у дома и дойдох да ви го върна.

— Благодаря — кимна икономката объркано. — Дори не съм забелязала, че го няма. При положението, в което е господарят...

— Какво положение? Какво му е? — разтревожи се Биатрикс.

— Не трябва да казвам.

— Напротив, трябва. Аз съм идеалният човек, с когото можете да споделите. Много съм дискретна... мога да го кажа най-много на животните. Да не би капитан Фелън да е болен? Случило ли се е нещо?

Гласът на икономката се сниши до шепот:

— Преди три нощи усетихме, че от стаята на господаря излиза пушек. Господарят беше пиян като свиня, да ме прощавате, и хвърлил военната си униформа в огъня, заедно с всичките си медали на нея! Успяхме да спасим медалите, въпреки че дрехите бяха съсипани. След това господарят се заключи в стаята си и започна да пие постоянно. Не е спирал. Разредахме с вода алкохола, доколкото можахме, но... — Тя сви безпомощно рамене. — Не иска да говори с никого. Не е докоснал храната, която му изпращам горе. Повиках доктор, но той не поиска да се срещне с него, а когато вчера доведохме пастора, заплаши да го убие. Обмисляме идеята да изпратим да доведат госпожа Фелън.

— Майка му?

— Боже мой, не. Младата госпожа Фелън. Не мисля, че майка му ще е от помощ.

— Да, Одри е добър избор. Тя е уравновесена и го познава добре.

— Проблемът е — каза икономката, — че ще отнеме най-малко два дни, докато дойде... и се страхувам...

— Какво?

— Тази сутрин той поиска бърснач и гореща вана. Страхуваме се да му ги дадем, но и не смеем да откажем. Чудя се дали няма да се нарани.

На Биатрикс мигновено се изясниха две неща: първо, икономката никога не би й доверила толкова много, ако не беше отчаяна, и второ, Кристофър страдаше ужасно.

Тя изпита болка заради него. Всичко, което си беше казала за новонамерената си свобода, за умрялото си увлечение, се оказваше абсурдно. Беше луда по него. Щеше да направи всичко за него. Запита се разтревожено от какво има нужда той, какви думи биха го утешили. Не можеше да измисли нищо умно. Единственото, което знаеше, беше, че иска да е с него.

— Госпожо Клокър — започна тя внимателно. — Питам се дали... е възможно да не забележите, че се качвам на втория етаж?

Икономката се ококори.

— Аз... госпожице Хатауей... не мисля, че е безопасно. Нито пък разумно.

— Госпожо Клокър, семейството ми винаги е вярвало, че когато се сблъскаме с голям и на пръв поглед невъзможен проблем, най-доброто решение се намира от лудите, а не от разумните хора.

Изражението на икономката стана объркано, тя отвори уста да възрази, но я затвори.

— Ако извикате — произнесе тя след миг, — ще ви се притечем на помощ.

— Благодаря, но съм сигурна, че няма да е необходимо.

Биатрикс влезе в къщата и тръгна към стълбището.

Тъй като Албърт я последва, тя се наведе и го погледна:

— Не, момче. Остани тук.

— Хайде, Албърт — подкани го икономката, — ще ти намерим някакви остатъци в кухнята.

Кучето смени посоката без да спира, подтичвайки щастливо с госпожа Клокър.

Биатрикс тръгна по стъпалата без да бърза. Колко пъти, помисли си тя мрачно, се беше опитвала да разбере някое ранено диво животно.

Но бе съвсем друго да проникне под мистерията на едно човешко същество.

Като стигна до вратата на Кристофър, почука тихо. Не последва никакъв отговор и тя влезе.

За нейна изненада стаята бе изпълнена с дневна светлина, късното августовско слънце осветяваше малките пращинки, които се носеха във въздуха. Въздухът миришеше на алкохол и дим, и на сапун за баня. В единия ъгъл на стаята стоеше преносима вана, по килима се виждаха влажни отпечатъци от стъпки.

Кристофър лежеше на неоправеното легло, облегнат върху хаотично нахвърляна купчина от възглавници, и стискаше в ръка бутилка бренди. Безразличният му поглед се премести към Биатрикс и се спря върху нея, очите му се оживиха.

Той бе облечен в светлобежови панталони, закопчани само донякъде и... нищо повече. Тялото му напомняше златна дъга върху леглото, стройно и мускулесто. Белезите помрачаваха бронзовата му кожа на места... виждаше се неравна триъгълна форма там, където щикът бе пронизал рамото, както и още много разпръснати белези от шрапнел, малка кръгла вдлъбнатина от едната му страна, която сигурно бе причинена от куршум.

Кристофър бавно се надигна и остави бутилката на страничната масичка. Седнал на ръба на матрака, с боси крака на пода, той гледаше Биатрикс без изражение. Къдриците на косата му бяха още влажни, с цвят на старо злато. Колко широки бяха раменете му, решителните им извивки преминаваха в силните линии на ръцете.

— Защо сте тук? — Гласът му прозвуча дрезгаво от дългото мълчание.

Биатрикс някак успя да отдръпне очарования си поглед от проблясващите косъмчета на гърдите му.

— Дойдох да върна Албърт — каза тя. — Днес се появи вкъщи. Казва, че никой не му обръща внимание. И че напоследък не сте го извеждали на разходка.

— Нима? Не предполагам, че е толкова разговорлив.

— Може би... ще е добре да облечете нещо... и да дойдете да се разходите с мен? Да проясните главата си?

— Това бренди прояснява главата ми. Или по-точно щеше да я проясни, ако проклетите слуги престанеха да го разреждат.

— Елате с мен — настоя тя. — Иначе може би ще се наложи да използвам гласа си за трениране на кучета.

Кристофър я изгледа опасно.

— Вече ме тренираха. В преданата на Нейно величество кралска армия.

Въпреки слънцето в стаята, Биатрикс усети кошмарите, стаени в ъглите. Всичко в нея настояваше, че той трябва да е навън, на чист въздух, далеч от затворени помещения.

— Какво има? — попита тя.

Той вдигна ръка в раздражен жест, сякаш прогонва муха.

Биатрикс отиде до него предпазливо.

— Недейте — долетя острият му укор. — Не се приближавайте. Не казвайте нищо. Просто си вървете.

— Защо?

Той нетърпеливо поклати глава.

— Какви думи биха ви накарали да си тръгнете, помислете и ми кажете.

— А ако не го направя?

Очите му бяха ясни, лицето твърдо.

— Тогаваше ви замъкна в това легло и ще ви насиля.

Биатрикс не повярва ни за секунда. Но това разкриваше степента на мъката му. Като го изгледа скептично, тя каза:

— Прекалено сте пиян, за да ме хванете.

Беше изненадана от скоростта на движението му.

Кристофър се изправи пред нея, бърз като леопард, и притисна длани на вратата от двете страни на главата ѝ. Гласът му беше дрезгав и нисък.

— Не съм толкова пиян, колкото изглеждам.

Биатрикс вдигна ръце инстинктивно и закри лицето си. Трябваше да си напомни да започне да диша отново. Проблемът беше, че след като задиша, не можеше да контролира белите си дробове, които работеха сякаш е тичала километри. Изправена срещу твърдата стена от мъжка плът, тя не можеше да не усети топлината на кожата му.

— Е, страхувате ли се вече от мен? — попита той.

Тя завъртя леко глава, очите ѝ бяха огромни.

— А би трябвало.

Биатрикс се сепна, когато ръката му се плъзна от кръста ѝ към ребрата нагоре в дръзка ласка. Той задиша накъсано, когато откри, че тя не носи корсет. Дланта му бавно премина по естествената ѝ извивка.

С полусведени клепачи и зачервен, Кристофър я гледаше. Ръката му отиде до гърдата ѝ, обхвана я. Биатрикс имаше чувството, че краката ѝ ще се подгънат под нея. Палецът и показалецът му хванаха надигнатото връхче и го стиснаха леко.

— Последен шанс — каза той гърлено. — Или излизате, или влизате в леглото ми.

— Няма ли трета опция? — попита нерешително Биатрикс с разтуптяно сърце.

Вместо отговор Кристофър я вдигна с изненадваща лекота и я занесе до леглото. Хвърли я на матрака. Преди да е успяла да помръдне, той я възседна, цялата тази лъскава, бронзова сила се оказа над нея.

— Почакайте — каза Биатрикс. — Бих искала да поговорим разумно пет минути. Само пет. Не искам чак толкова много.

Очите му бяха безмилостни.

— Ако искате разумен разговор, трябва да отидете при друг мъж. Може би при вашия... господин Читъринг.

— Чикъринг — поправи го Биатрикс и се изви под него. — Освен това не е мой и... — Тя отблъсна рязко ръката му, когато той отново я докосна по гърдата. — Престанете. Аз искам просто да... — Без да чака да бъде разубеждаван, той отиде до закопчаната цепка на блузата ѝ. Тя се намръщи от гняв. — Добре, тогава, правете каквото искате! Може би след това ще можем да проведем смислен разговор. — И като се завъртя под него, тя се отпусна по корем.

Кристофър притихна. След дълго колебание го чу да пита с далеч по-нормален глас:

— Какво правите?

— Улеснявам ви — дойде предизвикателният ѝ отговор. — Хайде, започвайте да ме изнасилвате.

Поредно мълчание. След това:

— Защо легнахте по корем?

— Защото така се прави. — Биатрикс се надигна леко и го погледна през рамо. Пристъп на несигурност я накара да попита: — Нали?

Лицето му остана безизразно.

— Никой ли не ви е казвал?

— Не, но съм чела.

Кристофър се претърколи, освобождавайки я от тежестта си. Лицето му бе странно, когато попита:

— В какви книги?

— Ръководства по ветеринарна медицина. И, разбира се, съм наблюдавала катериците напролет, както и домашните животни и...

Тя млъкна, когато Кристофър започна да прочиства шумно гърлото си отново и отново. Като се осмели да го погледне, тя осъзна, че той се опитва да потуши смеха си.

Изпълни я възмущение. Първият ѝ път в легло с мъж, и той се смееше!

— Вижте — каза тя делово, — чела съм за навиците за чифтосване на повече от двайсет вида животни и с изключение на охлювите, чиито гениталии са на врата, те всички... — Тя млъкна и се намръщи. — Защо ми се присмивате?

Кристофър беше рухнал на леглото и се заливаше от смях. Когато вдигна глава и видя обиденото ѝ изражение, той се помъчи да потисне поредния изблик.

— Биатрикс, аз... аз не се присмивам на вас.

— Напротив!

— Не, не се присмивам на вас. Само... — Той изтри една сълза от ъгълчето на окото си. — Катериците...

Това отново го разсмя. Показвайки пълна безчувственост към репродуктивните права на дребните бозайници, Кристофър бе заровил лице във възглавницата, раменете му се тресяха.

— Е какво толкова смешно има в чифтосването на катериците? — попита Биатрикс раздражено.

В този момент той едва не получи апоплектичен удар.

— Стига — задъхано произнесе той. — Моля ви.

— Разбирам, че не е същото за хората — каза Биатрикс с достойнство, тайно огорчена. — Те не го правят по същия начин като животните, нали?

Като се опитваше да запази контрол, Кристофър се обърна към нея. Лицето му блестеше от сдържан смях.

— Да. Не. Да, те го правят, но...

— Но вие не предпочитате по този начин?

Като се замисли как да ѝ отговори, Кристофър се пресегна да оправи разрошената ѝ коса, която се бе измъкнала от фуркетите.

— Не, защото, нямам нищо против. Даже съм доста ентусиазиран. Но не е правилно, тъй като за вас е първи път.

— Защо не?

Кристофър я погледна, бавна усмивка се плъзна по устните му.

— Да ви покажа ли?

Биатрикс се вцепени.

Вземайки мълчанието ѝ за одобрение, той я притисна назад и се раздвижи бавно върху нея. Докосна я с нежност, като разтвори краката ѝ, за да го приемат. Тя ахна, когато усети хълбоците му върху своите. Беше възбуден, усети твърдия му натиск. Като се подпря на длани, той погледна зачервеното ѝ лице.

— По този начин — каза той като леко я побутваше... — е приятно за жената.

Леките движения изпратиха разтърсващо удоволствие през цялото ѝ тяло. Биатрикс не можеше да говори, сетивата ѝ бяха изпълнени с него, хълбоците ѝ се извиха в безпомощна дъга. Тя погледна силните му гърди, покрити с бронзови косъмчета.

Кристофър се отпусна още, устата му беше точно над нейната.

— Един към друг... мога да ви целувам през цялото време. А вие ще ме поемете толкова приятно... ето така... — Устните му взеха нейните и ги разтвориха, извличаха топлина и наслада от податливата ѝ плът. Биатрикс потрепери, ръцете ѝ се вдигнаха и обвиха врата му. Тя го усети по цялата му дължина, топлината и тежестта му я приковаваха.

Той шепнеше гальовни думи, целуваше шията ѝ, като дърпаше копчетата на блузата ѝ и накрая я разтвори. Тя носеше само една къса риза отдолу, от онези, които обикновено се използват, за да покриват корсета. Дръпвайки украсените с дантела връзки, той откри кръгла, бяла гърда с вече стегнато розово зърно. Наведе се и я погали с уста и език. Зъбите му я докоснаха леко и накараха всичките ѝ нерви да изтръпнат. И през цялото време това безмилостно, ритмично търкане долу... той я яздеше, владееше я, увеличавайки възбудата до невъзможна степен.

Ръцете му обхванаха главата ѝ и той я целуна отново, с отворена уста и дълбоко, сякаш се опитваше да изтегли душата от тялото ѝ. Биатрикс отвърна с готовност, държеше го с ръце и крака. След това той спря, възкликна дрезгаво и се отдръпна.

— Не — чу се тя да стене. — Моля ви...

Пръстите му отидоха върху устните ѝ и леко ги погалиха.

Останаха да лежат един до друг, гледаха се, опитвайки се да възстановят дишането си.

— Боже мой, желая ви. — Кристофър прозвуча доволен от факта. Палецът му мина по подутите от целувки устни.

— Въпреки че ви дразня?

— Не ме дразните. — Той закопча грижливо копчетата на блузата ѝ. — Така си мислех в началото. Но сега осъзнавам, че е приличало по-скоро на усещането, когато кракът ви е изтръпнал. И когато започнете да вървите, кръвта се връща в него и ви е неприятно... но същевременно и хубаво. Разбирате ли какво имам предвид?

— Да. Карам сетивата ви да изтръпват.

По устните му премина усмивка.

— Покрай другите неща.

Продължиха да лежат заедно и да се гледат в очите.

Той имаше най-забележителното лице, помисли си Биатрикс. Силно, безупречно... и все пак бе запазено от студена перфектност от бръчиците в ъгълчетата на очите му и намека за чувственост в извивките на устата. Леките промени го правеха да изглежда... опитен. Това бе от онези лица, които карат сърцето на една жена да бие по-бързо.

Биатрикс срамежливо се пресегна да докосне белега върху рамото му. Кожата му беше като горещ, изгладен сатен, с изключение на тъмната, неравна вдлъбнатина на вече зарасналата рана.

— Сигурно е било много болезнено — прошепна тя. — Раните още ли ви болят?

Кристофър леко поклати глава.

— Тогава... какво ви измъчва?

Той мълчеше, ръката му почиваше на бедрото ѝ. Докато мислеше, пръстите му се провряха под ръба на ризата ѝ и кокалчетата му погалиха кожата на диафрагмата ѝ.

— Не мога да стана пак човека, който бях преди войната — произнесе накрая той. — Не мога да бъда и човека, който бях по време на войната. Но ако не съм нито единия, нито другия, не знам какво ми остава. Може би само това да знам, че съм убил повече хора, отколкото мога да броя. — Погледът му стана далечен, сякаш се вираше в кошмар. — Винаги първо офицерите — това винаги създава смут сред войската — а после останалите, когато се разпръснат. Приличаха на съборени детски играчки.

— Но те са били врагове.

— Няма значение. Бяха хора. И някой ги е обичал. Не мога да се накарам да забравя това. Не знаете какво е да застреляш човек. Не сте чували никога ранените на бойното поле как молят за вода или някой да довърши започнатото от врага...

И като се претърколи, той стана и наведе глава.

— Полудявам — каза той с глух глас. — Опитах се да напада един от собствените си слуги вчера, не ви ли казаха? Господи, не съм по-добър от Албърт. Вече никога няма да мога да споделя едно легло с жена — може да я убия, докато спи, без да съзнавам какво върша.

Биатрикс се изправи и седна.

— Не бихте го направили.

— Няма как да знаете. Вие сте толкова невинна. — Кристофър млъкна и си пое накъсано въздух. — Боже. Не мога да изпълзя от това. Но и не мога да живея с него.

— С кое? — попита тя тихо, осъзнавайки, че го измъчва нещо определено, някакъв непоносим спомен.

Кристофър не я чу. Умът му беше на друго място, гледаше сенките. Когато тя започна да се мести към него, той вдигна длан, сякаш да се предпази. Съкрушеният жест, направен от такава силна ръка, преряза сърцето на Биатрикс.

Тя изпита непреодолима нужда да го притегли по-близо до себе си, да го отдалечи от бездната. Вместо това, обаче, отпусна ръце в скута си и погледна златистите кичури коса на врата му. Мускулите на гърба му бяха издути. Само ако можеше да прокара дланта си по тази корава, набраздена повърхност. Само ако можеше да го успокои. Но той трябваше да намери сам път за навън.

— Един мой приятел умря в Инкерман — произнесе най-накрая Кристофър, гласът му беше накъсан и пресипнал. — Един от

лейтенантите ми. Казваше се Марк Бенет. Беше най-добрият войник в полка. Винаги искрен и готов да помогне. Шегуваше се в най-трудните моменти. Ако го помолиш да направи нещо, независимо колко трудно или опасно е, той ще го направи. Би рискувал живота си за всеки от нас.

Биатрикс го гледаше без да мига.

— Руснаците бяха разположили капани в пещери и стари каменни хижи по билото на един хълм. Стреляха право в нас и генералът реши, че трябва да превземем руската позиция. Бяха избрани три роти стрелци. На една хусарска рота бе заповядано да се втурне с конете срещу врага, ако се опитат да ни обградят. Бяха предвождани от човек, когото мразех. Той командваше същия кавалерийски полк, в който бях започнал, когато получих първия си офицерски чин.

Кристофър млъкна, потънал в спомени. Полуспуснатите му мигли хвърляха сенки върху страните му.

— Защо толкова сте го мразели? — осмели се да попита Биатрикс.

— Фенуик проявяваше често безпричинна жестокост. Обичаше да наказва заради самото наказание. Налагаше телесни наказания и лишаване от звание за най-дребните пропуски. И когато си измисли извинения да „дисциплинира“ мъжете, аз се намесих. Обвини ме в неподчинение и едва не ме изправиха на съд. — Кристофър въздъхна. — Фенуик бе главната причина да се съглася да бъда прехвърлен към стрелковия батальон. А после в Инкерман научих, че ще трябва да завися от поддръжката на неговата кавалерия.

— Каква ирония на съдбата — прошепна Биатрикс, но той сякаш не я чу, погледът му остана закован в някаква невидима точка.

— Преди стрелците да стигнат до окопите, спряхме в едно дефиле, където имаше убежище от заблудени куршуми. Падна нощ. Разпределихме се в три групи. Ние открихме огън, руснаците отвърнаха и така определихме позициите, които трябваше да завземем. Превъзхождахме ги по оръжие... избихме колкото може повече... след това се стигна до ръкопашен бой. Бях отделен от Бенет в битката. Руснаците ни отблъснаха, когато им дойде помощ... и тогава заваля град от куршуми. Не можеше да бъде спряно. Мъжете около мен падаха с пронизани тела. Ръцете и гърбът ми горяха от шрапнели. Не можех

да намеря Бенет. Беше тъмно и трябваше да отстъпим. Бях оставил Албърт да ме чака в дефилето. Извиках го и той дойде. През целия този адски огън, против всеки природен инстинкт... Албърт излезе с мен да търсим ранени в тъмното. Той ме заведе до двама, които лежах в подножието на хълма. Единият от тях беше Бенет.

Биатрикс стисна очи, сякаш да направи правилното заключение.

— А другият е бил полковник Фенуик — каза тя.

Кристофър кимна мрачно.

— Фенуик е бил повален. Конят му избягал. Единият му крак беше счупен... с рана от куршум отстрани... имаше шанс да остане жив. Но Бенет... гърдите му бяха разкъсани. Губеше съзнание. Умираще. Искях да съм на негово място, така трябваше да бъде. Аз винаги вадех късмет. Бенет беше грижовен. Той искаше да се върне обратно при семейството си, при жената, която обичаше. Не знам защо не бях аз. Това е кошмарът на битката — всичко се променя, никога не знаеш дали ти няма да си следващият. Може да се опитваш да се скриеш и куршумът пак да те намери. Може да тичаш право срещу врага и да останеш жив. Всичко е въпрос на късмет. — Той стисна челюст, за да спре тремора от емоции. — Искях да ги изтегля на безопасно място, но нямаше кой да ми помогне. А не можех да оставя Фенуик там. Ако го хванеха, можеха да изкопчат важна информация от него. Той имаше достъп до най-важните съобщения, знаеше всичко за стратегиите и за продоволствията... всичко.

Биатрикс гледаше полуизвърнатия му профил.

— Трябвало е да спасите първо полковник Фенуик — прошепна тя, гърдите я боляха от състрадание и жал, когато най-накрая разбра. — Преди да можете да спасите приятеля си.

— Казах на Марк: „Ще се върна за теб. Ще се върна, кълна се. Оставям Албърт при теб“. В устата му имаше кръв. Знаех, че иска да каже нещо, но не можа. Албърт застана до него, а аз вдигнах Фенуик на гръб и го пренесох в дефилето.

Когато се върнах за Бенет, небето беше в пламъци, пушекът ми пречеше да виждам на повече от пет крачки. Залповете проблясваха като светкавици. Бенет го нямаше. Буквално беше изчезнал. Бяха го заловили. Албърт беше ранен — някой го бе намушкал с щик. Едното му ухо висеше почти откъснато — и сега се вижда неравният белег след зашиването. Застанах до Албърт с пушката си и удържахме

позицията, докато стрелковите роти настъпваха отново. Накрая завзехме техните позиции и всичко свърши.

— Лейтенант Бенет така и не е бил намерен? — попита Биатрикс.

Кристофър поклати глава.

— Не беше върнат при размяната на пленници. Не е изкарал жив много, след като са го заловили. Но аз можех да го спася. Никога няма да разбере. Исусе... — И като избърса блестящите си очи с ръкав, той млъкна.

Сякаш чакаше нещо... съчувствие, което нямаше да приеме, укор, какъвто не заслужаваше. Биатрикс се запита какво биха казали за този случай хора далеч по-умни и с по-голям опит от нейния. Тя не знаеше. Единственото, което можеше да предложи, бе истината.

— Чуйте ме — каза тя. — Бил е невъзможен избор. И лейтенант Бенет... Марк... не ви е обвинил.

— Аз се обвинявам. — Той прозвуча слабо.

Колко ли е уморен от смърт, помисли си тя съчувствено. *Уморен от скръб и вина*. Но гласно произнесе:

— Ами, това не е разумно. Знам, че се измъчвате от мисълта, че е умрял сам, или по-лошо — в ръцете на врага. Но не е важен начинът, по който умираме, а начинът, по който живеем. Докато е бил жив, Марк е знаел, че е обичан. Имал е семейството и приятелите си. Това е най-много, което човек може да има.

Кристофър поклати глава. Никакви думи не можеха да му помогнат.

Биатрикс се пресегна към него, не можеше да се сдържа повече. Прокара нежно ръка по бронзовата кожа на рамото му.

— Не мисля, че трябва да се обвинявате — каза тя. — Но няма значение какво аз мисля. Ще трябва да стигнете сам до този извод. Не сте виновен, че сте се сблъскали с ужасен избор. Трябва да си дадете достатъчно време, за да се оправите.

— Колко време ще отнеме? — попита той горчиво.

— Не знам — призна тя. — Но имате цял живот.

Язвителен смях изригна от устните му.

— Това е дяволски дълго.

— Разбирам, че се чувствате отговорен за случилото се с Марк. Но вече ви е простено за онова, което сте смятали за грях. *Простено ви*

е — настоя тя, когато той поклати глава. — Любовта прощава всичко. И толкова много хора... — Тя спря, когато усети, че тялото му потръпна.

— Какво казахте? — чу го да пита шепнешком.

Биатрикс осъзна грешката, която беше направила.

Свали ръцете си от него.

Кръвта забуча в ушите ѝ, сърцето ѝ заби толкова бясно, че ѝ прилоша. Без да мисли, тя се отдръпна и скочи от леглото.

Като дишаше на пресекулки, се обърна към него.

Кристофър я гледаше, очите му горяха със странен, налудничав блясък.

— Знаех си — прошепна той.

Тя се запита дали няма да се опита да я убие.

Реши, че не трябва да чака, за да разбере.

Страхът ѝ даде бързината на ужасен заек. Тя се стрелна, преди той да я хване, хукна към вратата, отвори я и изтича по голямото стълбище. Обувките ѝ издаваха абсурдно силен звук по стъпалата.

Кристофър я последва до прага, викайки името ѝ.

Биатрикс не спря за секунда, знаейки, че ще я последва веднага щом облече дрехите си.

Госпожа Клокър стоеше близо до фоайето, изглеждаше разтревожена и изненадана.

— Госпожице Хатауей? Какво...?

— Мисля, че ще излезе веднага от стаята — каза бързо Биатрикс, скачайки на последното стъпало. — Време е да си тръгвам.

— Той... вие...

— Ако нареди да оседлаят коня му — каза задъхано Биатрикс, — моля ви, направете го бавно.

— Да, но...

— Довиждане.

И тя изтича от къщата, като че ли я гонеха демони.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Биатрикс отиде там, където знаеше, че той не би я намерил.

Не ѝ убегна иронията, че се криеше от Кристофър на мястото, което най-много бе копняла да сподели с него. Освен това си даваше ясна сметка, че не може да се крие от него вечно. Щеше да настъпи миг за разплата.

Но когато видя лицето му, след като той осъзна, че тя е била тази, която го е измамила, Биатрикс искаше да отложи този миг колкото е възможно повече.

Тя стигна в лудешко препускане до тайната къща в имението на лорд Уестклиф, върза коня и се изкачи по стъпалата към стаята в кулата. Тя бе скромно обзаведена — два очукани стола, старо канапе с ниска облегалка, паянтова маса и легло до стената. Биатрикс поддържаше стаята чиста и обожаваше стените, по които висяха рисунки без рамки на пейзажи и животни.

На прозореца стоеше чинийка с остатъци от свещи.

След като пропусна свежия въздух в стаята, Биатрикс закрочи напред-назад, като си говореше полугласно:

— Сигурно ще ме убие. Но е по-добре, отколкото да ме мрази. Едно бързо стисване на гърлото и край. Искан ми се сама да можех да се удуша и да му спестя неприятностите. Може би трябва да се хвърля от прозореца. Само ако не бях писала онези писма. Ако бях честна. О... ами ако отиде в къщата Рамзи и ме изчака там? Ами ако...

Тя спря рязко, когато чу шум отвън. *Лай*. Промъкна се до прозореца, погледна надолу и видя веселия, рошав силует на Албърт да подтичва около къщата. И Кристофър, който връзваше коня си до нейния.

Беше я открил.

— О, Боже — прошепна Биатрикс и пребледня. Тя се обърна и подпря гръб в стената, чувствайки се като затворник, очакващ екзекуция. Това бе един от най-лошите моменти в целия ѝ живот... а

като се имат предвид някои от миналите трудности на Хатауей, това означаваше нещо.

Само след няколко минути Албърт нахлу в стаята и изтича до нея.

— Ти го доведе тук, нали? — обвини го Биатрикс с ядосан шепот. — *Предател!*

С извинително изражение Албърт отиде до един стол, подскочи върху него и отпусна глава върху лапите си. Ушите му потрепнаха при звука на равномерните стъпки по стъпалата.

Кристофър влезе в стаята, навеждайки глава, за да премине през малката средновековна врата. След това се изправи и се огледа, преди да впери пронизващ поглед в Биатрикс. Гледаше я със зле прикрит гняв на мъж, на когото се бе струпало прекалено много.

Прииска ѝ се да бе от жените, които припадат за щяло и за нещяло. Това изглеждаше като единствената подходяща реакция на ситуацията.

За съжаление, колкото и да се опитваше да припадне, умът ѝ си оставаше упорито в съзнание.

— Много съжалявам — изграчи тя.

Никакъв отговор.

Кристофър се доближи бавно до нея, сякаш си мислеше, че тя може да се опита да избяга отново. Стигна до нея, хвана раменете ѝ здраво, което не оставяше никакъв шанс за бягство.

— Кажете ми защо го направихте. — Гласът му бе нисък и изпълнен с... омраза? Гняв? — Не, по дяволите, не плачете. Игра ли беше? Или само искахте да помогнете на Прудънс?

Биатрикс отмести очи и изхлипа нещастно.

— *Не*, не беше игра... Пру ми показа писмото и ми каза, че няма намерение да му отговори. И трябваше аз да го направя. Имах чувството, че е написано за мен. Освен това се предполагаше, че трябва да го направя само веднъж. Но когато вие отговорихте, си позволих да ви пиша още веднъж... после още веднъж и веднъж...

— Колко от всичко това е истина?

— Всичко! — избухна Биатрикс. — С изключение на това, че се подписах с името на Пру. Останалото беше вярно. Ако не вярвате на нищо друго, моля ви, повярвайте поне на това.

Кристофър мълча дълго. Дишането му стана тежко.

— Защо престанахте?

Тя усети колко му е трудно да попита. Но Господ да ѝ е на помощ, беше безкрайно по-лошо да отговаря.

— Защото то издаваше болка. Думите означаваха прекалено много. — Тя се застави да продължи, въпреки че плачеше. — Влюбих се във вас, а знаех, че никога не мога да ви имам. Не можех да се преструвам на Пру повече. Обичах ви толкова много, а не можех...

Думите ѝ рязко секнаха.

Той я целуваше, осъзна тя замаяно. Какво означаваше това? Какво искаше той? Какво... но мислите ѝ се разпаднаха и тя спря да се опитва да търси какъвто и да било смисъл.

Ръцете му се обвиха около нея, едната му ръка обхвана тила ѝ. Разтреперана, тя се притисна в него. Поемайки хлиповете ѝ в устата си, той задълбочи целувките — те станаха силни и диви. Сигурно беше сън, и все пак сетивата ѝ настояваха, че е истина, ароматът, топлината и упоритостта му я поглъщаха. Ставаше ѝ все по-трудно да диша. Но нямаше значение. Удоволствието от целувките му я заля, повлече я и когато той отдръпна глава назад, тя възрази със стенание.

Кристофър я накара да го погледне отново.

— Обичали сте ме? — попита той дрезгаво. — Минало време?

— Сегашно време — успя да произнесе тя.

— Казахте ми да ви намеря.

— Нямах намерение да ви изпращам онази бележка.

— Но го направихте. Искахте ме.

— Да. — От парещите ѝ очи бликнаха нови сълзи. Той се наведе и притисна уста към тях, вкусвайки солта на скръбта.

Тези сиви очи, които гледаха в нейните, вече не бяха светли като скреж, а меки като дим.

— Обичам ви, Биатрикс.

Може би все пак беше способна да изгуби съзнание.

Това определено приличаше на загубване на съзнание, коленете ѝ се подгънаха, главата ѝ се люшна към рамото му, когато той я придърпа да седнат на износения килим.

Нагласяйки ръката си под тила ѝ, Кристофър отново покри устата ѝ със своята. Биатрикс отвърна безпомощно, неспособна да издържа повече. Краката им се преплетоха и той мушна едното си бедро между нейните.

— Аз... си м-мислех, че ме мразите... — Замаяният ѝ глас сякаш идваше от много далече.

— Никога. Можехте да избягате в най-далечното кътче на земята, пак щях да ви намеря и да ви обичам. Нищо не можеше да ме спре.

Тя потръпна от движенията му — ръцете му разтваряха дрехите ѝ, провираха се под тях. Гърдите ѝ станаха горещи, зърната се втвърдиха, когато той ги докосна.

— Помислих си, че ще ме убиете — произнесе тя с усилие.

Намек за усмивка докосна устните му.

— Не. Не това исках да направя. — Той я целуна страстно. Разкопча бричовете ѝ и намери стегнатата повърхност на корема ѝ. Ръката му се плъзна, изви се около голото ѝ бедро. Пръстите му изследваха с нежно, но настойчиво любопитство, което я караше да се извива и да настръхва.

— Кристофър — каза тя на пресекулки, докато търсеше предницата на панталона му, но той хвана ръката ѝ и я отдръпна.

— Беше прекалено дълго. Нямам вяра на себе си във ваше присъствие.

Притискайки пламналото си лице в шията му, където ризата му бе разкопчана, Биатрикс го усети как преглъща мъчително срещу отворените ѝ устни.

— Искам да бъда ваша.

— Вие сте, Бог да ви е на помощ.

— Тогава ме любете. — Тя трескаво го целуна по шията. — Любете ме...

— Ш-ш-шт — прошепна Кристофър. — В момента не мога да се владея. Не мога да ви любя тук. Не би било правилно за вас. — Той целуна разбърканата ѝ коса, докато ръката му милваше бедрото ѝ. — Кажете ми. Щяхте ли наистина да ме оставите да се ожения за Прудънс?

— Ако изглеждахте щастлив с нея. Ако тя бе онази, която желаете.

— Желаях вас. — Той я целуна, устата му беше силна и наказваща. — Това почти ме докарваше до лудост, да търся нещата, които съм обичал в нея, и да не ги намирам. А след това започнах да ги виждам във вас...

— Съжалявам.

— Трябваше да ми кажете.

— Да. Но знаех, че ще се ядосате. Освен това мислех, че тя е жената, която желаете. Красива и весела...

— И остроумна и духовита като скара за препичане на хляб.

— Тогава защо ѝ писахте?

— Бях самотен. Не я познавах добре. Но се нуждаех... от някого. Когато получих онзи отговор, за магарето на Моудсли и миризмата на октомври, и другите неща... тогава започнах да се влюбвам. Помислих, че това е друга страна на Пру, която не съм виждал. Изобщо не ми хрумна, че писмата са написани от някого друго. — Той я изгледа строго.

Биатрикс отвърна на погледа му с разкаяно изражение.

— Знаех, че няма да искате писма от мен. Знаех, че не съм от жените, които харесвате.

Като я претърколи настрана, Кристофър я притисна към възбуденото си тяло.

— Как ви се струва, дали не ви харесвам?

Чувствата ѝ се замъглиха... сякаш беше пияна... сякаш пиеше звездна светлина. Тя затвори очи и наклони лице към рамото му.

— Мислехте ме за странна — произнесе тя със заглушен глас.

Устата му докосна крайчеца на ухото ѝ и спря на тила ѝ. Усети го, че се усмихва.

— Скъпа моя... вие наистина сте странна.

Тя се усмихна в отговор и потръпна, когато Кристофър се намести върху нея, натискайки я по гръб, като използва бедрото си, за да разтвори нейните. Обсипа устните ѝ с целувки, дълбоки и страстни, карайки кръвта ѝ да заври. Започна да я гали със силни, твърди ръце, ръце на войник. Бричовите се смъкнаха по бледите ѝ бедра.

Двамата изпъшкаха, когато дланта му я обхвана интимно. Той погали влажната топлина, разтвори я, пръстът му се мушна във входа към тялото ѝ. Тя лежеше тиха, без да се съпротивлява, пулсът ѝ отекуваше оглушително в цялото ѝ тяло. Кристофър я докосна отвътре, пръстът му натисна леко покрай невинното стеснение. Той наведе глава и проследи с уста нежните извивки на гърдите ѝ, изтръгвайки от нея глух стон, когато го усети, че поема втвърденото ѝ зърно между устните си. Той започна да смуче, езикът му я близваше при всяко ритмично подръпване. Пръстът му влезе по-навътре, основата на

дланта му дразнеше и възбуждаше едно неопишуемо чувствително местенце.

Биатрикс се сгърчи, не виждаше нищо. Изпълни я отчаяно напрежение, което се съсредоточи ниско долу. Тя изскимтя, когато я заля вълна от невъобразимо удоволствие и той продължи да я води по-навътре в него. Успя да изрече единствено:

— Кристофър... не мога...

— Нека се случи — прошепна той срещу зачервената ѝ кожа. — Нека да стане.

Галеше я във възбуждащ, чувствен ритъм, все по-енергичен и настоятелен. Мускулите ѝ се стегнаха срещу тревожния прилив от усещания и тогава тялото ѝ започна да го придърпва навътре, вените ѝ се разшириха, нахлу топлина. Като хвана главата му, Биатрикс заби ръце в къдриците на косата му и насочи устата му към своята. Той отстъпи изведнъж, поглъщайки нейните стонове, измамните му ръце успокояваха резките спазми.

Удоволствието се оттегли в ленив отлив, оставяйки я слаба и треперееща. Тя се раздвижи и отвори очи, откривайки, че е още на пода, полусъблечена, сгусена в ръцете на мъжа, когото обича. Беше странен, възхитителен момент. Тя обърна глава в извивката на ръката му.

Видя Албърт, който бе заспал в стола, напълно незаинтересован от техните лудории.

Кристофър я погали бавно, кокалчетата му преминаха по долчинката между гърдите ѝ.

Биатрикс наклони глава и го погледна. Потта придаваше на кожата му лъскавината на метал, силните мъжествени черти приличаха на бронзови. Изражението му беше отнесено, сякаш тялото ѝ го бе хипнотизирало, сякаш тя бе направена от някаква безценна субстанция, каквато не бе виждал преди. Тя усети горещото му дихание, когато той се наведе да целуне вътрешната страна на китките ѝ. Задържа върха на езика си върху пулса ѝ. Толкова нова бе тази интимност с него, и все пак толкова необходима като биенето на сърцето ѝ.

Не искаше никога да излиза от прегръдката му.

— Кога ще се оженим? — попита тя, гласът ѝ беше замечтан.

Кристофър я целуна по бузата и я прегърна по-силно.

Но не отговори.

Биатрикс замига изненадано. Колебанието му я накара да се почувства като залята със студена вода.

— Ще се оженим, нали?

Кристофър погледна зачервеното ѝ лице.

— Това е труден въпрос.

— Не, не е. Това е лесен въпрос, на който се отговаря с „да“ или с „не“!

— Не можем да се оженим — каза той тихо, — докато не съм сигурен, че ще е добре за вас.

— Защо изобщо се съмнявате?

— Знаете защо.

— Не, не знам!

Устата му се изкриви.

— Пристъпи на ярост, кошмари, странни видения, прекомерно пиене... това звучи ли като качества на мъж, подходящ за брак?

— Щяхте да се жените за Прудънс — възмути се Биатрикс.

— Нямахте. Нямахте да го причиня на никоя жена. А най-малкото на жената, която обичам повече от собствения си живот.

Биатрикс се изгърколи и седна, оправяйки раздърпаните си дрехи.

— И колко възнамерявате да чакаме? Очевидно не сте свършен, но...

— „Несвършен“ означава да си плешив или сипаничав. Моят проблем е далеч по-сериозен от това.

— Аз произхождам от семейство дефектни хора, които се женят за други дефектни хора. Всеки от нас имаше шанса да го направи по любов.

— Обичам ви прекалено много, за да рискувам безопасността ви.

— Тогава ме обичайте още повече — помоли го тя. — Достатъчно, за да се жените за мен, независимо от пречките.

Кристофър се намръщи.

— Не мислите ли, че за мен би било много по-лесно да получа онова, което желая, независимо от последствията? Искам ви през всеки миг от деня. Искам да ви държа всяка нощ. Искам да ви любя толкова лудо, че да не можете да дишате. Но няма да позволя да ви се случи нищо лошо, особено от моите ръце.

— Няма да ме нараните. Инстинктите ви няма да ви го позволят.

— Инстинктите ми са на луд човек.

Биатрикс обхвана коленете си с ръце.

— Вие искате да приемете моите проблеми — каза тя тъжно, — но не ми позволявате да приема вашите. — Тя зарови лице в ръцете си. — Не ми вярвате.

— Знаете, че не това е проблемът. Не вярвам на себе си!

В състоянието, в което се намираше, ѝ бе трудно да не се разплаче. Беше толкова нечестно. Влудяващо.

— Биатрикс. — Кристофър коленичи до нея, придърпвайки я към себе си. Тя се вцепени. — Позволете ми да ви прегърна — прошепна той в ухото ѝ.

— Щом няма да се оженим, кога ще ви виждам? — попита тя печално. — На визити с придружителка? На разходки с карета? Откраднати мигове?

Кристофър я погали по главата и погледна плувналите ѝ в сълзи очи.

— Това е повече, отколкото имахме досега.

— Не е достатъчно. — Биатрикс обви ръце около раменете му. — Аз не се страхувам от вас. Искам ви, вие казвате, че също ме искате... и единственото нещо, което стои на пътя ни, сте *вие*. Не ми казвайте, че сте оцелели през всичките тези битки и сте изстрадали толкова, само за да се приберете вкъщи за *това*...

Той притисна пръсти към устата ѝ.

— Тихо. Нека помисля.

— Какво има да...

— Биатрикс — предупреди я той.

Тя притихна, погледът ѝ се закова върху лицето му.

Кристофър се намръщи, претегли възможностите вътрешно, явно без да стига до някакъв удовлетворителен извод.

Тя мълчаливо облегна глава на рамото му. Тялото му беше топло и успокояващо, гъвкавите му силни мускули с лекота приеха тежестта ѝ, твърдостта на гърдите му се изправи срещу нейните. Тя се размърда, когато усети твърдия му натиск ниско долу. Тялото ѝ изпита болка от желание да го приеме в себе си. Тя тайно докосна с устни солената кожа на врата му.

Той стисна ръка върху бедрото ѝ. В гласа му се прокрадна веселост, когато произнесе:

— Престанете да се въртите. Човек не може да мисли, когато правите така.

— Не приключихте ли вече с мисленето?

— Не. — Но тя го усети, че се усмихва, когато я целуна по челото. — Ако двамата с вас се оженим — произнесе той накрая, — ще съм поставен в позицията да се опитвам да пазя съпругата си от самия себе си. А вашето благополучие и щастие са всичко за мен.

— Ако... — Сърцето на Биатрикс се качи в гърлото ѝ. Тя заговори, но Кристофър провря кокалчетата на пръстите си под брадичката ѝ, леко затваряйки устата ѝ.

— Независимо от това какви очарователни идеи може да има семейството ви за брака — продължи той, — моите са традиционни. Съпругът е господар на домакинството.

— О, абсолютно — изрече Биатрикс малко прибързано. — Точно така мислят и в семейството ми.

Очите му се присвиха скептично.

Май беше прекалила. Надявайки се да го разсее, Биатрикс притисна бузата си в ръката му.

— Мога ли да задържа животните си?

— Разбира се. — Гласът му омекна. — Никога не бих отказал нещо, което е толкова важно за вас. Макар че не мога да се сдържа да не попитам... таралежът подлежи ли на преговори?

— Медуза? О, не, тя не би оцеляла сама. Била е изоставена от майка си като малка и оттогава винаги аз съм се грижила за нея. Предполагам, че мога да се опитам да ѝ намеря нов дом, но по някаква причина хората не са готови да приемат идеята да имат таралеж за домашен любимец.

— Странни хора... — промърмори Кристофър. — Много добре, тогава Медуза остава.

— Брак ли ми предлагате? — попита с надежда Биатрикс.

— Не. — Затваряйки очи, Кристофър изпусна къса въздишка. — Но го обмислям въпреки всички разумни доводи против.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Насочиха се с конете към къщата Рамзи, докато Албърт щастливо подтичваше край тях. Беше почти време за вечеря, което означаваше, че Лео и Кам трябваше да са привършили работата за деня. На Биатрикс ѝ се искаше да бе имала време да подготви семейството си за ситуацията. Искрено се радваше, че Мерипен е още в Ирландия, защото той имаше склонност да гледа на всеки външен човек с подозрение, което нямаше да направи нещата по-лесни за Кристофър. И Лео можеше да има възражения. Най-добрата опция бе да се обърне към Кам, който бе най-разумният мъж в семейството.

Само че когато тя се опита да направи предложение на Кристофър към кого да се обърне и какво да каже, той я прекъсна с целувка и ѝ каза, че ще успее да се справи и сам.

— Много добре — изсумтя недоволно тя. — Но ви предупреждавам, че могат да възразят на женитбата.

— Аз възразявам на женитбата — информира я Кристофър. — Поне едно нещо, за което да мислим еднакво.

Те влязоха в къщата и отидоха в семейния салон, където Кам и Лео водеха оживен разговор, а Катрин седеше пред едно малко писалище.

— Фелън — вдигна очи Кам с дружелюбна усмивка, — да не би да сте дошли да видите дъскорезницата ни?

— Благодаря, но съм тук по друга причина.

Лео, който седеше близо до прозореца, премести поглед от омачканите дрехи на Кристофър към разрошената Биатрикс.

— Биатрикс, скъпа, да не си започнала да излизаш от имението, облечена по този начин?

— Само този път — с извинителен тон отвърна тя. — Бързах.

— И бързането е било свързано с капитан Фелън? — Острият поглед на Лео се премести върху Кристофър. — По какъв въпрос искате да разговаряме?

— По личен — тихо каза Кристофър. — Отнася се до сестра ви. — Той премести очи от Кам към Лео. Принципно не би имало значение към кого от тях ще се обърне. Като господар на имението Лео би бил първият избор. Обаче Хатауей явно бяха установили необичайно разпределение на ролите.

— С кого от вас трябва да разговарям? — попита Кристофър.

Те се посочиха един друг и отвърнаха едновременно:

— С него.

— Ти си виконтът — каза Кам на Лео.

— А ти си този, който обикновено се занимава с такива неща — възрази Лео.

— Да. Но няма да ти хареса мнението ми по въпроса.

— Не се каниш да им дадеш одобрението си, нали?

— От всички сестри Хатауей — произнесе спокойно Кам, — Биатрикс е най-способна да избере сама съпруга си. Вярвам на преценката ѝ.

Биатрикс го награди с лъчезарна усмивка.

— Благодаря, Кам.

— Какво си мислиш? — попита Лео зет си. — Не може да се вярва на преценката на Биатрикс.

— И защо не?

— Прекалено е млада — каза Лео.

— На двайсет и три съм — възрази Биатрикс. — Ако бях куче, на тази възраст вече да съм умряла.

— Но си жена — настоя Лео.

— Много се извинявам — намеси се Катрин. — Да не намекваш, че жените нямат вярна преценка?

— По тези въпроси, да. — Лео посочи Кристофър. — Само погледни този мъж тук, застанал е като истински гръцки бог. Мислиш ли, че го е избрала заради интелекта му?

— Завършил съм Кеймбридж — каза остро Кристофър. — Трябва ли да донеса дипломата си?

— В това семейство — прекъсна го Кам, — не се изисква университетска диплома, за да докаже човек интелигентността си. Лорд Рамзи е идеален пример, че едното няма нищо общо с другото.

— Фелън — натърти Лео, — не искам да ви обиждам, обаче...

— То е нещо, което си му идва отвътре — прекъсна го нежно Катрин.

Лео изгледа навъсено съпругата си и върна вниманието си върху Кристофър.

— Вие и Биатрикс не се познавате достатъчно дълго, за да мислите за женитба. Няколко седмици, доколкото знам. Ами Прудънс Мърсър? Вие практически сте почти сгодени, нали?

— Въпросите ви са логични. И ще им отговоря — каза Кристофър. — Но първо искам да сте наясно, че аз съм против брака.

Лео примигна изненадано.

— Имате предвид, че сте против брак с госпожица Мърсър?

— Ами... да. Но съм и против брак с Биатрикс.

Над стаята се възцари мълчание.

— Това е някакъв номер — промърмори Лео.

— За съжаление, не — отвърна Кристофър.

Поредно мълчание.

— Капитан Фелън — започна Кам, подбирайки внимателно думите си, — не дойдохте ли да искате нашето съгласие да се ожените за Биатрикс?

Кристофър поклати глава.

— Ако реша да се оженя за Биатрикс, ще го направя с или без вашето съгласие.

Лео погледна Кам.

— Мили Боже — каза той невярващо. — Този е по-лош и от Хари.

Кам произнесе с насилено търпение.

— Може би трябва да поговорим с капитан Фелън в библиотеката. С бренди.

— Искам една бутилка само за мен — каза Лео разгорещено, тръгвайки нататък.

* * *

Пропускайки някои интимни подробности, Кристофър им разказа всичко. Беше безмилостен, когато се стигна до неговите

недостатъци, но бе решен да защити Биатрикс от всякаква критика, дори от нейното собствено семейство.

— Тя не е човек, който играе игрички — каза Лео, като поклати глава, след като Кристофър им каза за писмата. — Един Господ знае какво я е накарало да направи такова нещо.

— Това не беше игра — каза тихо Кристофър. — Превърна се в нещо повече от това, което и двамата очаквахме.

Кам го изгледа с несигурен поглед.

— При цялото вълнение от всички тези разкрития, Фелън, човек лесно може да се заблуди. *Напълно* ли сте сигурен в чувствата си към Биатрикс? Защо тя е...

— Уникална — обади се Лео.

— Знам го. — Кристофър усети как устните му се извиват в усмивка. — Знам, че понякога неволно задига неща. Носи бричове и цитира гръцки философи, прочела е толкова много ветеринарни наръчници. Знам, че държи като домашни любимци животни, за които други хора плащат, за да бъдат убити. — При мисълта за Биатрикс той усети болезнен копнеж. — Знам също така, че тя никога няма да се премести в Лондон, че може да вирее само ако живее близо до природата. Знам, че е състрадателна, интелигентна и смела, и единственото нещо, от което наистина се страхува, е да не бъде изоставена. А аз никога няма да го направя, защото се влюбих в нея безпаметно. Но има един проблем.

— Какъв? — попита Лео.

Кристофър отговори едносрично:

— Аз.

Мина доста време, докато Кристофър обясни непонятното си поведение след войната, симптомите на състояние, прилично на лудост. Може би не трябваше да се изненадва, че те приеха информацията без явна тревога. Но това го накара да се чуди: що за семейство бяха?

Когато Кристофър свърши, настъпи кратка тишина.

Лео погледна очаквателно към Кам.

— Е?

— Какво „е“?

— Сега е моментът, когато започваш да ръсиш някоя от твоите проклети цигански поговорки. Нещо за петли, които мътят, или за

прасета, които танцуват в овощната градина. Нали това правиш винаги. Хайде, давай.

Кам го изгледа сардонично.

— Не се сещам за никоя в момента.

— За Бога, аз трябваше да изслушам стотици от тях. А на Фелън не му се налага да чуе дори една?

Без да му обръща внимание, Кам насочи вниманието си към Кристофър.

— Сигурен съм, че проблемите, които описахте, ще отшумят с времето. — Той направи пауза. — Нашият брат Мерипен щеше да го потвърди, ако беше тук.

Кристофър го погледна разтревожено.

— Той никога не е воювал — продължи тихо Кам, — но насилието и вредите едва ли се ограничават само до бойното поле. Той трябваше да се бори със своите собствени демони и ги победи. Не виждам причина вие да не можете да направите същото.

— Аз мисля, че Фелън и Биатрикс трябва да почакаат — каза Лео. — Нищо няма да изгубят.

— Не знам — изсумтя Кам. — Както казват циганите: „Ако ти отнема много време, времето ще те отнеме“.

Лео изглеждаше доволен.

— Знаех си, че няма да се мине без поговорка.

— При цялото ми уважение — промърмори Кристофър, — този разговор не води на никъде. Поне един от вас трябваше да изтъкне, че Биатрикс заслужава по-добър мъж.

— Същото казах и аз на съпругата ми — отбеляза Лео. — Ето защо се ожених, преди да е успяла да си намери такъв. — Той се усмихна, докато съзерцаваше грейналото лице на Кристофър. — Дотук мога да кажа, че изобщо не съм впечатлен от недостатъците ви. Пиете повече, отколкото трябва, имате проблем с това да контролирате импулсите си и сте невъздържан. Всички те са практически необходими условия за семейство Хатауей. Предполагам си мислите, че Биатрикс трябва да се омъжи за тих, млад джентълмен, чиято представа за вълнение е колекционирането на табакери или писането на сонети. Е, опитахме и това, но не проработи. Тя не иска такъв съпруг. Очевидно е, че иска вас.

— Тя е прекалено млада и идеалистка, за да е наясно — каза Кристофър. — Намирам преценката ѝ за невярна.

— Както и аз — озъби му се в отговор Лео. — Но за съжаление никоя от сестрите ми не ме остави аз да ѝ избера съпруг.

— Хей, вие двамата, я по-спокойно — намеси се Кам.

— Имам един въпрос към вас, Фелън... ако решите да чакате безкрайно дълго, преди да предложите брак на Биатрикс... възнамерявате ли да продължите да се виждате с нея междуременно?

— Да — призна чистосърдечно Кристофър. — Не мисля, че нещо може да ми попречи да съм далеч от нея. Но ще бъде благоразумен.

— Съмнявам се — рече Лео. — Единственото нещо, което Биатрикс знае за благоразумието, е как се пише думата.

— Преди това ще тръгнат слухове — каза Кам, — и критики, които ще опетнят репутацията ѝ. В края на краищата вие ще се ожените за нея. Няма никакъв смисъл да отлагате неизбежното.

— Да не би да казвате, че искате да се оженя за нея? — попита Кристофър невярващо.

— Не — отвърна Кам с мрачно изражение. — Но не мога да кажа, че съм щастлив от алтернативата. Биатрикс ще бъде отчаяна. Освен това кой от нас ще посмее да ѝ каже, че се налага да чака?

Тримата замълчаха.

* * *

Биатрикс знаеше, че няма да може да си почине през нощта, съзнанието ѝ бе прекалено заето с притеснения и въпроси, за да ѝ позволи да заспи. Кристофър не беше останал за вечеря, беше си тръгнал скоро след разговора с Кам и Лео.

Амелия, която бе слязла на първия етаж, след като бе сложила Алекс да спи, не направи опит да скрие удоволствието си от новината.

— Харесвам го — каза тя, прегърна Биатрикс и се дръпна назад, за да я погледне. — Изглежда добър и почтен мъж.

— И смел — добави Кам.

— Да — отвърна Амелия, — човек не може да забрави какво е направил по време на войната.

— О, нямах предвид това — каза ѝ Кам. — Говорех за това, че иска да се ожени за момиче от семейство Хатауей.

Амелия му се изплези и той се засмя.

Отношенията между тях двамата бяха толкова непретенциозни и все пак изпълнени с игривост и флирт. Биатрикс се запита дали тя и Кристофър някога ще могат да постигнат нещо подобно, дали той ще ѝ позволи да стане достатъчно близка с него.

Като се намръщи, тя седна до Амелия.

— Продължавам да се питам за разговора, който Кам и Лео проведоха с Кристофър... изглежда, че нищо не е било решено. Единственото, което са правили, е било да пият бренди.

— Уверихме Фелън, че сме повече от щастливи да има теб и менажерията ти — обади се Лео. — След което той каза, че му е необходимо да помисли.

— За какво? — поиска да знае Биатрикс. — За какво толкова има да мисли? Защо му отнема толкова дълго време да вземе решение?

— Той е мъж, скъпа — обясни спокойно Амелия. — Продължителното мислене е много трудно за тях.

— Тъкмо обратното на жените — отвърна ѝ Лео, — които имат забележителната способност да вземат решения, без изобщо да помислят.

* * *

Кристофър отиде в къщата на Рамзи сутринта с много... *военен* вид, въпреки факта, че беше облечен в цивилни дрехи. Беше спокоен и безукорно любезен, когато помоли да придружи Биатрикс на разходка. Макар да нямаше търпение да го види, тя се чувстваше неловко. Той изглеждаше предпазлив и сериозен като мъж, на когото предстои да изпълни неприятно задължение.

Това не предвещаваше нищо добро.

Все пак Биатрикс се опита да си придаде весел вид, повеждайки Кристофър по един от любимите си маршрути — пътека, от дясната страна на която се простираха ниви, а от лявата дървета. Пътеката продължи до гората, прекоси няколко стари, тесни пътечки и накрая

стигна до река. Албърт тичаше напред-назад, като душеше усърдно всичко, покрай което минаваха.

— ... къде другаде ще намерите такова място — каза Биатрикс, повеждайки Кристофър към малко, обляно от слънцето сечище, — прилича на древна ливада от Бронзовата ера. Те не са познавали наторяването, така че когато някакво парче земя станело неплодородно, просто изсичали нов район. А старите обраствали с прецип, орлова папрат и пирен. А тук — тя му посочи кухнята в един дъб близо до сечището — гледах как се излюпват малки соколчета в началото на лятото. Соколите не си правят собствени гнезда, използват тези, направени от други птици. Толкова са бързи, когато летят, сякаш сърпове прерязват въздуха.

Кристофър слушаше внимателно. С коса, развята от топлия бриз, и лека усмивка върху устните, той бе толкова красив, че беше трудно човек да не ахне при вида му.

— Знаете всички тайни на тази гора, нали? — попита я тихо той.

— Има толкова много неща за учене, аз съм още на повърхността. Имам пълни скициници с рисунки на животни и растения и продължавам да откривам нови неща за изучаване. — Тъжна въздишка се откъсна от гърдите ѝ. — Говори се, че в Лондон ще се учреди общество по естествена история. Бих искала да мога да съм част от него.

— Защо да не можете?

— Сигурна съм, че не приемат жени — каза Биатрикс. — Никое от тези дружества не го прави. Стая, пълна с мустакати възрастни мъже, които пушат пури и си разменят ентомологически бележки. Което е жалко, защото се осмелявам да твърдя, че аз мога да говоря за насекоми толкова добре, колкото всеки от тях.

Бавна усмивка пропълзя по устните му.

— Много съм доволен, че нямате нито лула, нито мустаци — каза той. — Но изглежда жалко някой, който обича животните и насекомите като вас, да не бъде допускан да ги обсъжда. Може би ще успеем да ги накараме да направят изключение за вас.

Биатрикс го изгледа изненадано.

— Ще опитате ли? Нямате нищо против жена да проявява такива необичайни интереси?

— Разбира се, че нямам. Какъв е смисълът да се жениш за жена с необичайни интереси, а после да се опитваш да ги направиш обичайни?

Тя се ококори.

— Да не би да ми предлагате брак в момента?

Кристофър се обърна към нея, пръстите му погалиха нежната кожа под брадичката ѝ и леко вдигнаха лицето ѝ.

— Има някои неща, които искам първо да обсъдим.

Биатрикс го изгледа очаквателно.

Изражението му стана сериозно. Като взе ръката ѝ в своята, той тръгна с нея по тревясалата пътека.

— Първо... няма да можем да споделяме едно легло.

Тя примига. После попита колебливо.

— Отношенията ни ще бъдат платонични?

Той леко се смути.

— *Не.* О, Боже, не. Искам да кажа, че ще имаме отношения, но няма да спим заедно.

— Но... Аз мисля, че бих искала да спя с вас.

Ръката му се стегна около нейната.

— Ще се будите от кошмарите ми.

— Нямам нищо против.

— Може случайно да ви удуша в съня си.

— О! Да, това вече не бих искала. — Биатрикс се намръщи. — А може ли и аз да помоля за нещо в замяна?

— Да, какво?

— Може ли отсега нататък да престанете да пиете силен алкохол? Знам, че използвате спирта като лекарство, за да лекувате други ваши проблеми, но е възможно тъкмо той да влошава нещата и...

— Не е необходимо да ми го казвате, любов моя. Вече съм решил да го направя.

— О... — Тя му се усмихна доволна.

— Има само още едно нещо, за което бих искал да ви помоля — каза Кристофър. — Повече никакви опасни дейности като катерене по дървета, трениране на полудиви коне или вадене на диви животни от капани и т.н.

Биатрикс го погледна с мълчаливо възмущение, съпротивлявайки се на ограничаването на нейната свобода.

Кристофър я разбра.

— Няма да прекалявам — каза той тихо. — Но не искам да се тревожа непрекъснато да не се нараните.

— Хората се нараняват непрекъснато. Полите на жените се подпалват, когато се носят по улицата, екипажите блъскат хора, или човек просто се препъва и пада, както си върви...

— Точно това имам предвид. Животът е достатъчно опасен и без да го предизвиквате.

Биатрикс си помисли, че семейството ѝ е поставяло далеч по-малко ограничения, отколкото един бъдещ съпруг щеше да го прави. Трябваше да си напомни, че бракът си има все пак и своите компенсации.

* * *

— ... скоро трябва да отида до Ривъртън — казваше в момента Кристофър. — Имам много да уча как се ръководи едно имение, да не споменаваме пазара на дървен материал. Според управителя на имението, производството на Ривъртън на дървен материал е доста колебливо. А и построяването на нова железопътна гара в региона би било в наша полза само ако до там извеждат добри пътища. Трябва да участвам в планирането, иначе няма да имам право после да се оплаквам. — Той спря и обърна Биатрикс към себе си. — Знам колко сте близка със семейството си. Ще понесете ли да живеете далеч от тях? Ние ще задържим къщата Фелън, но постоянната ни резиденция ще е в Ривъртън.

Мисълта я бодна, да живее далеч от семейството си. Те досега бяха целия ѝ живот. Особено Амелия, нейната вечна и неизменна опора. Идеята предизвика нотка на тревога в Биатрикс, но също така и вълнение. Нов дом... нови хора, нови места за изследване... и Кристофър. Най-вече Кристофър.

— Сигурна съм, че ще мога — каза тя. — Ще ми липсват. Но през повечето време и без това съм оставена сама на себе си. Сестрите

ми са заети със семействата и живота си, както и трябва да бъде. Ще се радвам да мога да ги виждам, когато пожелаея.

Кристофър я помилва по бузата, кокалчетата на пръстите му се спуснаха по шията ѝ. В очите му се четеше разбиране и съчувствие, както и нещо друго, което накара кожата ѝ да се зачерви.

— Каквото се изисква, за да бъдете щастлива — каза той, — ще го имате. — И като я притегли по-близо, я целуна по челото. — Биатрикс. *Сега* аз искам нещо да ви помоля. — Устните му намериха извивката на нейната усмихваща се уста. — Любов моя... ако трябваше да избирам, бих избрал малкото часове, които съм прекарал с вас, пред цял живот, прекаран с друга жена. Не е било нужно да пишете онази бележка, молейки ме да ви намеря. Искал съм да ви намеря през целия си живот. Не мисля, че има мъж, който да притежава всичките качества, които заслужавате, в един съпруг... но ви умолявам да ми позволите да опитам. Ще се омъжите ли за мен?

Биатрикс притисна главата му към своята и допря устни до ухото му.

— Да, да, да — прошепна тя и леко гризна крайчето на ухото му със зъби.

Изумен от любовната закачка, Кристофър се отдръпна и я погледна. Дишането ѝ се ускори, когато видя обещанието за наказание и удоволствие в очите му. Той я целуна пламенно по устата.

— Каква сватба бихте искали? — попита той и открадна още една целувка.

— Такава, която ще ви направи мой съпруг. — Тя докосна твърдата линия на устата му с пръсти. — А вие каква искате?

Кристофър се усмихна мрачно.

— Най-бързата.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кристофър вероятно трябваше да го приеме за лош знак, че за две седмици се беше сблизил напълно с бъдещите си нови роднини. Докато преди ги избягваше заради тяхната странност, сега търсеше компанията им, прекарвайки почти всяка вечер в къщата Рамзи.

Хатауей спореха, смееха се и си личеше, че искрено се обичат, което ги правеше различни от всяко друго семейство, което Кристофър познаваше. Те се интересуваха от всичко, нови идеи, изобретения и открития. Несъмнено склонността на семейството към интелектуални занимания идваше от починалия им баща Едуард.

Кристофър чувстваше, че щастливото, често хаотично домакинство му се отразява добре, за разлика от глъчката и шума на Лондон. Хатауей с всичките си нешлифовани ръбове и ръбчета действаша по някакъв успокояващ начин на наранената му душа. Харесваше ги всичките, особено Кам, който се държеше като лидер на семейството. Присъствието му излъчваше уравнивесеност и толерантност, дори когато се налагаше от време навреме да ги скастри.

Лео не беше чак толкова отзивчив. Въпреки че бе очарователен и непочтителен, хапливите му забележки напомняха на Кристофър по някакъв неловък начин за собственото му минало, когато често ръсеше саркастични остроумия за сметка на други хора. Например репликата, която бе подхвърлил навремето за Биатрикс — че повече би подходдала на конюшната. Не че си спомняше да го е изричал, макар да звучеше напълно в негов стил, за съжаление. Тогава още не разбираше силата на думите.

Изминалите две години го бяха направили друг.

В случая с Лео, обаче, Биатрикс увери Кристофър, че въпреки острия си език, брат ѝ е много грижовен и предан.

— Ще видиш, че ще го обикнеш — каза тя. — Но не е изненадващо, че се чувстваш по-леко около Кам — и двамата сте лисици.

— Лисици?

— Да. Винаги оприличавам човека на някакво животно. Лисиците са ловци, но те не разчитат на груба сила. Те са проникателни и умни. Обичат да надхитрят другите. И макар понякога да отиват далече, винаги обичат да се връщат в един уютен, сигурен дом.

— Предполагам, че Лео е лъв — каза сухо Кристофър.

— О, да. Драматичен, демонстративен и не обича да бъде игнориран. Понякога е способен и да те удари. Но зад остриите челюсти и ръмженето той все пак е котка.

— А вие какво животно сте?

— Порче. Каквото и да правим, ние не можем да се удържим да не събираме разни неща. Когато сме будни, сме много заети, но също така имаме дълги периоди на затишие. — Тя му се усмихна. — Освен това поровете са много любящи.

Кристофър винаги си бе представял, че домакинството му ще бъде ръководено с ред и прецизност от истинска съпруга, която ще надзирава всяка подробност с остро и вещо око. Вместо това явно щеше да има съпруга, която да се разхожда, обува с бричове, докато из стаите се клатушкат, пълзят или подскачат всякакви животни.

Беше очарован от познанията ѝ за неща, за които обикновено жените не се интересуват. Тя знаеше например как да използва чук или ренде. Яздеше по-добре от всяка жена, която познаваше, и вероятно по-добре от мъж. Имаше оригинална мисъл, интелигентност, съчетана с паметливост и интуиция. Но колкото повече Кристофър научаваше за Биатрикс, толкова повече усещаше несигурността вътре в нея. Една различност, която често я тласкаше към усамотение. Може би беше свързано с ранната смърт на родителите ѝ, особено с тази на майка ѝ, която Биатрикс бе възприемала като изоставяне. А може би беше резултат от факта, че Хатауей бяха изтласкани към социална позиция, за която не са били подготвени. Да си във висшата класа не означава просто да следваш определен набор от правила, а бе начин на мислене, на държание и на общуване със света, който се насажда от мига на раждането. Биатрикс никога нямаше да придобие изтънчеността на младите жени, които бяха възпитавани като аристократки.

Това бе едно от нещата, които най-много харесваше в нея.

На следващия ден, след като ѝ предложи брак, Кристофър неохотно отиде да говори с Прудънс. Беше подготвен да се извинява и

да обяснява, знаейки, че не е постъпил честно с нея. Но всяка следа от разкаяние изчезна в мига, в който видя, че Прудънс не се разкайва ни най-малко, че го е измамил.

Казано накратко, не беше приятна сцена. Лицето ѝ се зачерви от гняв, тя се разфуча и се развика като полудяла.

— *Не можете да ме захвърляте заради онази тъмнокоса откачалка и смахнатото ѝ семейство! Ще станете за посмешище. Половината от тях са цигани, а другата половина — луди — нямат достатъчно връзки и никакви маниери, те са кирливи селяни и ще съжалявате до края на дните си.* Биатрикс е грубо, нецивилизовано момиче, което ще нареди такива боклуци като нея.

Когато спря, за да си поеме дъх, Кристофър отвърна спокойно:

— За съжаление, не всички могат да са изтънчени като Мърсърви.

Хапливата забележка бе отправена право в лицето на Прудънс, разбира се, и тя продължи да крещи като обезумяла.

В съзнанието на Кристофър изплува образ... не от обичайните от войната, а един спокоен образ... лицето на Биатрикс, спокойно и съсредоточено, докато се грижеше за една ранена птица предишния ден. Тя бе превързала раненото крило на малко врабче към тялото му, а след това показа на Рей как да нахрани бедното създание. Докато Кристофър гледаше, той бе поразен от смесицата от деликатност и сила в ръцете на Биатрикс.

Връщайки вниманието си към високопарната реч на жената пред него, Кристофър съжали мъжа, който един ден щеше да ѝ стане съпруг.

В салона влезе майката на Прудънс, разтревожена от виковете, и се опита да я успокои. Скоро след това Кристофър си тръгна, съжалявайки за всяка минута, която бе загубил в компанията на Прудънс Мърсър.

Седмица и половина след това всички в Стоуни Крос бяха смаяни от новината, че Прудънс е пристанала на един от дългогодишните си ухажори, член на местното дворянство.

Сутринта на приставането в къщата Рамзи бе донесено писмо, адресирано до Биатрикс. Беше от Прудънс. Писмото беше зацапано и смачкано, пълно с обвинения и мрачни пророкувания, както и с немалко правописни грешки. Разтревожена и изпълнена с вина, тя го показа на Кристофър.

Той го скъса на две и ѝ го върна.

— Е — каза той небрежно, — най-последно е написала писмо на някого.

Биатрикс се опита да го изгледа с укор, но се засмя.

— Не се подигравайте със ситуацията. Чувствам се ужасно виновна.

— Защо? Прудънс не се чувства виновна.

— Тя ме обвинява, че съм ви отмъкнала.

— Първо на първо никога не съм бил неин. А и това не е игра на колетна служба.

Това я накара да се усмихне.

— Ако бяхте колет — каза тя многозначително, — щеше да ми се иска да ви разопаковам.

Кристофър поклати глава, когато тя се наведе напред, за да го целуне.

— Недейте така, че иначе никога няма да свършим. — Като сложи една дъска на мястото ѝ, той я погледна очаквателно. — Започвайте да чукате.

Двамата отидоха в плевника, където той ѝ помогна да поправят една къщичка за птици, която тя сама бе направила. Кристофър я гледаше как сръчно забива пироните в края на дъската. Никога не бе очаквал, че ще е толкова забавно да гледа как жена работи с инструменти. Както и опънатите по бедрата ѝ бричове, когато се навеждаше напред.

Той с усилие успя да сдържи тялото си, да отблъсне желанието, както се случваше толкова често напоследък. Биатрикс предлагаше повече съблазни, отколкото бе очаквал. Когато я целунеше, тя отвръщаше с невинна чувственост, която го докарваше до ръба на самоконтрола.

Преди да бъде мобилизиран, Кристофър никога не бе имал трудности в намирането на любовница. Сексът бе обичайно удоволствие, нещо, на което се наслаждаваше без вина или забрани. Но след продължителното въздържание се безпокоеше за първия път, когато щеше да прави любов с Биатрикс. Не искаше да я нарани или да я уплаши.

Налагаше се да се бори с поривите си.

Това си пролича особено ясно вечерта, когато единият от близнаците случайно се спъна в котката на Биатрикс, Лъки, която издаде пронизително, раздразнено мяукане. Тогава близнаците започнаха да пицят, а Катрин се спусна да ги успокоява.

Кристофър едва издържаше. Врявата го напрегна и го разтрепери, и той наведе глава, стисна очи и мигновено бе пренесен на бойното поле под експлодиращото небе. След няколко дълбоки вдишвания осъзна, че Биатрикс е до него. Тя не го попита нищо, остана мълчалива и близо до него.

След това дойде и Албърт, отпусна муцунка на коляното му и го загледа с меланхоличните си кафяви очи.

— Той разбира — произнесе тихо Биатрикс.

Кристофър се пресегна да погали рошавата глава на верния си приятел, а Албърт завря муцуна в ръката му, облизвайки китката. Да, Албърт разбираше. Той беше преживял същия дъжд от куршуми, знаеше какво е да премине през теб студеното парче олово.

— С теб сме екип, нали, стари друже? — прошепна Кристофър.

Мислите му се върнаха към настоящето, когато Биатрикс привърши работата, остави чука настрана и изтупа ръцете си от праха.

— Ето — каза тя доволно. — Всичко е готово за следващия обитател.

Тя изпълзя до мястото, където се бе облегнал Кристофър, и се протегна до него като котка. Миглите му бяха полуспуснати, когато я погледна. Всичките му сетива копнееха да потъне в нея, да усети меката ѝ кожа, податливата ѝ твърдост под него. Но устоя, когато тя се опита да го дръпне по-близо до себе си.

— Семейството ви ще се усъмни, че се занимаваме с нещо повече от дърводелство — каза той. — Ще се покриете със сено.

— Аз вече съм покрита със сено.

Усмивката ѝ леко помръкна, а живите ѝ сини очи го погубваха. Отстъпвайки, той се наведе към нея, устата му покри нейната с топла, леко проучваща целувка. Тя обгърна с ръце врата му. Той я изучаваше бавно, без да бърза, играеше с нея, докато почувства срамежливата ласка на езика ѝ срещу своя. Чувството го прониза до слабините, зареждайки плътта му с еротична топлина.

Тя се сгуши в него, хълбоците ѝ се нагодиха инстинктивно под неговите. Той не се сдържа да не натисне женската мекота, импулсивно

движение, което ги накара да изтръпнат. Като шепнеше името му, Биатрикс облегна глава на ръката му, разкривайки шията си за влажните докосвания на устните му. Той намери чувствителните местенца с език и я накара да се сгърчи. Ръката му отиде до едната ѝ гърда, намирайки естественото възвишение под блузата и ризата ѝ, разтри зърното като правеше нежни кръгове с дланта си. От устните ѝ се откъсна тих стон, мъркане от удоволствие.

Беше толкова прелестна, гъвкава и виеща се под него, че Кристофър усети как започва да се изпълва с похот, тялото му се поддаде и умът му се замъгли. Щеше да е лесно да разтвори дрехите ѝ, да освободи изтерзаната плът... да влезе в нея и да намери облекчение...

Той изпъшка и се претърколи по гръб, но тя остана вкопчена в него.

— Люби ме — прошепна тя, останала без дъх. — Тук. Сега. Моля те, Кристофър...

— Не. — Като успя да я отстрани от себе си, той седна. — Не и в плевника, някой може да влезе всеки момент.

— Не ме интересува. — Биатрикс допря горещото си лице в гърдите му. — Не ме интересува — повтори тя трескаво.

— Мен обаче ме интересува. Ти заслужаваш нещо много по-добро от едно прекатурване в сеното. Както и аз, след повече от две години въздържание.

Биатрикс го погледна, очите ѝ се разшириха.

— Наистина ли? Бил си толкова дълго целомъдрен?

Кристофър я изгледа със сардонично изражение.

— „Целомъдрие“ означава чистота на мислите, което аз, уверявам те, нямах предвид. Но не съм спал с жена, да.

Като изпълзя зад него, Биатрикс започна да го гъделичка по гърба с една сламка.

— Нямало е възможности да бъдеш с жена?

— Имаше.

— Тогава защо не си се възползвал?

Кристофър я изгледа през рамо.

— Наистина ли искаш подробности?

— Да.

— Биатрикс, знаеш ли какво се случва на момичета, които задават неприлични въпроси?

— Изнасилват ги в плевника? — попита тя с надежда.

Кристофър поклати глава.

Биатрикс го обви с ръце изотзад. Той усети лекия, възбуждащ натиск на гърдите ѝ срещу гърба си.

— Кажи ми — прошепна тя в ухото му, влажната топлина на дъха ѝ накара косъмчетата на тила му да настръхнат от удоволствие.

— Имаше само лагерни проститутки — каза той, — които се занимаваха с обслужване на войниците. Но те не бяха привлекателни, освен това спомагаха за разпространяване на болести из полка.

— Бедните създания — каза Биатрикс съчувствено.

— Проститутките или войниците?

— И едните, и другите.

Колко в неин стил, помисли си той, да се отнася със състрадание, вместо с отвращение. Като хвана ръката ѝ, Кристофър сложи една целувка върху дланта ѝ.

— Освен това имах предложения от една-две офицерски съпруги, които пътуваха с бригадата. Но не мислех, че е много добра идея да спя със съпругата на друг мъж. Особено когато можех да се окажа рамо до рамо с него в битка след това. А после, когато бях в болницата, имаше няколко милосърдни сестри, които бяха навярно склонни... обикновените, разбира се, не онези, които идваха от религиозните ордени. Но след дългите обсади и копаене на гробове... когато те ранят... нямаш настроение за любов. Така че чаках. — Той направи гримаса. — И още чакам.

Биатрикс го целуна и завря нос във врата му, изпращайки тръпки на възбуда през тялото му.

— Аз ще се погрижа за теб, бедното ми момче... — прошепна тя. — Не се притеснявай, ще го направя внимателно.

Това беше ново, тази смесица от желание и забавление. Кристофър се обърна и я прегърна, събаряйки я в скута си.

— О, със сигурност ще се погрижиш за мен — увери я той и залепи устни върху нейните.

* * *

По-късно същия ден Кристофър отиде с Лео да види дъскорезницата на Рамзи. Макар бизнесът с дървен материал на Рамзи да не можеше да се сравнява с производството на Ривъртън, той бе безкрайно по-усъвършенстван. Според Лео, отсъстващият му зет в момента, Мерипен, имаше най-големи познания в областта на лесовъдството, включително правилните процедури за определяне на полезния дървен материал, разреждането на горите и залесяването за възстановяване.

В самата дъскорезница бяха направени няколко нововъведения от Хари Рътлидж, съпругът на Попи. След като показа на Кристофър прогресивната система, която позволяваше на резачката да се движи ефективно и безопасно, Лео се върна с него обратно в къщата.

Разговорът им се отплесна към пазара за дървен материал и споразуменията с търговците.

— Всичко, свързано с пазара — каза Лео — и продажбите на търг или по частни договори, се движи от Кам. Той има по-добър усет за финанси от всички, които познавам.

— Интересен ми е начинът, по който сте разпределили работата си — вие и съпрузите на сестрите ви; всеки според силната си страна.

— Това работи добре за нас. Мерипен е син на земята, Кам обича числата... а за мен остава възможно най-малката част.

Кристофър не се заблуждаваше.

— Знаете прекалено много за цялото начинание, за да ме накарате да повярвам в това. Работили сте дълго и здраво на това място.

— Да. Но все се надявам, че като демонстрирам невежество, ще престанат да ме карат да правя разни неща.

Кристофър се усмихна и се съсредоточи в земята пред себе си, когато продължиха да вървят, пресичайки дългите сенки, които слънцето зад тях хвърляше.

— На мен не ми се налага да се преструвам на невежа — каза той, изтрезнявайки. — Не знам съвсем нищо за бизнеса с дървен материал. Брат ми се подготвяше за тази работа през целия си живот. Никога не ми е хрумвало... нито пък на някого друго, че ще трябва да застана на неговото място. — Той млъкна и си помисли, че може би трябваше да запази последния коментар за себе си. Прозвуча, сякаш молеше за съчувствие.

Лео, обаче, отговори дружелюбно и с разбиране.

— Познавам това чувство. Но Мерипен ще ви помогне. Той е пълен с информация и винаги се радва да я сподели с другите. Две седмици в компанията му и ще сте истински експерт в тази област. Биатрикс каза ли ви, че Мерипен и Уин ще се върнат от Ирландия за сватбата ви?

Кристофър поклати глава. Сватбата щеше да бъде след месец, в селската църква.

— Щастлив съм заради Биатрикс. Тя иска цялото й семейство да присъства. — От устните му се откъсна кратък смях. — Надявам се само, че няма да има парад на животни, които да я съпровождат по пътя към олтара.

— Радвайте се, че се отървахме от слона — каза Лео. — Като нищо щеше да го направи шаферка.

— *Слон?* — Кристофър го изгледа неразбиращо. — Имала е слон?

— За съвсем кратко време. Но бързо му намери дом.

— Не. — Кристофър поклати глава. — Познавайки Биатрикс, без малко да повярвам в това. Но не.

— Тя наистина имаше слон — увери го Лео. — Честна дума.

Кристофър още не можеше да повярва.

— Предполагам, че се е появил един ден на прага и някой е направил грешката да го нахрани?

— Питайте Биатрикс, тя ще ви разкаже...

Но Лео млъкна, когато стигнаха до оградената поляна, където имаше някаква суматоха. Чу се гневно изцвилване. Един червенокафяв породист кон се вдигаше на задните си крака и се мъчеше да хвърли ездача от гърба си.

— По дяволите. — Лео забърза нататък. — Казах им да не купуват това раздразнително животно — отнасяли са се лошо с него и направо са го съсипали, дори Биатрикс не може да го оправи.

— Това там Биатрикс ли е? — попита Кристофър и в гърдите му се прокрадна тревога.

— Или Биатрикс, или Роан — никой друг не може да е толкова безразсъден, че да се качи на него.

Кристофър се затича. Не беше Биатрикс. Не можеше да е тя. Беше му обещала, че няма да се излага вече на физически риск. Но

когато стигна до ливадата, той видя шапката да полита и тъмната ѝ коса да се развява свободно, докато разяреният кон се мятеше с удвоена сила. Биатрикс се държеше за животното, шепнеше нещо в ухото му и се опитваше да го успокои. Конят като че ли започна да се поддава в резултат на усилията ѝ. Но за един кратък миг той се вдигна невероятно високо, огромна маса, балансирана на два тънки задни крака.

След което се изви и започна да пада.

Времето сякаш забави ход, докато огромната маса се сгромолясваше, с крехката фигурка на Биатрикс отдолу.

Както често се случва в битка, инстинктите на Кристофър се задействаха мигновено, пораждайки действие по-бързо от мисълта. Той не чу нищо, но усети, че гърлото му вибрира от дрезгав вик, докато тялото му прелетя в скок над оградата на двора.

Биатрикс реагира също инстинктивно. Когато конят започна да пада, тя освободи обутите си в ботуши крака от стрепената и се отблъсна от него във въздуха. Падна на земята и се претърколи два-три пъти, докато животното се сгромоляса до нея... пропускайки я само на сантиметри.

Тя остана да лежи неподвижна и замаяна, но полуделият кон се изправи на крака и копитата му изтрополяха тежко върху земята. Кристофър я грабна и я изнесе настрана, а Лео се приближи до разяреното животно и по някакъв начин успя да хване поводите му.

Кристофър остави Биатрикс на тревата и провери по нея за наранявания, прокарайки ръце по крайниците и главата ѝ. Тя дишаше задъхано и с хриптене. След малко го погледна и примига:

— Какво се случи?

— Конят се вдигна на задни крака и падна. — Гласът на Кристофър прозвуча остро. — Кажете ми името си.

— Защо ми задаваш такива въпроси?

— Името — настоя той.

— Биатрикс Елоиз Хатауей. — Тя го погледна с ококорени очи. — Сега, когато знаем коя съм аз... ще ми кажеш ли ти кой си?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

При изражението на Кристофър Биатрикс се изкиска и сбърчи нос палаво.

— Дразня те. Наистина. Знам кой си. Напълно съм в ред.

Над рамото му успя да види Лео, който клатеше глава предупредително. В този момент тя си даде сметка, че може би не е правилният момент за шеги. Онова, което за Хатауей по принцип беше основание за смях, може би за Кристофър бе вбесяващо. Той трепереше.

Определено не беше време за шеги.

— Съжалявам... — започна тя.

— Помолих те да не тренираш този кон — рече рязко Кристофър, — и ти обеща.

Биатрикс зае мигновено отбранителна поза. Беше свикнала да прави каквото си поиска. Това със сигурност не беше първият път, когато падаше от кон, нямаше да е и последният.

— Не го уточни съвсем — отвърна тя, — помоли ме да не правя нищо опасно. Според мен това не беше опасно.

Вместо да успокои Кристофър, това изглежда го ядоса още повече.

— Като се има предвид, че едва не беше смачкана като бисквита, бих казал, че си сгрешила.

Биатрикс имаше намерение да спечели спора.

— Във всеки случай това няма значение, тъй като обещанието, което ти дадох, беше за след като се оженим. А ние още не сме женени.

Кристофър покри очите си с ръка, поклати глава и отстъпи назад.

Изглежда я с изпепеляващ поглед, отвори уста да заговори и отново я затвори. Без да каже нещо, той се вдигна от нея и тръгна към конюшната с дълги, бързи крачки.

Биатрикс седна и го загледа объркано.

— Отива си...

— Така изглежда. — Лео се приближи до нея, протегна ѝ ръка и я издърпа да се изправи.

— Но защо си тръгна насред спора? — поиска да знае Биатрикс, като тупаше бричовете си с кратки, ядосани движения. — Човек не може просто така да си тръгне, трябва да довърши започнатото.

— Ако беше останал, скъпа — каза Лео, — трябваше да те стисне за шията и да те удуши.

Разговорът им спря, когато видяха Кристофър да излиза от конюшната на гърба на коня му в бърз, елегантен галоп.

Биатрикс въздъхна.

— Опитях се да набера точки, вместо да помисля как се е чувствал — призна тя. — Вероятно се е изплашил за мен, виждайки какво прави конят.

— *Вероятно?* — сопна ѝ се Лео. — Той изглеждаше така, сякаш е видял смъртта. Може би това е докоснало някоя от онези струни, или както там ги наричаш...

— Трябва да отида при него.

— Не и облечена по този начин.

— За Бога, Лео, само този път...

— Никакви изключения, скъпа. Познавам сестрите си. Ако човек ви подаде пръст, ще изядете ръката му. — Той се пресегна и оправи разбърканата ѝ коса. — Освен това... не отивай без придружителка.

— Не искам придружителка. Тогава не е забавно.

— Да, Биатрикс, точно това е целта на придружителката.

— Ами, в нашето семейство всеки, който ме придружи, вероятно би се нуждал от придружителка повече, отколкото аз.

Лео понечи да възрази, но се отказа.

Рядко имаше случай, в който брат ѝ да не може да докаже правотата си.

Потискайки една усмивка, Биатрикс тръгна към къщата.

* * *

Кристофър ѝ прости още преди да стигне къщата Фелън. Знаеше отлично, че Биатрикс е свикнала на почти безгранична свобода и че не

иска да бъде възпирана също както онзи проклет кон. Щеше да ѝ отнеме време, докато се нагоди към ограниченията. Вече го знаеше.

Само че бе прекалено разтърсен, за да мисли трезво. Тя означаваше прекалено много за него — тя беше неговият живот. Мисълта да бъде наранена бе повече, отколкото би могъл да понесе. Шокът, когато я види почти смазана... в него избухна съкрушителна смесица от ужас и гняв и го остави в хаос. Не, не хаос, нещо далеч по-лошо. Мрак. Сива, тежка мъгла, която го обгърна, заглушавайки всеки звук и чувство.

Подобно тъпо вцепенение му се беше случвало от време на време през войната и в болницата. Нямахше лек за него, освен да изчака да премине.

Като каза на икономката, че не желае да бъде безпокоен, Кристофър се насочи към тъмното, тихо убежище на библиотеката. След като прерови бюфета, намери бутилка „Арманяк“ и си наля една чаша.

Алкохолът беше тръпчив и остър, прогаряше гърлото му. Точно каквото искаше. С надеждата да прогони студа в душата си, той си наля втора чаша.

По вратата се чу дращене и той отиде да отвори. Албърт влезе вътре, като размахваше опашка и сумтеше щастливо.

— Безполезен мелез — наведе се да го погали Кристофър. — Миришеш на дюшеме на кръчма в Ийст Енд. — Кучето се отърка в дланта му. Кристофър клекна и го загледа унило. — Какво щеше да кажеш, ако можеше да говориш? — попита той. — Предполагам, че е по-добре, че не можеш. Това е смисълът да имаш куче. Никакви разговори. Само възхитени погледи и безкрайно пъхтене.

Някой заговори от прага зад него, стряскайки го.

— Надявам се, че не това очакваш...

Реагирайки по инстинкт, Кристофър се обърна и ръката му стисна едно меко гърло.

— ... от бъдещата си съпруга — довърши изречението си Биатрикс.

Той замръзна. Като се опитваше да се съвземе, си пое накъсано въздух и примига.

Какво ги вършеше, за Бога?

Беше избутал Биатрикс до касата на вратата, стискаше я за гърлото, а другата му ръка, свита в юмрук, замахваше във въздуха. Беше на косъм да нанесе удар, който щеше да строши нежните кости на лицето ѝ.

Ужаси го какво голямо усилие трябва да приложи, за да разтвори пръсти и да отпусне ръката си. С другата, която още я стискаше за гърлото, усети едва доловимия ѝ пулс под палеца си и лекото преглъщане.

Докато гледаше наситените ѝ сини очи, той усети как вълната на насилие в него се оттегля, заменена от отчаяние. Изруга тихо, отдръпна ръката си и отиде да вземе питието си.

— Госпожа Клокър каза, че си помолил да не те безпокоят — каза Биатрикс. — И, разбира се, първото нещо, което направих, беше да те обезпокоя.

— Не заставай зад мен — произнесе рязко Кристофър. — Никога.

— Точно аз би трябвало да се досетя. Няма да го правя повече.

Кристофър отпи една голяма глътка от алкохола.

— Какво имаш предвид с това, че точно ти би трябвало да се досетиш?

— Занимавам се с диви животни и знам, че никое от тях не обича да го приближават отзад.

Той ѝ хвърли опасен поглед.

— Откъде да предположи човек, че опитът ти с животни ще се окаже такава добра подготовка за женитба с мен.

— Не исках да кажа... добре де, имах предвид, че би трябвало да се съобразя с това, че нервите ти са опънати.

— Аз нямам нерви — сопна се той.

— Съжалявам. Ще ги наричаме тогава по друг начин. — Гласът ѝ беше толкова успокоителен и тих, че би накарал кобри, тигри, вълчици и язовци да се сгушат един до друг и да подремнат мирно.

Кристофър изскърца със зъби, но не наруши каменната тишина.

Изваждайки нещо, наподобяващо бисквита, от джоба си, Биатрикс я предложи на Албърт, който подскочи към нея и с готовност я захапа. Тя заведе кучето до вратата и му направи знак да излезе.

— Иди в кухнята. Госпожа Клокър ще те нахрани.

Тя затвори вратата и се приближи до Кристофър.

Изглеждаше свежа и женствена в лилавата си рокля, косата ѝ беше вчесана и вдигната нагоре с шноли. Човек не можеше да разбере как е възможно да изглежда толкова различно от странното момиче в бричове.

— Можех да те убия — произнесе той ядосано.

— Но не ме уби.

— Можех да те нараня.

— Но не го направи.

— Боже мой, Биатрикс. — Кристофър седна тежко в едно кресло до камината, с чаша в ръка.

Тя го последва, прошумолявайки с роклята си от лилава коприна.

— Аз всъщност не съм Биатрикс. Аз съм по-изисканата ѝ близначка. Тя каза, че може да ме имате отсега нататък. — Погледът ѝ се стрелна към коняка. — Обеща ми, че няма да пиеш концентрати.

— Още не сме женени. — Кристофър знаеше, че трябва да се засрами от подигравателното подражание на по-раншните ѝ думи, но изкушението бе прекалено силно, за да му устои.

Биатрикс не трепна.

— Съжалявам. Не е забавно, безпокоеше се за моето благополучие. Аз съм безразсъдна. Надцених способностите си. — Тя се смъкна на пода до краката му и сложи ръце на неговите колене. Сериозните ѝ сини очи с тежки тъмни мигли се взираха настоятелно в него. — Не трябваше да ти говоря по начина, по който го направих. За моето семейство споренето е едва ли не спорт — забравяме, че някои хора го приемат лично. — Върхът на пръста ѝ очерта фигурка върху бедрото му. — Но имам компенсиращи качества — продължи тя. — Не съм злопаметна, например. Освен това мога да вдигам малки неща с пръстите на краката си, което е изненадващо полезен талант.

Сковаността на Кристофър започна да се топи като пролетен лед. И това нямаше нищо общо с „Арманяка“. Дължеше се единствено на Биатрикс.

Господи, той я обожаваше.

Но колкото повече се разтапяше, толкова по-възбуден се чувстваше. Нуждата нахлу под тънкото лустро на самоконтрола. Прекалено изгаряща, прекалено силна.

Като остави недовършения коняк върху килима на пода, Кристофър придърпа Биатрикс между коленете си. Наведе се и

притисна устни до челото ѝ. Можеше да усети бъдещата мъчителни копнежи сладост на нейната кожа. Като я настани да седне в стола, той я загледа. Тя приличаше толкова много на ангел, толкова невинна, сякаш захар не би се разтопила в устата ѝ. *Малко измамно*, помисли си той развеселен. Погали тънката ѝ ръка, отпусната на бедрото му. Пое си дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Значи средното ти име е Елоиз — каза той.

— Да, кръстена съм на средновековната френска монахиня. Баща ми обичаше съчиненията ѝ. Всъщност, сега се сецам... Елоиз е известна с любовните писма, които са си разменяли с Абелар^[1]. — Изражението на Биатрикс се разведри. — Държала съм се така, както го е изисквало името ми, нали?

— Тъй като Абелар накрая е бил кастриран от семейството на Елоиз, не съм особено поласкан от сравнението.

Биатрикс се засмя.

— Няма за какво да се тревожиш. — Постепенно усмивката ѝ изчезна. — Прости ли ми? — попита тя.

— За това, че се излагаш на риск? Никога. Прекалено си ценна за мен. — Кристофър взе ръката ѝ и я целуна. — Биатрикс, толкова си красива в тази рокля, а компанията ти за мен е по-приятна от всичко друго на света. Но трябва да те заведа вкъщи.

Тя не помръдна.

— Не и докато този проблем не бъде разрешен.

— Той е разрешен.

— Не, между нас все още има стена. Усецам.

Кристофър поклати глава.

— Аз просто съм... разсеян. — Той се пресегна да я хване за лактите. — Нека ти помогна да станеш.

Тя се противопостави.

— Нещо не е наред. Толкова си далече.

— Точно тук съм, пред теб.

Не съществуваха думи, които да опишат това ужасно чувство на откъснатост. Той нямаше представа защо се е появило, нито как да го накара да се махне. Знаеше само, че ако изчака достатъчно дълго, то ще изчезне от само себе си. Поне така беше преди. А може би един ден щеше да дойде и повече да не си отиде. *Исусе*.

Вперила очи в него, Биатрикс стисна с ръце бедрата му. Вместо да стане, тя притисна тялото си по-силно към неговото.

Устата ѝ докосна неговата внимателно, изпитващо. Той усети лек тласък, внезапно разтърсване на сърцето, сякаш му бе напомнено отново да започне да бие. Устните на Биатрикс бяха меки и горещи, измъчващи по начина, на който той я бе научил. Усети как в него се надига желание. Тя се бе отпуснала върху него, гърдите ѝ, полите на роклята ѝ бяха притиснати между бедрата му. Той се предаде на чувството за миг, сля устни с нейните, поемаше ги, сякаш я любеше, дълбоко и силно. Биатрикс отстъпи, подчини се, нещо, което го накара напълно да обезумее и тя го знаеше.

Искаше я цялата, искаше да я подчини на всяко желание и импулс, а тя бе прекалено невинна за това. Откъсвайки устата си от нейната, Кристофър я хвана за ръце.

Очите ѝ бяха широки и учудени.

За негово облекчение тя се отдръпна от него и стана.

След това започна да разкопчава горницето на роклята си.

— Какво правиш? — попита той дрезгаво.

— Не се тревожи, вратата е заключена.

— Аз не исках... *Биатрикс*... — Но докато се изправи на крака, копчетата бяха разкопчани. Пулсът в ушите му бе оглушителен. — Биатрикс, не съм в настроение за експерименти с девственица.

Тя му хвърли чистосърдечен поглед.

— Нито пък аз.

— Не си в безопасност с мен. — Той се пресегна и събра разкопчаните половини на предницата на роклята ѝ. Докато се опитваше да ги закопчее, Биатрикс повдигна роклята си отстрани. Леко подръпване и долната ѝ фуста се свлече на пода.

— Мога да се съблека по-бързо, отколкото ти да ме облечеш — информира го тя.

Кристофър стисна зъби, когато я видя да избутва роклята си надолу по хълбоците.

— По дяволите, не можеш да го направиш. Не сега. — Той се потеше, всичките му мускули се бяха стегнали. Гласът му трепереше от силата на сдържаното желание. — Ще изгубя контрол. — Нямаше да може да се възпре и щеше да я нарани. За техния първи път заедно той трябваше да подходи с абсолютна овладяност, да се отпусне

предварително, за да омекоти остротата на страстта си... но в този момент беше готов да ѝ се хвърли като ненаситно животно.

— Разбирам. — Биатрикс свали шнолите от косата си, пусна ги в купчината лилава коприна и разтърси лъскавите си тъмни къдрици. И му хвърли поглед, който накара всяко косъмче по тялото му да настръхне. — Знам, че мислиш, че не разбирам, но аз разбирам. И искам същото точно толкова, колкото и ти. — След това бавно разкопча кукичките на корсета си и той полетя към земята.

Мили Боже. От колко време жена не се беше събличала за него. Кристофър не можеше да помръдне, нито да говори, просто стоеше възбуден и жадуващ, напълно изгубил разсъдъка си, докато очите му я изяждаха.

Когато видя начина, по който я гледаше, тя започна да се съблича още по-решително, измъквайки ризата през главата си. Гърдите ѝ бяха високи и нежни, с бледорозови връхчета. Те се разлюляха леко, когато тя се наведе да се събуе.

След това се изправи пред него.

Въпреки дързостта си, Биатрикс беше нервна, изчервена от главата до петите. Но го гледаше внимателно, преценявайки реакцията му.

Тя бе най-красивото нещо, което беше виждал някога, стройна и гъвкава, краката ѝ бяха обути в бледорозови чорапи с бели жартиери. Съсипваше го. Черните къдрици на косата ѝ покриваха тялото ѝ, спускайки се надолу до кръста. Малкият триъгълник между бедрата ѝ изглеждаше като великолепно козина, еротичен контраст с порцелановата кожа.

Той се почувства слаб и свиреп в същото време, желанието препускаше през него. Нищо не го интересуваше, само това да влезе в нея... трябваше да я има или да умре. Не разбираше защо съзнателно го тласка към ръба, защо не е уплашена. Глух стон се откъсна от гърлото му. Макар да не взе съзнателно решение да се движи, по някакъв начин прекоси разстоянието между тях и я хвана. Прокара разперените си пръсти по гърба ѝ, надолу към извивката на дупето ѝ. Повдигна я леко и я притисна към себе си, намери устата ѝ и я зацелува страстно.

Тя се предаде напълно, предлагайки тялото си, устата си по всички начини, които той искаше. Когато устата му покри нейната, той

се пресегна между бедрата ѝ, разтваряйки ги. Намери нежните гънки, разтвори мекотата и започна да масажира, докато стигна до влагата и пъхна два пръста в податливата ѝ топлина. Останала без дъх, тя се повдигна на пръсти. Той я задържа така, като я пронизваше с пръсти, докато я целуваше.

— Нека те усетя — каза тя и пръстите ѝ заопипваха дрехите му. — Моля те... нека...

Кристофър започна да разкопчава жилетката и ризата си, хвърляйки ги нетърпеливо на пода. Гол до кръста, той я обгърна с ръце. Дватаматта простенаха и след това притихнаха, потапяйки се в чувството, притиснати един в друг, гърдите ѝ леко се отъркваха в косъмчетата на коравата му гръд.

Като едновременно я влачеше и носеше към канапето, той я положи на тапицираните възглавници. Тя се отпусна, с подпрени на ръба глава и рамене, единият ѝ крак се хлъзна към пода. Той бе там още преди да е успяла да събере краката си.

Прокара ръка по чорапите ѝ и установи, че са от коприна. Никога преди не беше виждал розови чорапи, само черни или бели. Харесваха му. Погали бедрата ѝ, целуна коленете през коприната, разкопча жартиерите и облиза червените следи, които бяха оставили по кожата ѝ. Биатрикс мълчеше. Трепереше. Когато докосна с устни вътрешността на бедрото ѝ, тя се изви безпомощно. Това палаво движение на хълбоците ѝ го подлуди, накара го да обезумее.

Той нави надолу чорапите ѝ и ги свали. Завладян от възбуда, изгледа тялото ѝ отдолу нагоре, до зачервеното от страстта лице, полузатворените очи, тъмния водопад на косите. Разтвори бедрата ѝ с ръце. Вдъхвайки еротичния парфюм на тялото ѝ, плъзна език по мекия триъгълник.

— Кристофър — чу я да моли, когато тя се опита да отблъсне главата му с ръце. Беше шокирана, лицето ѝ стана тъмночервено, когато осъзна какво се кани да прави той.

— Ти го започна — произнесе той дрезгаво. — А сега аз ще го довърша.

Без да ѝ позволи да протестира, той се наведе отново над нея. Целуна меката, тайна кухня, като я разтваряше с език. Тя простена и се повдигна нагоре, сви колене и гърбът ѝ се изви, сякаш искаше да го

обхване с цялото си тяло. Той я отблъсна назад, притисна я и взе онова, което искаше.

Целият свят изчезна, остана само деликатната, потръпваща плът, вкусът на жена, *неговата* жена, интимният ѝ еликсир по-силен от вино, опиум и екзотични подправки. Тя простенваше при резките движения на езика му. Реакциите ѝ станаха негови, всеки неин звук стигаше до слабините му, отчаяните ѝ трептения го пронизваха с огнени стрели. Той се концентрира върху най-чувствителната ѝ част, претърсвайки я бавно, омагьосан от влажната коприна. Започна да натиска постоянно, да я дразни, забиваше се в нея безмилостно. Тя притихна, изопна се, когато чувството я връхлетя и той разбра, че за нея в момента на света не съществува нищо друго, освен удоволствието, което ѝ даваше. Накара я да го приеме, после пак, и отново, докато учестеното дишане премина във викове. Кулминацията беше по-силна, по-дълбока от всичко, което ѝ бе давал преди... чу го, усети го, вкуси го.

Когато последният ѝ спазъм затихна, той я издърпа плътно под себе си и устата му потърси гърдите ѝ. Тя го прегърна през врата. Тялото ѝ беше сито и готово за него, краката ѝ се разтвориха с лекота, когато той се настани между тях. В бързината да разкопчае панталона си, той късаше копчетата и ги хвърляше, освобождавайки се.

Вече не можеше да се контролира, цялото тяло го болеше от желание. Не можеше дори да изрече: „Моля те, не се опитвай да ме спреш, не мога, трябва да те имам“. Нямахте силата да се въздържа. Погледна я и произнесе името ѝ, гласът му беше дрезгав и въпросителен.

Биатрикс издаде няколко тихи, монотонни звука и го погали по гърба.

— Не спирай — прошепна тя. — Искам те, обичам те... — Придърпа го по-близо, като се извиваше да го посрещне, и той я взе с рязък, настоятелен натиск.

Никога до този момент не бе имал девственица, винаги беше смятал, че разкъсването ще е бързо и лесно. Но тя беше стегната, неопитните мускули се свиха, за да не му позволят да влезе. Той натисна невинната бариера и тласна по-навътре. Започна да се движи в нея, разтърсван от усилието да бъде внимателен, докато всичките му инстинкти крещяха да натиска, да тласка още по-дълбоко в сочната

топлина. Накрая сякаш мускулите ѝ усетиха, че е безполезно да му се съпротивляват и тя се отпусна. Главата ѝ легна на ръката му, лицето ѝ се обърна срещу твърдата извивка на бицепса му. Той затласка със стон на облекчение, не съзнаваше нищо, освен сляпото удоволствие да бъде вътре в нея, да бъде милван от нея. Екстазът беше пълен, категоричен като смърт.

Не направи усилие да го удължи. Кулминацията дойде бързо, връхлетя го със сила, която отне дъха му, последвана от яростно, разтърсващо освобождение с пронизващи спазми. Оргазмът беше безкраен, той я прегърна, изви се над нея, сякаш да я защити, дори когато не спираше да тласка в нея с ненаситни удари.

След това тя се разтрепери, разтърсвана от тръпки от главата до краката. Той се опита да я успокои, притисна главата ѝ към гърдите си. Очите му бяха насълзени и горещи, и той ги попи в кадифената възглавница.

Отне му известно време, докато осъзнае, че треперенето идва не от нея, а от него.

---

[1] Пиер Абелар, френски философ. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Минутите се точеха в тишината. Биатрикс се бе сгушила кротко в прегръдката на Кристофър. Най-накрая успя да раздели усещането на части... топлината и тежестта на тялото му, мирисът на пот, хлъзгането на влага там, където още бяха съединени. Болеше я, но в същото време това бе приятно чувство, чувство за топла, кротка пълнота.

Стегнатата прегръдка на Кристофър започна да се разхлабва. Ръката му се вдигна и се заигра с косата ѝ.

Устата му се допря до нежната кожа на тила ѝ, докато другата се плъзна по гърба ѝ. Разтърси го тръпка, връхлетя го вълна на облекчение и устните му се преместиха върху гърдите ѝ. Тя си пое накъсано въздух при влажното подръпване на устата му.

Той се размърда и двамата се обърнаха така, че тя внезапно се оказа върху него. Членът му се освободи и се притисна в корема ѝ, горещ като факла. Като вдигна глава, Биатрикс се взря в лицето на Кристофър, в тези сребристи очи с леко разширени зеници. Изпита удоволствие от това да го усеща, това огромно, топло същество под нея. Имаше чувството, че го е опитомила, въпреки че не се знаеше точно кой кого е опитомил.

Тя притисна устни към рамото му. Кожата му беше по-гладка дори от нейната, опънат сатен върху твърда буца мускули. Намирайки белега от шрапнел, тя докосна с език неравно защитата кожа.

— Ти не изгуби контрол — прошепна тя.

— Изгубих по едно време. — Звучеше като мъж, който се е събудил след дълъг сън. Той започна да събира разпилените кичури на косата ѝ в едно. — Беше ли го планирала?

— Питаш дали съзнателно съм те прелъстила? Не, беше напълно спонтанно. — Когато той не каза нищо, Биатрикс вдигна глава и му се усмихна. — Сигурно ме мислиш за уличница.

Палецът му мина върху подпухналата извивка на долната ѝ устна.

— Всъщност, мислех как да те пренеса до втория етаж в спалнята си. Но след като сама го спомена... ти наистина си уличница.
— Усмивката остана върху устните ѝ, когато тя палаво захапа върха на палеца му.

— Съжалявам, че те ядосах по-рано. Отсега нататък Кам ще работи с конете. Никога преди не се е налагало да се отчитам на някого... ще трябва да свикна.

— Да — каза той. — Започвай отсега.

Биатрикс понечи да възрази на заповедния му тон, но в очите му още просветваше опасен блясък и тя разбра, че бе раздразнен като нея. Не се чувстваше комфортно с жена, която имаше такава власт над него.

Много добре. Тя определено нямаше да му се покорява във всичко, но можеше да му отстъпва в някои пунктове.

— Обещавам да съм по-внимателна отсега нататък — каза тя.

Кристофър не се усмихна, но устните му леко се извиха. Той внимателно я остави на канапето, отиде до купчината разхвърляни дрехи и успя да намери една кърпичка.

Биатрикс лежеше на една страна и го гледаше, озадачена от настроението му. Той сякаш отново потъна в себе си, между тях отново се появи някакво усещане за дистанция, за нещо сдържано. Мисли, които не бе споделил, думи, които нямаше да изрече. Дори сега, след като бяха преживели заедно възможно най-интимния акт.

Дистанцията не се беше появила в този момент, помисли си тя. Беше си тук от самото начало. Само дето сега, когато бе влязла в съзвучие с неувловимите трепети на душата му, я осъзнаваше по-ясно.

Кристофър се върна и ѝ подаде кърпичка. Макар да смяташе, че е невъзможно да се изчерви след това, което току-що бе преживяла, тя усети как я залива червенина, когато попи мокрото място между бедрата си. Видът на кръвта не беше неочакван, но я накара да си даде сметка, че вече е безвъзвратно променена. Вече не беше девственица. Ново чувство, чувство на уязвимост, се надигна в нея.

Кристофър я облече в ризата си, загърна я в меките, бели чаршафи, които още носеха миризмата на неговото тяло.

— Трябва да се облека и да се прибера вкъщи — каза Биатрикс.
— Семейството ми знае, че съм тук с теб без придружителка. Но дори тяхната търпимост си има граници.

— Ще останеш до края на следобеда — каза спокойно Кристофър. — Не можеш да нахълтваш в къщата ми, да си правиш с мен каквото поискаш, а после да хукваш, сякаш съм задача, която е трябвало да бъде изпълнена.

— Много неща ми се случиха днес — възрази тя. — Паднах от кон, прелъстих те, а сега навсякъде ме боли.

— Аз ще се погрижа за теб. — Кристофър сведе поглед към нея, изражението му беше непреклонно. — Да не би да се каниш да спориш с мен?

Биатрикс се опита да звучи смирено.

— Не, сър.

Бавна усмивка премина по лицето му.

— Това беше най-лошият опит за покорство, който някога съм виждал.

— Нека да се поупражнявам. — Тя обви ръце около врата му. — Накарай ме да направя нещо и виж дали няма да го направя.

— Целуни ме.

Тя притисна устни в неговите и след това настана дълго мълчание. Ръцете му се плъзнаха под ризата, опипвайки я нежно, докато тя се притискаше към него. Вътрешностите ѝ се разтапяха и тя почувства как отслабва, обзета от ново желание.

— На горния етаж — произнесе той срещу устните ѝ и я вдигна, понесе я, сякаш бе лека като перце.

Биатрикс пребледня, когато стигнаха до вратата.

— Не можеш да ме занесеш догоре по този начин.

— Защо не?

— Облечена съм само в твоята риза.

— Няма значение. Натисни бравата.

— Ами ако някой от слугите ни види?

В очите му блеснаха весели пламъчета.

— Сега ли започна да се притесняваш за благоприличието? Отвори проклетата врата, Биатрикс.

Тя се подчини и стисна очи, когато той я понесе по стъпалата. Ако някой слуга ги видя, то той не каза и дума.

След като занесе Биатрикс в спалнята си, Кристофър изпрати за кана гореща вода, седяща вана и бутилка шампанско. И настоя лично той да я измие, въпреки нейното дърпане и протестите ѝ.

— Не мога просто да си седя така — възрази тя, като прекрачи металната вана и се отпусна в нея внимателно, — и да те оставя да правиш нещо, което съм напълно способна да свърша сама.

Кристофър отиде до бюфета, където върху сребърен поднос стояха бутилка шампанско и две високи кристални чаши. Наля едната и ѝ я подаде.

— Така ще имаш занимание.

Отпивайки от студената, газирана течност, Биатрикс се облегна назад и го погледна.

— Никога не съм пила шампанско следобед — каза тя. — И определено никога, докато се къпя. Няма да позволиш да се удавя, нали?

— Не можеш да се удавиш в седяща вана, скъпа. — Кристофър клекна до ваната, гол до кръста, с лъскава кожа. — И не, няма да позволя нищо да ти се случи. Имам планове за теб. — След което натърка със сапун гъбата и ръцете си и започна да я къпе.

Никой не я бе къпал от времето, когато беше дете. Това ѝ даде странно чувство за сигурност, тази грижа и внимание. Като се облегна назад, тя лениво докосна едното му рамо, прокарвайки пръсти през сапунената пяна. Гъбата минаваше по нея бавно, по раменете и гърдите, по краката и сгъвките зад коленете. След това се спусна към по-интимните места и всички чувства за сигурност изчезнаха, когато усети пръстите му да се пъхат в нея. Отвори уста невярващо и се пресегна към кръста му.

— Не пускай чашата — прошепна Кристофър, все още с ръка между бедрата ѝ.

Биатрикс едва не се задави от следващата глътка шампанско.

— Това е порочно — каза тя с полузатворени очи, когато изследващият му пръст намери едно чувствително местенце дълбоко вътре в нея.

— Пий си шампанското — произнесе той спокойно.

Още една замайваща глътка, докато дръзкото му докосване премина в умели кръгове. Биатрикс остана без дъх.

— Не мога да преглъщам, докато правиш това — каза тя безпомощно, стискайки чашата.

Погледът му беше гальовен.

— Сподели я с мен.

Тя с усилие поднесе чашата към устните му и му даде да отпие, докато той продължаваше да я милва и измъчва под водата. Устата му се премести върху нейната, целувката беше с остър, сладък дъх на шампанско. Езикът му си играеше по начин, който накара сърцето ѝ да бумти.

— Сега изпий останалото — прошепна той. Тя го погледна замаяно, хълбоците ѝ започнаха да се вдигат и да се спускат от само себе си, разплисквайки горещата сапунена вода. Беше толкова топла, отвятре и отвън, цялото тяло я болеше за удоволствието, което той отказваше да ѝ даде. — До дъно.

Още едно конвулсивно преглъщане, след което чашата бе оставена настрана.

Кристофър я целуна отново, свободната му ръка се пъкна под тила ѝ.

Като стисна голото му рамо, тя се опита да потисне един стон.

— Моля те, Кристофър, имам нужда от повече, искам... искам...

— Спокойно — промърмори той. — Знам какво искаш.

Разочарована въздишка се откъсна от устните ѝ, когато той отдръпна пръста си от нея и ѝ помогна да излезе от ваната. Беше толкова обезсилена, че едва стоеше, коленете ѝ се подгъваха. Той я избърса грижливо и я подпря с ръка, докато я водеше към леглото.

Изтегна се до нея, прегърна я и започна да я целува и гали. Биатрикс се извиваше като котка, опитваше се да попие уроците, на които той я учеше. Един нов език на кожа, ръце и устни, по-първичен от думите... всяко докосване бе обещание и провокация.

— Не се напърай — каза ѝ той и ръката му отново се мушна между опънатите ѝ бедра. — Нека ти го дам... — Ръката му я обхвана и натисна. Пръстите му влязоха, възбуждаха, играеха. Но той продължаваше да отказва онова, което тя искаше, шепнеше ѝ да се отпусне, да му позволи да влезе, да продължи. Беше едновременно страшно и облекчаващо да му даде да нахлуе в нея, отстъпвайки всяка част от себе си без остатък. Но го направи. Тялото ѝ стана отстъпчиво, краката се разтвориха. Насладата мигновено я завладя, плътта ѝ се стегна и цялото ѝ съзнание се съсредоточи върху онова вътрешно място, което той галеше.

Когато най-сетне дойде на себе си, когато изплува от омаята, видя блясък на тревога в очите му. Той я гледаше гола, ръката му

минаваше леко по голямата, зачервена подутина от падането ѝ от коня сутринта.

— Няма нищо — каза тя. — Непрекъснато съм в синини и драскотини.

Информацията изглежда не го успокои. Устата му се изви и той поклати глава.

— Стой тук — каза той. — Ей сега се връщам.

Инструкцията изобщо не бе необходима. Биатрикс нямаше намерение да се движи. Тя се сгуши във възглавницата, притисна буза в ленената калъфка. Въздъхна и задряма, докато Кристофър се присъедини към нея в леглото.

Ръката му се отпусна върху хълбока ѝ, дланта му беше хлъзгава от някакъв мехлем. Тя се размърда, когато силната миризма на билки стигна до ноздрите ѝ.

— О, мирише на хубаво. Какво е?

— Мехлем от масло на карамфил. — Той внимателно намаза ожуленото място. — Докато бяхме малки, непрекъснато ни мажеха с брат ми с това нещо.

— Знам за някои от вашите приключения — каза Биатрикс. — Джон ги е разказвал на Одри и на мен. Онзи път, когато сте откраднали сливовия сладкиш преди вечеря... или пък когато той те накара да скочиш от едно дърво и си си счупил ръката... Джон каза, че не си можел да откажеш предизвикателство. Че човек лесно можел да те накара да направиш каквото и да е, само като ти каже, че не можеш да го направиш.

— Бил съм глупак — каза мрачно Кристофър.

— Палавник, това беше думата, която брат ти използва.

— Метнал съм се на баща си.

— Всъщност не си. Поне според Джон. Той казваше, че било несправедливо, задето винаги са те смятали, че си като баща си, докато в действителност изобщо не било така. — Биатрикс се обърна и се сгуши в гърдите на Кристофър. Силните му ръце разтъркаха мехлема в стегнатите ѝ мускули, дъхът на карамфилово масло леко охлади кожата ѝ.

— Джон винаги се опитваше да търси доброто у хората — прошепна Кристофър. — Понякога виждаше онова, което искаше да види, а не действителното.

Биатрикс се намръщи, когато ръката му премина върху мускулите на гърба ѝ и те започнаха да се отпускат.

— Аз виждам доброто в теб.

— Недей да храниш илюзии. Женейки се за мен, се готвиш да направиш най-доброто от една лоша сделка. Не разбираш в какво се забъркваш.

— Прав си. — Тя се изви блажено под ръката му, която сега масажираше другата страна на гърба ѝ. — Всяка жена би ме съжалила за положението, в което съм.

— Едно е да прекараш следобеда в леглото с мен — каза мрачно той. — Но съвсем друго е да живееш ден подир ден с луд.

— Знам всичко за живота с луди. Аз съм Хатауей. — Биатрикс въздъхна от удоволствие, когато ръцете му разтъркаха схванатите места по гърба ѝ. Тялото ѝ се отпусна и същевременно пламна цялото, болките от натъртването бяха забравени. Като се изви да го погледне през рамо, тя видя суровите линии на лицето му. Завладя я непреодолимо желание да го възбуди, да го накара да играе. — Пропусна едно място — каза му тя.

— Къде?

Биатрикс се надигна. Той бе облякъл копринен халат, предницата на който се бе разтворила и разкриваше загоряла от слънцето плът. Като обви ръце около врата му, тя го целуна.

— Вътре — прошепна дрезгаво. — Там имам нужда да ме галиш. Неохотна усмивка се прокрадна в ъгълчетата на устните му.

— Този балсам е прекалено силен за това.

— Не, не е. Дори е много приятен. Ето, ще ти покажа... — Тя се пресегна към кутийката с балсама и покри върховете на пръстите си с мазилото. Силната миризма на карамфил изпълни въздуха. — Само не мърдай...

— По дяволите... — Гласът му беше дрезгав и възбуден, и той я хвана за китките.

Плъзвайки се като порче, Биатрикс се изви и му се изплъзна. Търкулна се веднъж, втори път, и посегна към колана на халата му.

— Ти ме намаза отгоре до долу — обвини го тя, като се смееше. — Страхливец. Сега е твой ред.

— Няма начин. — Той я хвана и двамата се счепкаха; тя изтръпна от звука на дрезгавия му смях.

Успя някак да се качи върху него и ахна, когато усети възбудената му плът. Сборичкаха се, докато накрая той с лекота я възседна, приковавайки китките ѝ. Халатът се беше развързал и кожата му — загоряла и гладка — се триеше в нейната.

Блестящите сребристи очи се втренчиха в сините. Смехът на Биатрикс замря в гърлото ѝ, когато видя начина, по който я гледаше. Той наведе глава, целуна я и мина с език по усмивката ѝ, сякаш да я вкуси.

След това отпусна китките ѝ и се претърколи, разкривайки тялото си отпред.

Биатрикс му хвърли въпросителен поглед. Пръстите ѝ се размърдаха.

— Искаш аз... искаш да те докосна с това?

Той мълчеше, погледът му я изгаряше.

Срамежлива, но и любопитна, тя се пресегна и го хвана предпазливо. Дватама трепнаха от чувството за хлад и топлина едновременно, гладкото плъзгане на масло и коприна, и интимна твърдост.

— Така ли? — прошепна тя, като движеше пръсти внимателно.

Той си пое рязко дъх и притвори очи. Не помръдна, за да я спре.

Тя прокара възглавничката на палеца си по гладката, тъмна главичка в хлъзгави кръгове. Като обикаляше с пръст около тежкия, твърд ствол, го плъзна надолу, възхищавайки се на усещането. Той ѝ позволи да го милва и изучава колкото иска, докато кожата му се зачерви и гърдите му започнаха да се издигат и спускат по-бързо. Хипнотизирана от силата му, която той едва сдържаше под ръцете ѝ, тя разтвори пръсти и ги прокара надолу по хълбоците и бедрата му. Помилва твърдите като камък мускули на краката му, леко дращейки лъскавите косъмчета, после се върна към слабините му. Обхвана ги в шепа, след това се заигра, хващайки коравия му член с две ръце.

От гърдите му се откъсна гърлен звук. Той избута ръкавите на халата от раменете си, дръпна го настрана и я стисна за хълбоците. Сърцето ѝ заби силно, когато видя изопнатите му черти, първичния инстинкт в погледа му. Изведнъж се оказа върху скута му, стволът му я разтвори, като се притискаше в смъдящата мекота. Чу се да изскимтява, когато той я прикова към матрака, принуждавайки я да разтвори широко крака и да го поеме целия. Заболя я, но в същото

време беше толкова необяснимо хубаво, че плътта ѝ запулсира стегнато в отговор.

Кристофър притихна, без да я изпуска от поглед.

Само за секунди балсамът бе свършил работата си, успокояващите подправки донесоха облекчение за пламналата ѝ плът, докато едновременно с това възбуждаха. Тя се размърда неспокойно. Като я държеше за хълбоците, Кристофър отново натисна и тласна безмилостно навътре в нея.

— Кристофър... — Тя се гърчеше и извиваше, издигаше ханш отново нагоре. С всяко нейно безпомощно движение той издърпваше хълбоците ѝ към своите. Бедрата му се стегнаха зад нейните и едната му ръка отиде на мястото, където се сливаха. Гледаше я, играеше си, пръстите му се плъзгаха по нея с флиртуващи милувки, докато тялото му продължаваше безмилостните си и предизвикателни въртеливи движения.

— Спри — успя да изрече тя. — Не мога вече.

— Но ти го поиска. — Той я отпусна надолу и я целуна.

— Моля те. Свърши.

— Още не. Толкова си красива. Толкова чувствена. Мога да те любя вечно.

— Кристофър...

— Остави ме да ти доставя удоволствие още веднъж.

— Не, изтощена съм. — Тя хвана долната му устна между зъбите си и леко я ухапа. — Свърши веднага.

— Още не.

— Ще те накарам.

— Как?

Биатрикс го загледа, арогантните красиви черти, предизвикателния блясък в очите му. Като се наведе над него с тяло, леко разтърсено от неговите непрекъснати тласъци, тя допря устни до ухото му.

— Обичам те — прошепна, подхващайки ритъма му, докато го яздеше. — Обичам те.

Не беше нужно нищо повече. Дъхът му спря в едно стенание и той тласна в нея и задържа, силното му тяло затрепери от силата на освобождението. И като я обгърна с ръце, изля годините мъчителен

копнеж в нея. А тя продължаваше да му шепне, обещаваше любов, сигурност и нови мечти, които да заменят скършените.

Обещаваше вечност.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След завършването на лондонския сезон аристокрацията пренесе социалните забавления в провинцията. Разпращаха се покани за балове, вечери и танци; пазачите на дивеч се подготвиха да пуснат птиците за отстрел; пушките бяха смазани и изчистени за дивеча; маршрутите за езда бяха изчистени и ремонтирани; от Бристол и Лондон се носеха вино и деликатеси.

Най-търсената покана в Хемпшир беше за соарето в средата на септември, което се даваше в къщата Рамзи във връзка с годиша на Биатрикс и Кристофър Фелън. Обикновено всяко събитие, организирано от Хатауей, бе силно посещавано, но това беше различно. Всички поканени бяха приели веднага, след което последваха купища писма и молби от хора, които молеха за покани.

Хатауей отдаваха новопридобитата си популярност на факта, че щеше да присъства Кристофър, героят от войната, на когото най-много се възхищаваха. А Кристофър, с неговата неприкрита ненавист към тълпите, се мръщеше от цялата тази работа.

— Трябва да признаеш иронията — отбеляза Лео — точно този от нас, който най-много бяга от обществото, е същият, с когото обществото най-много иска да общува.

— Престани, Лео — промърмори Кристофър и Лео се ухили.

Но изразът „от нас“, използван толкова небрежно, стопли сърцето на Кристофър. Техните отношения бяха станали непринудени и приятелски, което напомняше на Кристофър как са общували двамата с брат си Джон. Въпреки че никой никога нямаше да замести Джон, Кристофър откриваше голямо удоволствие в компанията на бъдещите си зетьове. Или по-точно, в компанията на Лео и Кам. Дали същите чувства щяха да се пренесат и върху Мерипен, оставаше да се види.

* * *

Мерипен и съпругата му Уинифред, или Уин, както я наричаха близките ѝ, се върнаха от Ирландия с малкия си син на първи септември. Хатауей отново избухнаха в безумна радост. Кристофър стоеше настрани в салона по време на посрещането им и гледаше прегръдките и целувките, придружени с весели възгласи и смях. Кам и Мерипен се прегърнаха, потупаха се един друг по гърба и заговориха в скороговорка на цигански.

Кристофър бе виждал Мерипен няколко пъти преди войната. Но не си спомняше нищо, освен внушителното и замислено присъствие на един мълчалив, сдържан мъж. Със сигурност никога не бе очаквал, че някога ще принадлежат към едно семейство.

Уин беше слаба и грациозна жена с големи сини очи и светлоруса коса. Беше крехка, почти ефирна, нещо, което я отличаваше от другите сестри. Отделяйки се от групата в средата на салона, Уин отиде при Кристофър и му подаде ръка.

— Капитан Фелън. Щастливи сме да ви приемем като брат. Жените в семейството имаха числено превъзходство над мъжете — четири на пет. А сега вие ще изравните съотношението.

— Аз продължавам да се чувствам смазан от женското присъствие — каза Лео.

Мерипен се приближи към Кристофър, стисна ръката му здраво и го изгледа преценяващо.

— Роан твърди, че не сте никак лош като за *гаджо* — каза той. — А Биатрикс казва, че ви обича, заради което съм склонен да ви позволя да се ожените за нея. Но още го обмислям.

— Ако това ще промени нещо — каза Кристофър, — аз съм готов да я взема с всичките ѝ животни.

Мерипен помисли за миг.

— Е, тогава можете да я имате.

Дискусията на масата за хранене в началото беше разпалена. Накрая, обаче, разговорът се насочи към Ирландия и имението, което Мерипен скоро щеше да наследи, и настроението стана мрачно.

Приблизително десет години по-рано Ирландия беше претърпяла болест по картофите, довела до такава страшна катастрофа, че страната още не можеше да се оправи от нея. Англия бе предложила минимална помощ под формата на временни облекчителни мерки,

очаквайки някак проблема да се разреши от само себе си по естествен начин.

Ирландия беше вече разорена, гладуваща, което бе последвано от епидемия от болести, в резултат на което цели семейства бяха измрели край пътя или в кирпичените си къщи. А земевладелци като Каван бяха изгонили бедните си арендатори и воюваха с останалите, което доведе до съдебни спорове и горчивини, които щяха да траят с поколения.

— Земите и арендаторите на Каван са били занемарени години наред — каза Мерипен. — Дядо е бил прекалено зает с имотите си в Англия, за да направи подобрения или ремонти. Земята няма канали за поливане, няма машини за оране. Самите арендатори познават само най-примитивните методи на земеделие. Живеят в къщи, направени от кал и камък. А повечето от животните им са били продадени, за да изплатят рентите. — Мерипен млъкна, лицето му беше мрачно. — Срегнах се с Каван, преди да се върнем в Стоуни Крос. Той отказа да даде и един шилинг от парите си на хората, които разчитат на него.

— Колко ли ще живее? — попита Амелия.

— По-малко от година — отвърна Мерипен. — Ще се изненадам, ако изкара до Коледа.

— Когато си отиде — намеси се Уин, — ще сме свободни да инвестираме богатството му в земите му.

— Но това ще изисква много повече пари — каза Мерипен. — Ще трябва да заменим кирпичените къщи със солидни домове. Ще научим арендаторите да обработват по съвършено нов начин почвата. Те имат нужда от всичко. Машини, гориво, добитък, семена... — Гласът му секна и той изгледа Кам.

— *Фрал*, онова, което направихме със земите на Рамзи, изглежда като детска игра.

Кам вдигна ръка и разсеяно потърка челото си.

— Ще трябва да започнем да се подготвяме отсега — каза той. — Нуждая се от цялата информация, до която можем да се докопаме, за финансите и вложенията на Каван. Можем да продадем някои от неговите — твоите имоти в Англия за капитал. Ще трябва да прецениш какво е необходимо и да подредиш приоритетите. Няма да можем да направим всичко наведнъж.

— Това е плашещо — каза Мерипен равно.

По мълчанието на масата Кристофър разбра, че Мерипен рядко обявява нещо за плашещо.

— Аз ще помагам, *фрал* — рече Кам с решителен глас.

— Не знам защо имам неприятното чувство — обади се Лео, — че ще трябва да се оправям с имението Рамзи сам, докато вие двамата се занимавате със спасяването на Ирландия.

Биатрикс се взираше в Кристофър с лека усмивка върху устните.

— Това открива перспектива пред нас, нали? — прошепна тя.

Точно това си мислеше и той.

Разтревоженият поглед на Мерипен се премести към лицето на Кристофър.

— Сега, след смъртта на брат ви, вие наследявате Ривъртън.

— Да. — Устните на Кристофър се извиха в самоиронична усмивка. — И докато Джон бе напълно подготвен за отговорността, при мен е тъкмо обратното. Не знам нищо друго, освен как да застрелям някого или да копая окопи.

— Знаеш как да организираш хората — изтъкна Мерипен. — Как да съставиш план и да го изпълниш. Да поемаш риск и да се адаптираш, когато е необходимо. — Той хвърли бърз поглед по посока на Кам. — Когато започнахме да възстановяваме имението Рамзи, си казахме, че най-много, което можем да направим, е да сгрешим. Което означава, че ще се научим на нещо.

Точно в този миг Кристофър разбра напълно колко много общо има той с тези мъже в семейството, макар че идваха от толкова различни среди и бяха възпитавани по съвършено различен начин. Те всички се бореха с един бързо променящ се свят, посрещайки предизвикателства, за които никой от тях не бе подготвен. Цялото общество се бе прекатурило, старата йерархия се сригваше, властта преминаваше в непознати ръце. Човек можеше или да се остави да потъне, или да пристъпи напред и да създаде новото време, което чукаше на вратата. Възможностите бяха едновременно интригуващи и изтощаващи — той го видя върху лицето на Мерипен, а също и върху лицата на останалите. Но никой от тях не се сви и огъна пред онова, което трябваше да се направи.

Кристофър погледна към Биатрикс, която седеше на няколко крачки от него. Тези очи... среднощно сини, невинни и мъдри, тревожно възприемчиви. Каква интересна смесица от качества

притежаваше тя. Беше способна на изключително самообладание, но и изпълнена с готовност за игра като дете. Беше интелектуална, инстинктивна, забавна. Да говориш с нея бе като да отвориш ковчеже със скъпоценности, изпитвайки невероятна наслада, докато ги прехвърляш през ръцете си.

Кристофър още нямаше трийсет, беше само с шест години по-голям от Биатрикс, а му се струваше, че разликата между тях е сякаш сто години. Искаше, имаше нужда да бъде близо до нея, докато в същото време се опитваше да прогони най-лошото от онова, което бе видял и направил, така че то никога да не я докосне.

Не бяха се любили от онзи следобед преди две седмици. Но еротичният спомен го преследваше непрекъснато. Биатрикс беше преживяване, което не можеше да сравни с нищо друго. Жените, които бе познавал в предишния си живот, бяха предлагали лесни и усъвършенствани удоволствия. Нищо дори отдалеч не напомняше за неудържимата страст на Биатрикс.

Тя беше прекалено невинна, прекалено фина за онова, което съдбата бе планирала за него. Но я желаше толкова силно, че не го беше грижа. Щеше да я има, и каквото и нещастие да се готвеше да му нанесе съдбата в замяна, щеше да предпази Биатрикс от него.

От себе си самия, ако се налагаше.

* * *

Откъм залата за танци се разнесе вик, прекъсвайки всички разговори в къщата Рамзи.

— Какво беше това, по дяволите? — попита намръщено дядото на Кристофър, лорд Анандейл. Той беше заобиколен от почитатели в гостната, седнал на едно канапе, докато многобройните гости идваха да поднесат почитанията си. От дългото пътуване до Хемпшир беше раздражителен и уморен. В резултат бе поискал Одри, която го бе придружила от Лондон, да седи до него.

Кристофър потисна една усмивка, когато видя вдовицата на брат си да гледа към входа на балната зала с явен копнеж. Макар винаги да се беше разбираше добре с Анандейл, целият предишен ден младата жена бе прекарала с ексцентричното старче в частна карета.

— Защо някой ще крещи така на соаре? — настоя Анандейл.

Кристофър остана с невъзмутимо изражение. Тъй като най-вероятно бе свързано с някоя от сестрите Хатауей, можеше да бъде всичко.

— Да отида ли да разбера? — попита Одри, явно нямаща търпение да избяга от бащата на свекър си.

— Не, не, стойте тук, в случай че ми потрябва нещо.

Одри потисна една въздишка.

— Да, господарю.

Биатрикс влезе в салона и мина през тълпата от гости. Когато стигна до Кристофър, произнесе с нисък глас:

— Майка ти току-що се запозна с Медуза.

— Майка ми ли изпищя така? — вдигна вежди Кристофър.

— Какво беше това? — поиска да знае Анандейл, но не помръдна от канапето. — *Снаха* ми ли изпищя?

— Боя се, че да, господарю — извинително рече Биатрикс. — Сблъска се с домашния ми любимец, който излязъл от кутията си. — Тя погледна към Кристофър и добави жизнерадостно: — Медуза винаги е била прекалено закръглена, за да успее да се изкатери по стените на кутията си преди. Но явно сегашното ѝ усилие е било успешно!

— Има ли убудени, скъпа? — потисна усмивката си Кристофър.

— О, не, майка ти не е била убудена. Но Амелия отнесе таралежа в една от стаите на втория етаж. За съжаление, Медуза ѝ е създала главоболия.

Одри вдигна очи нагоре.

— Тя винаги има главоболие.

— Но защо сте си взели за домашен любимец таралеж? — обърна се към Биатрикс Анандейл.

— Тя не можеше да се грижи сама за себе си, господарю. Брат ми я спаси, когато бе съвсем малко таралежче, и не можахме да намерим майка ѝ. Оттогава се грижа за нея. Таралежите са чудесни домашни любимци, стига да знаеш как да се държиш с тях. — Тя спря и погледна стареца с искрен интерес. — Боже, вие сте орел, нали?

— Какво? — повтори възрастният човек, присвил очи.

— Орел. — Биатрикс се вгледа в него по-внимателно. — Имате такива поразителни очи и излъчвате властност дори когато седите

неподвижен. Освен това обичате да наблюдавате хората. Можете да ги прецените мигновено, нали? Несъмнено винаги сте прав.

Кристофър понечи да се намеси, сигурен, че дядо му ще я изпепели с отговора си. За негово удивление, Анандейл се наду под възхитителния поглед на Биатрикс.

— Мога — призна графът. — И наистина рядко греша в преценката си.

Одри отново завъртя очи.

— Изглеждате малко измръзнал, господарю — отбеляза Биатрикс. — Сигурно седите на течение. Един момент... — Тя изтича да донесе едно одеяло и се върна да го заметне с меката синя вълна.

В стаята изобщо не беше студено и със сигурност нямаше как да става течение. Но Анандейл прие одеялото с явно удоволствие. Спомняйки си прекалено затоплените помещения в къщата на дядо си, Кристофър си помисли, че той може би наистина е измръзнал. Как Биатрикс се бе досетила, бе загадка.

— Одри — обърна се Биатрикс към приятелката си, — позволи ми да седна до лорд Анандейл. — Сякаш това бе някаква особена привилегия.

— Щом настояваш. — Одри скочи от канапето, сякаш изстреляна от пружина.

Преди Биатрикс да заеме мястото ѝ, тя се наведе да претърси под канапето. Като измъкна една задрямала котка, тя я сложи в скута на Анандейл.

— Ето, вземете. Нищо няма да ви стопли по-бързо от една котка. Името ѝ е Лъки. Ще започне да мърка, ако я погалите.

Старецът я погледна безизразно.

И за учудване на Кристофър, започна да гали полека гладката сива козина.

— На тази котка ѝ липсва единият крак — обърна се той към Биатрикс.

— Да, щях да я кръстя Нелсън, на името на едноръкия адмирал, но е женска. Беше на търговеца на сирене, но кракът ѝ е попаднал в капан.

— Защо я кръстихте Лъки? — попита Анандейл.

— Надявах се това да промени съдбата ѝ.

— И така ли стана?

— Ами, вижте я, седи в скута на един граф, нали? — отбеляза тя и Анандейл се засмя искрено.

Той докосна останалата котешка лапичка.

— Извадила е късмет, че сте я приели.

— Тя беше решителна — каза Биатрикс. — Трябваше да видите горкото създание малко след ампутацията. Опитваше се да върви на липсващия крак или да скочи от стол, но залиташе и губеше равновесие. Но един ден се събуди и явно трябваше да приеме факта, че кракът никога повече няма да го има. И отново стана почти толкова пъргава, колкото преди. — Тя добави мъдро: — Трикът беше да забрави за онова, което е изгубила... и да се научи да продължи с онова, което ѝ е останало.

Анандейл я изгледа с очарован поглед, устните му се извиха.

— Каква умна млада жена сте вие.

* * *

Кристофър и Одри се спогледаха развеселени, докато Биатрикс и Анандейл се впуснаха в задълбочен разговор.

— Мъжете винаги са обожавали Биатрикс — произнесе тихо Одри, обръщайки се към Кристофър. Очите ѝ блестяха. — Мислиш ли, че дядо ти ще ѝ устои?

— Да. Той не харесва никого.

— Явно прави изключение за млади жени, които ласкаят суетата му и изслушват всяка негова дума.

Кристофър хвърли поглед към грейналото лице на Биатрикс. Разбира се, че графът не би могъл да ѝ устои. Биатрикс имаше способността да гледа човека с абсолютно внимание, да го кара да се чувства сякаш е най-интересната персона в стаята.

— Никога няма да разбере как не се е омъжила досега — каза Кристофър.

Одри понижи гласа си:

— Повечето от благородниците гледаха на семейство Хатауей като на по-нисши. И въпреки че много джентълмени се възхищаваха на Биатрикс, не искаха да се оженят за необичайно момиче. Както ти самият добре знаеш.

Кристофър се намръщи на подигравката.

— След като започнах да я опознавам, си признах, че съм сгрешил.

— Кое ти прави чест — каза Одри. — Не мислех, че можеш да я видиш без предразсъдъци. Преди имаше доста мъже, които бяха влюбени в нея, но не проявиха настойчивост по една или друга причина. Господин Чикъринг, например. Той умоляваше баща си да му позволи да я ухажва, но старецът заплаши, че ще го отреже от наследство. Така че той трябваше да се примири с това да обожава Биатрикс отдалеч и да флиртува с нея при всяка възможност, знаейки, че това няма да доведе до нищо.

— Тези дни минаха — каза Кристофър. — Само някой да посмее да я доближи...

Одри се усмихна.

— По-кратко. Ревността е доста демоден в наши дни. Човек трябва да притежава изтънчеността да изпитва удоволствие от вниманието, което някой отделя на съпругата му.

— Аз ще изпитам огромно удоволствие да изхвърля този някой през прозореца. — Кристофър спря, когато Одри се разсмя. Явно мислеше, че той се шегува. Решавайки да смени темата, той каза: — Радвам се да видя, че отново си в обществото. — Одри бе прекарала почти целия си брак в грижи за Джон, който се бе разболял от туберкулоза скоро след сватбата им. Това, в комбинация с периода на траур, го бе превърнало в дълго и самотно изпитание за нея. Тя заслужаваше да намери някаква радост в живота и определено някаква обич. — Има ли джентълмени, които харесваш?

Одри направи физиономия.

— Имаш предвид такива, които братята ми още не са успели да уплашат? Не, няма такъв, който да ми харесва по *този* начин. Сигурна съм, че в Лондон мога да намеря достатъчно мъже, които ще се полакомят за наследството на една вдовица. Проблемът е, че съм бездетна.

Кристофър я погледна разтревожено.

— Така ли? Откъде знаеш?

— Три години брак с Джон и никакви деца. Нямах дори помятане. А винаги се казва, че жената е виновна за тези неща.

— Не споделям това мнение. Невинаги жените са причина за безплодието — това е доказано. А и Джон беше болен през по-голямата част от брака ви. Имаш основание да вярваш, че ще можеш да имаш деца с друг мъж.

Одри се усмихна слабо.

— Ще видим какво ми е подготвила съдбата. Но не се стремя към женитба. Изморена съм до дъното на душата си. Имам чувството, че съм на деветдесет и пет години, а не на двадесет и пет.

— Нуждаеш се от време — прошепна Кристофър. — Няма да е винаги така, Одри.

— Може би. — Тя не звучеше убедена.

Вниманието им бе привлечено от все по-забавния разговор между Биатрикс и Анандейл.

— ... мога да се покатеря по дърво, както всички дървосекачи от имението Рамзи — казваше му Биатрикс.

— Не ви вярвам — ужасен произнесе графът.

— О, да. Свалям полата, събличам корсета, обувам бричовете и...

— Биатрикс — прекъсна я Одри, преди тази скандална дискусия за интимни одежди да продължи нататък. — Току-що забелязах Попи в съседната стая. От години не я бях виждала. Освен това не са ме представяли никога на съпруга й.

— О... — Биатрикс неохотно се откъсна от разговора с Анандейл. — Да те заведе ли при тях?

— Да. — Одри я хвана за ръката.

Старият граф изглеждаше недоволен, черните му вежди се свъсиха, когато Одри отведе младата му събеседница.

Кристофър прикри усмивката си.

— Какво мислиш за нея? — попита той.

Анандейл отвърна без колебание:

— Бих се оженил за нея, стига да бях с пет години по-млад.

— Пет? — скептично повтори Кристофър.

— Добре де, десет, по дяволите! — Но по набръчканото му старческо лице премина усмивка. — Поздравявам те за избора ти. Тя е момиче с дух. Безстрашна. Възхитителна по свой начин, и с този неин чар няма нужда да бъде истински красива. Ще трябва да държиш здраво поводите, но вълнението ще си струва. — Той направи пауза,

замисли се. — Имал ли си веднъж такава жена, никога повече няма да се съгласиш на обикновена.

Кристофър понечи да влезе в спор относно красотата на Биатрикс, която според него бе ненадмината. Но последното изречение прикова вниманието му.

— За баба ли говориш? — попита той.

— Не. Баба ти беше жената, за която мислех, че трябва да се ожена. Но бях влюбен в друга — в неподходящо момиче. И я оставих, за свое вечно съжаление. — Той въздъхна, потъвайки в далечен спомен. — Цял живот без нея...

Изненадан, Кристофър искаше да го попита за повече неща... но едва ли сега бяха моментът и мястото за подобен разговор. Въпреки всичко той видя по съвсем друг начин дядо си. Как ли би се чувствал мъж, женен за Прудънс, когато е можел да има Биатрикс? Това бе достатъчно да вгорчи живота на всекиго.

По-късно вечерта бе поднесено шампанско и събралите се гости зачакаха нетърпеливо обявяването на годежа.

За съжаление, човекът, който трябваше да го направи, бе изчезнал.

След кратко търсене Лео бе открит и вкаран в залата за танци, където се впусна в очарователни тостове и изреди всички смешни причини за брака. Макар повечето гости да слушаха с напрегнато внимание и да се смееха, Кристофър чу наблизко две жени да си шушукат неодобрително.

— ... заварили Рамзи да флиртува в ъгъла с една жена. Трябвало да го издърпат от нея.

— Коя е била?

— *Собствената му съпруга.*

— О, Боже.

— Да. Колко непристойно за женена двойка... да се държат така.

— Предполагам, че Хатауей не познават друг начин.

Кристофър потисна една усмивка и се пребори с желанието да се обърне и да информира двете стари клюкарки, че Хатауей всъщност наистина не знаят друг начин. На тях просто не им пука. Той погледна към Биатрикс, питайки се дали е чула, но тя не обръщаше внимание на приказките, вниманието ѝ бе съсредоточено върху брат ѝ.

Лео завърши тоста със сърдечни пожелания за щастие и благополучие на бъдещата семейна двойка. Гостите вдигнаха чаши и се раздадоха одобрителни възгласи.

Като взе облечената в ръкавица ръка на Биатрикс в своята, Кристофър я повдигна и сложи една целувка на обратната страна на китката ѝ. Искаше да я отвлече далеч от шумната бална зала и да я има само за себе си.

— Скоро — прошепна Биатрикс, сякаш прочела мислите му, и той я помилва с поглед. — И не ме гледай така — добави тя. — Коленете ми омекват.

— Тогава няма да ти кажа какво ми се иска да направя с теб в момента. Защото ще тупнеш като кегла.

Интимният, приятен момент свърши прекалено бързо.

Лорд Анандейл, който стоеше близо до Лео, мина отпред и вдигна чашата си с шампанско.

— Приятели — каза той, — надявам се да дам своя дял към този щастлив момент, като споделя някои новини от Лондон.

Тълпата притихна почтително.

По гърба на Кристофър премина студена тръпка. Той погледна към Лео, който отвърна на погледа му с изненадано изражение, и сви рамене.

— За какво става дума? — прошепна Биатрикс.

Кристофър поклати глава, вперил очи в дядо си.

— Господ да ми е на помощ, нямам никаква представа.

— Преди да тръгна за Хемпшир — продължи Анандейл, — бях информиран от Негова светлост херцога на Кеймбридж, че внукът ми е награден с кръста „Виктория“. Медалът, създаден този януари, е възможно най-високото военно отличие за проявена храброст срещу врага. Самата кралица ще връчи медала на капитан Фелън на официална церемония в Лондон следващия юни.

В залата се разнесоха одобрителни викове. Кристофър усети как цялата топлина в тялото му го напуска. Това не беше нещо, което бе очаквал, поредното проклето парче метал, закопчано на гърдите му, поредната проклетата церемония в чест на събития, които той не искаше да си спомня. И заради *това* да бъде отровен най-сладкия момент в живота му. Мътните да го вземат дядо му, който не му бе казал и дума, за да го предупреди.

— За какво ще бъде присъден кръстът „Виктория“, господарю?
— попита някой.

Анандейл се усмихна към Кристофър.

— Може би внукът ми има някакви предположения?

Кристофър поклати глава със студено изражение.

По лицето на графа премина раздразнение от демонстрираната липса на ентузиазъм.

— Капитан Фелън беше предложен за удостояване с тази чест от един офицер, който докладвал, че го е видял да пренася ранен офицер под силен артилерийски огън. Нашите мъже са били отблъснати в опит да превземат окопите на руснаците. След като е спасил офицера, капитан Фелън е задържал позицията до пристигането на помощ. Руските позиции са били завзети, а раненият офицер, лейтенант Фенуик, е бил спасен.

Кристофър не успя да каже нищо, когато залп от радостни възгласи и поздравления изпълни въздуха.

Той се насили да допие шампанското и да запази хладнокръвие в момент, когато имаше чувството, че пропада в опасна бездна. Успя по някакъв начин да се стегне и да удържи лудостта.

Моля те, Боже, помисли си той. Не и заради спасяването на Фенуик.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Усетила напрегнатата неподвижност на Кристофър, Биатрикс го изчака да допие виното си.

— О, Боже — каза тя с достатъчно висок глас, за да привлече вниманието на хората около тях. — Боя се, че целият този възторг ми изглежда малко преувеличен и глупав. Капитан Фелън, ако не възразявате, бихте ли ме придружили до гостната...?

Въпросът бе посрещнат със съчувствен шепот, както всяко доказателство за нежната женска природа винаги е било окуражавано.

Опитвайки се да изглежда крехка и изнурена, Биатрикс увисна на ръката на Кристофър, докато той я извеждаше от балната зала. Вместо да отидат в гостната, обаче, те се оказаха навън, на една пейка край покритата с чакъл алея.

Седяха заедно, безмълвно свързани. Кристофър я прегърна и притисна устни в косата ѝ. Тя се заслуша в нощните звуци от близката гора; цвърчене и шумолене, мелодично крякане на жаби, изпляскване на птичи криле. По едно време усети как гърдите на Кристофър се повдигат и спускат в дълга въздишка.

— Съжалявам — каза тя тихо, знаеше, че мисли за Марк Бенет, приятеля, когото не бе могъл да спаси. — Разбирам защо този медал ти е толкова омразен.

Кристофър не отговори. От почти осезаемото напрежение, което той излъчваше, тя разбра, че от всички мрачни спомени, които криеше, този бе един от най-лошите.

— Възможно ли е да отхвърлиш медала? — попита тя. — Да откажеш да го приемеш?

— Не доброволно. Трябва да направя нещо незаконно или отвратително, за да бъде приложена клаузата за изключване.

— Можем да измислим някакво престъпление, което да извършиш — предложи Биатрикс. — Сигурна съм, че семейството ми ще има някои отлични идеи.

Кристофър я погледна, очите му приличаха на сребристи стъкла на лунната светлина. За миг Биатрикс се изплаши, че шегата ѝ може да го е разгневилa. Но миг след това от гърлото му се откъсна смях и той я стисна в прегръдките си.

— Биатрикс — прошепна. — Никога няма да спра да се нуждая от теб.

Останаха навън малко повече време, отколкото би трябвало, като се целуваха и галеха, докато останаха без дъх и възбудени. Скоро след това се надигнаха от пейката и тръгнаха обратно към къщата.

Когато Биатрикс се смеси с гостите, като бърбореше весело и отбиваше любопитството, преди да са го проявили, тя продължи да хвърля тайни погледи към Кристофър. Той изглеждаше спокоен и овладян по военен маниер. Всички му се умилкваха, дори онези, чиито социален ранг и аристократична кръв далеч засенчваха неговите. Въпреки контролираната фасада, тя усещаше неговото безпокойство, може би дори враждебност, в опитите да се нагоди към пейзажа, който някога му бе толкова познат. Той се чувстваше не на място сред старите си приятели, никой от които не искаше да се замисли за реалността на онова, което бе преживял и правил през войната. Медалите, златните нашивки и патриотичната музика бяха единственото, което всеки се чувстваше длъжен да обсъжда. По тази причина той не можеше да си позволи да разкрива чувствата си.

— Биатрикс. — До нея се приближи Одри и леко я дръпна, преди да е започнала друг разговор. — Ела с мен. Искam да ти дам нещо.

Двете отидоха до стълбището зад къщата, което водеше към една странно оформена стая на втория етаж. Това бе едно от многото очарователни неща в къщата Рамзи, че стаи и ексцентрични места без определено предназначение изглеждаха сякаш израснали органично от главното жилище.

Двете жени седнаха една до друга на стъпалата.

— Направила си Кристофър толкова по-добър човек — каза Одри. — Когато се върна от войната, си помислих, че завинаги е загубил способността си да бъде щастлив. Но сега се справя далеч по-добре със себе си... няма нищо общо с мрачния, навъсен субект от преди. Дори майка му забеляза разликата... и е доволна.

— Тя се държа мило с мен — каза Биатрикс. — Макар да се виждаше, че не съм онова, което е очаквала от бъдещата си снаха.

— Не — призна Одри с усмивка. — Но е решена да направи най-доброто, на което е способна. Ти си единственият шанс за запазване на Ривъртън в нашия клон на семейството. Ако двамата с Кристофър нямате деца, имението ще отиде у нейните братовчеди, нещо, което тя не би понесла. Мисля си, че сигурно щеше да ме харесва много повече, ако бях успяла да зачена.

— Съжалявам — прошепна Биатрикс и взе ръката ѝ в своята.

Усмивката на Одри посърна.

— Не трябваше да бъде така. Това е урокът, който трябваше да науча. На някои неща не им е писано да бъдат, човек може само да се пази от тях или да ги приеме. Джон ми каза преди да умре, че трябва да бъдем благодарни за времето, което ни е било дадено. Каза, че вижда нещата съвсем ясно, как животът му го напуска. Което ме води към онова, което исках да ти дам.

Биатрикс я погледна очаквателно.

Одри внимателно извади един сгънат лист от ръкава си. Беше незапечатано писмо.

— Преди да го прочетеш — каза Одри, — трябва да ти обясня. Джон го написа в седмицата, преди да умре — и ми го даде, за да го предам на Кристофър, когато — или ако — се върне. Но след като го прочетох, не бях сигурна какво да правя с него. Когато Кристофър се върна от Крим беше толкова раздразнителен и избухлив... Помислих си, че е по-добре да изчакам. Защото, независимо че Джон ме помоли, знаех, че не бива още да навреждам на Кристофър след всичко, което е преживял.

Очите на Биатрикс се разшириха.

— Мислиш, че това писмо може да му навреди?

— Не знам. Въпреки роднинството ни не го познавам чак толкова добре, че да преценя. — Одри сви рамене безпомощно. — Ще разбереш какво имам предвид, след като го прочетеш. Не искам да го дам на Кристофър, преди да съм сигурна, че ще му се отрази добре и че няма да създаде неволни тревоги у него. Оставям го в твоите ръце, Биатрикс, и вярвам в мъдростта ти.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Месец по-късно в един слънчев и сух октомврийски ден в енорийската църква на мегдана се състоя сватбата. За всеобщо удоволствие на Стоуни Крос церемонията се придържаше към отдавнашните селски традиции. Участниците в сватбата слязоха от каретите няколко пресечки преди църквата и изминаха останалия път по пътека, обсипана с цветя и билки за плодовитост. Докато минаваха, към тях се присъединяваха още и още хора и накрая това приличаше по-скоро на весела тълпа, отколкото на сватбено шествие.

В две големи кошници бяха натрупани допълнително цветя, пристегнати през гърба на Хектор, мулето на Биатрикс. То водеше тълпата с тържествена стъпка, докато вървящите от двете му страни жени бъркаха в кошниците и хвърляха с шепи листенца и цветове по земята. На главата на мулето бе вързана сламена шапка, украсена с цветя, а ушите му стърчаха през направени отстрани дупки.

— Боже мой, Албърт — каза обезсърчен Кристофър на кучето, което подтичваше край него. — Мисля, че в сравнение с мулето ти си извадил далеч по-голям късмет. — Албърт беше изкъпан, а около врата му бе надянат венец от бели рози. Кучето изглеждаше предпазливо, явно гъстата тълпа не му харесваше точно толкова, колкото и на Кристофър.

Когато жените окупираха половината улица, а мъжете другата половина, Кристофър хвърли поглед към Биатрикс. Тя бе заобиколена от селски момичета, облечени в бяло, с което уж да объркат злите духове, ако са замислили нещо лошо против булката. Около Кристофър пък имаше почетен ескорт, състоящ се от приятели от Стрелковата бригада и няколко мъже от първоначалното му кавалерийско поделение.

Най-накрая стигнаха църквата, която вече беше пълна. Във въздуха се носеше жизнерадостна музика на цигулка.

Кристофър отиде отпред да изчака до олтара, а Биатрикс остана с Лео.

— Биатрикс — попита я брат й, — какво си направила с Хектор?

— Той просто е едно украсено с цветя муле — отвърна тя.

— Надявам се, че няма да се разстроиш, като разбереш, че си яде шапката.

Биатрикс се засмя.

Свеждайки глава към нея, Лео прошепна:

— Докато те отвеждам към олтара, Биа, искам да помниш нещо. Че не те предавам наистина на него. А само му позволявам да те обича толкова, колкото те обичаме ние.

Очите на Биатрикс се навлажниха и тя се притисна към него.

— Той го прави.

— И аз така мисля — прошепна в отговор брат й. — Иначе нямаше да му позволя.

Останалата част от сутринта и следобеда преминаха в щастлива омая. След като си размениха клетвите, те излязоха от църквата под арка от саби, вдигнати от почетния ескорт. Предната врата бе затворена — друга традиция на Стоуни Крос — и нямаше да бъде отворена, докато младоженецът не плати таксата за преминаване.

Кристофър бръкна в една кадифена кесия, извади шепа златни монети и ги хвърли към тълпата. Дъждът от монети предизвика радостни възгласи. Във въздуха бяха изпратени още три пълни шепи, повечето от които хванати още преди да достигнат земята.

Когато и последната монета бе намерена, хората се скупчиха на мегдана, където бяха опънати дълги маси, отрупани със сладкиши, донесени от жителите на Стоуни Крос. Биатрикс даде на Кристофър хапка от сватбената торта, той на свой ред даде на нея, докато селяните ги обсипваха с трохи, за да бъдат плодови и да живеят в благоденствие.

Веселбите на площада продължиха дори когато сватбеното шествие тръгна към къщата Рамзи. Последва богата гощавка с безчет тостове и много веселие.

Когато тържествената вечеря завърши, Биатрикс с облекчение се качи на втория етаж да съблече сватбената одежда. Докато Амелия и една прислужница й помагаха да свали обемистата рокля, по пода се посипа дъжд от трохи. Трите се разсмяха.

— Това е най-малко любимият ми обичай на Стоуни Крос — каза Биатрикс, изтупвайки се. — Но от друга страна, това сигурно ще

зарадва не една птица.

— Като заговорихме за птици, скъпа... — Амелия изчака прислужницата да отиде да подготви вана. — Идва ми наум една строфа на Самюъл Колридж от стихотворението му за пролетта. „Пчелите се раздвижват... а птиците на клона...“

Биатрикс я изгледа въпросително.

— Защо ми го казваш? Сега е есен, а не пролет.

— Да, но в това стихотворение специално се споменава, че птиците се *чифтохват*. Помислих си, че може да имаш някакви въпроси към мен на тази тема.

— За птиците? Благодаря, но знам за тях далеч повече от теб.

Амелия въздъхна, правейки опит да бъде деликатна.

— Забрави за проклетите птици. Сега е твоята брачна нощ... искаш ли да ме питаш нещо?

— О! Благодаря, но Кристофър вече... ъ-ъ-ъ... се погрижи да ме информира.

Веждите на Амелия отскочиха нагоре.

— Да. Въпреки, че използва други евфемизми вместо птици и пчели.

— Така ли? Как ти обясни, тогава?

— За катериците — отвърна Биатрикс. След което се обърна, за да скрие една усмивка от сестра си.

* * *

Въпреки че на другия ден щяха да отидат за две седмици в Костуолдс, Биатрикс предполагаше, че ще прекарат брачната си нощ в къщата Фелън. Беше изпратила там един сандък с дрехи, тоалетни принадлежности и нощница. Заради това бе изненадана, когато Кристофър я информира, че има други планове наум.

След като се сбогува със семейството си, Биатрикс отиде към челния екипаж с Кристофър. Той бе съблякъл униформата си с лъскавите подрънкващи медали и носеше обикновен вълнен костюм с обикновена бяла вратовръзка. Харесваше го много повече така, в по-прости, семпли дрехи — великолепието на Кристофър във военна униформа бе почти заслепяващо, за да бъде понесено. Слънцето

грееше с есенното си злато, спускайки се в тъмните корони на дърветата.

Вместо каретата, която бе очаквала, бе доведен един-единствен кон, дорестия жребец на Кристофър.

Биатрикс се обърна към него и го изгледа въпросително.

— За мен няма ли да има кон? Каручка? Или ще трябва да подтичвам отзад?

— Ще яздим заедно, ако искаш. Имам една изненада за теб.

— Колко нехарактерно за теб.

— Да, помислих си, че ще ти е приятно. — Той ѝ помогна да се качи на коня и се метна леко зад нея.

Независимо каква беше изненадата, Биатрикс си помисли, че ѝ стига само да се облегне така на широките му, твърди гърди. Почувства го, цялата му сила, която я обгръщаше, тялото му, нагаждащо се с лекота към всяко движение на коня. Той я накара да затвори очи, когато навлязоха в гората. Биатрикс се отпусна на гърдите му. Горският въздух стана по-сладък, изпълнен с аромата на смола и черна пръст.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Почти пристигнахме. Не поглеждай.

Скоро Кристофър спря коня и скочи от него, помагайки ѝ да слезе.

Виждайки околната обстановка Биатрикс се усмихна объркано. Това бе тайната къща в имението на лорд Уестклиф. Светлината се изливаше през отворените прозорци.

— Защо сме тук?

— Качи се по стъпалата и виж — каза Кристофър и отиде да завърже коня.

Като вдигна полите на синята си рокля, Биатрикс се изкачи по витото стълбище, осветено от стратегически поставени лампи в стенните ниши, където някога са били закачени древни факли. Тя стигна до кръглата стая на горния етаж и прекрачи прага.

Стаята бе преобразена.

Малък огън гореше в предишното тъмно огнище, светлината от лампите изпълваше въздуха със злато. Издрасканият дървен под беше чист и покрит с разкошен дебел турски килим. Тапети с флорални мотиви омекотяваха старите каменни стени. Старите рамки на леглото

бяха заменени от голямо кафяво легло с извити табли и спираловидни колони. Леглото бе с дебели матраци и луксозни юргани, с пухкави бели възглавници в три реда. Масата в ъгъла беше застлана с бледолилава покривка и върху нея бяха подредени сребърни подноси и кошници, преливащи от храна. Капчици вода блестяха отстрани на една сребърна кофичка с охладено шампанско. Тук се намираше и нейният сандък, сложен до един боядисан параван за обличане.

Смаяна, Биатрикс влезе по-навътре, опитвайки се да възприеме всичко това.

След миг се появи и Кристофър.

— Ако искаш, можем да прекараме първата си нощ заедно тук — каза той. — Но ако не ти харесва, ще отидем в къщата Фелън.

Биатрикс не можеше да говори.

— Направил си го за мен?

Той кимна.

— Попитах лорд Уестклиф дали можем да пренощуваме тук. А той не възрази срещу леката промяна, която направих вътре. Ти...

Той прекъсна, когато Биатрикс се хвърли към него и го прегърна силно.

Кристофър я хвана, ръцете му минаха бавно надолу по гърба и ханша ѝ. Устните му намериха нежната кожа на страните ѝ, брадичката, отстъпчивата мекота на устата ѝ. През дълбоките пластове удоволствие, замъгляващи съзнанието ѝ, Биатрикс му отвърна напосоки, като дишаше накъсано, докато дългите му пръсти се свиха под брадичката ѝ. Той обхвана устните ѝ в своите, езикът му претърсваше нежно. Вкусът му беше пивък и мъжествен. Опияняващ.

— Почакай. Спокойно... скъпа, има още една част от изненадата, която не искам да пропускаш.

— Къде? — попита Биатрикс като в просъница.

Кристофър се засмя глухо, хвана я за раменете и я побутна да излезе навън.

— Слушай — прошепна той.

Когато думкащото ѝ сърце се успокои, Биатрикс дочу музика. Не инструменти, а човешки гласове, слети в хармония. Изненадана, тя отиде до прозореца и погледна навън. Усмивка озари лицето ѝ.

Малка група униформени офицери от полка на Кристофър стояха в редица и пееха бавна, прочувствена балада.

*Да бях оставен на гренландски бряг,
В ръце с девойката любима,
Разгорещен сред смъртоносен мраз,
Нощта несетно щеше да отмине.
И щях аз да те любя ден след ден,
Да те целувам, да те милвам сладко,
Ако ме следваш и със мене продължиш.
Далеч зад хълмите и още по-нататък...*

— Нашата песен — прошепна Биатрикс, когато сладките звуци се издигнаха до тях.

— Да.

Тя се подпря с ръце на перваза на прозореца... на същото място, където бе палила толкова много свещи за един войник, който се биеше в далечна страна.

Кристофър отиде до нея и я заключи в прегръдката си. В края на песента Биатрикс изпрати въздушна целувка на офицерите долу.

— Благодаря ви, господа — извика им тя. — Ще пазя този спомен завинаги.

Един от тях дръзна да се обади:

— Може би не знаете за това, госпожо Фелън, но според сватбената традиция на Стрелковата бригада всеки мъж от почетния ескорт на младоженеца трябва да целуне булката в сватбената нощ.

— Ама че глупости — отвърна Кристофър. — Единствената сватбена традиция на Стрелковата бригада, за която знам, е на първо място човек да избягва да се жени.

— Да, но ти я наруши, стари друже — изкискаха се мъжете.

— Не мога да го обвиня — добави друг офицер. — Вие сте видение, госпожо Фелън.

— Красива като лунна светлина — подкрепи го трети.

— Благодаря — каза Кристофър. — А сега спрете да ухажвате съпругата ми и си вървете.

— Ние започнахме работата — каза един от офицерите. — На теб остава да я довършиш, Фелън.

И с подсвиркване и весели благопожелания те се отдалечиха.

— Отвеждат коня — каза Кристофър с усмивка в гласа. — Сега наистина сме само двамата. — Той се обърна към Биатрикс и плъзна пръсти под брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне. — Какво е това? — Гласът му беше нежен. — Какво има?

— Нищо — поклати глава Биатрикс през сълзи. — Съвсем нищо. Просто... Прекарах толкова много часове на това място, мечтаейки си да бъда с теб някой ден. Но никога не се осмелих да вярвам, че това наистина може да се случи.

— Сигурно си вярвала поне мъничко — прошепна Кристофър. — Иначе нямаше да се сбъдне. — Като я дръпна между разтворените си бедра, той я прегърна утешително. След известно време заговори в косата ѝ:

— Биатрикс. Една от причините, поради които не правих любов с теб след онзи следобед, е, че не исках да се възползвам от теб отново.

— Не си се възползвал — възрази тя. — Отдадох ти се доброволно.

— Да, знам. — Кристофър я целуна. — Ти беше великодушна и красива, и толкова страстна, че повече никога няма да мога да бъда с друга жена. Но не това исках за първия ти път. Тази вечер възнамерявам да оправя нещата.

Биатрикс потръпна пред чувственото обещание в тона му.

— Не е нужно. Но ако настояваш...

— Наистина настоявам. — Той я погали по гърба и продължи да я държи, карайки я да се чувства в безопасност. След това я зацелува по шията, устата му беше гореща и бавна, и тя постепенно започна да губи чувството за сигурност. Пое си бързо дъх, когато той докосна едно чувствително място.

Усетил конвулсивното ѝ преглъщане, Кристофър вдигна глава и ѝ се усмихна.

— Да вечеряме ли първо? — И като се залюля на място, той я дръпна и я повлече със себе си.

— След разточителната сватбена гощавка — отвърна Биатрикс — няма никога да огладнея. Обаче... — усмихна му се тя ослепително — нямам нищо против чаша шампанско.

— Само заради тази усмивка можеш да имаш цялата бутилка.

Тя притисна буза в дланта му.

— Ще разкопчаеш ли първо роклята ми?

Като я отблъсна леко от себе си, той се зае с многобройните кукички, които задържаха двете части на гърба на роклята.

Този акт на съпружеска близост, разкопчаването на роклята ѝ, бе едновременно успокояващ и приятен. Когато оголи врата ѝ, той притисна устни към нежната кожа и продължи с малки, кратки целувки надолу по гърба.

— Да махна ли и корсета? — попита той и дъхът му изпрати горещи тръпки по цялото ѝ тяло.

Биатрикс тайно се учуди, че краката още я държат.

— Не, благодаря, мога да се справя сама. — Тя отиде зад паравана и издърпа сандъка с дрехите си. Отвори капака и намери спретнато сгънати дрехи, както и една муселинена торбичка с шнур, съдържаща четка, набор от фуркети, и всякакви други дреболии. Имаше също един пакет в бледосиня хартия, превързан с подходяща панделка. Биатрикс вдигна сгънатата отгоре бележка и зачете.

„Подарък за брачната ти нощ, скъпа Биа. Тази нощница бе изработена от най-прочутата модистка в Лондон. Тя е доста различна от онези, които обикновено носиш, но ще е много приятна за един младоженец. Можеш да ми вярваш за това.

Попи“

Вдигайки нощницата, Биатрикс видя, че е ушита от черен воал и закопчана с лъскави черни копченца. Тъй като единствените нощници, които бе носила, бяха от скромна бяла батиста или муселин, това бе доста шокиращо. Но ако съпрузите харесваха такива неща...

След като свали корсета и банелите, Биатрикс провря нощницата през главата си и я остави да се плъзне надолу по тялото ѝ като хладна копринена ласка. Тънката материя, закопчана на кръста, обгърна раменете и торса ѝ, преди да се спусне към пода на прозрачни гънки. Отстрани имаше цепка, стигаща до бедрото, която разкриваше крака ѝ, когато се движеше. И отзад бе шокиращо разголена, деколтето беше изрязано ниско на гърба. Издърпвайки фуркетите и фибите от косата си, тя ги пусна в муселинената торбичка в сандъка си.

След това колебливо се показа иззад паравана.

Кристофър тъкмо бе налял две чаши с шампанско. Той се обърна към нея и замръзна, само погледът му премина по нея отгоре до долу с изгаряща бързина.

— Боже — прошепна той и пресуши шампанското си. Остави празната чаша настрана и стисна другата, сякаш се страхуваше, че тя може да се изплъзне между пръстите му.

— Харесваш ли нощницата ми? — попита Биатрикс.

Кристофър кимна, без да откъсва очи от нея.

— Къде е останалото?

— Това беше всичко, което можах да намеря. — Неспособна да устои на желанието да го възбуди, тя се завъртя и се опита да се погледне отзад. — Чудя се дали не съм я облякла на обратно...

— Чакай да видя. — Когато тя се обърна и разкри голата линия на гърба си, Кристофър си пое рязко дъх.

Макар че го чу да измърморва една ругатня под нос, Биатрикс не се обиди, вадейки си извода, че Попи е била права за нощницата. А когато той гаврътна и втората чаша с шампанско, забравяйки, че е за нея, тя се опита да потисне усмивката си. Отиде до леглото и се качи на матрака, наслаждавайки се на бухнатите юргани и мекотата на чаршафите. Излегна се на една страна, без да се опитва да прикрие оголения си крак, когато тънката материя се разтвори на бедрото ѝ.

Кристофър отиде до нея, като събличаше ризата си пътьом. Видът му, целият в мускули, със загоряла от слънцето кожа, спираше дъха. Той беше красив мъж, един Аполон с белези, мечтаният любовник. И беше неин.

Тя се пресегна и ръката ѝ го погали по гърдите. Той остави пръстите ѝ да преминат по копринените косъмчета. Наведе се над нея със спуснати клепачи и свита уста, както правеше, когато беше възбуден.

Завладяна от любов и желание, тя произнесе задъхано:

— Кристофър...

Той докосна устните ѝ с пръст, погали треперещите извивки, използвайки върха на палеца си, за да ги разтвори. Целуна я, нагласяйки устата си към нейната под различни ъгли. Всяка целувка предизвикваше дълбок, сладък шок върху нервите ѝ, разпръскваше огън в нея, като ѝ пречеше да мисли ясно. Ръката му се плъзна по нея с

чувствена лекота, която по-скоро обещаваеше, отколкото задоволяваше. В момента я прелъстяваше доста изкусно.

Притисна я към матрака и единият му крак бързо се вмъкна между нейните. Пръстите му загалиха гърдата ѝ, намериха болезнената точка на зърното, покрито с коприна. Палецът му побутна пъпката, завъртя се леко и я погали с нежност, която я накара да се сгърчи от възбуда. Като хвана зърното с два пръста, той го стисна през плата, изпращайки стрелички от желание през нея. Тя простена и прекъсна целувката, борейки се да си поеме въздух.

Кристофър се наведе, дъхът му прониза блещукащата материя и стопли кожата отдолу. Езикът му докосна напрегнатото връхче, близна няколко пъти по коприната, триенето на плата предизвика едновременно неудовлетворение и желание. Биатрикс се пресегна с трепереца ръка да дръпне нощницата.

— Бавно — прошепна той, прокарайки език по кожата ѝ, без да достига до мястото, където тя най-много го желаше.

Пръстите ѝ минаха по неговите страни и по челюстта, търкането в избръснатата му брада беше като кадифе срещу дланите ѝ. Тя се опита да насочи устата му и той се засмя тихо, като се съпротивляваше.

— Бавно — повтори той и я зацелува във вдлъбнатината между гърдите.

— Защо? — попита тя възбудено.

— По-добре е за двама ни. — След това обхвана гърдата ѝ с пръсти. — Особено за теб. Това прави удоволствието по-силно... по-сладко... нека ти покажа, любов моя...

Главата ѝ отскочи безпомощно, когато езикът му се заигра с плътта ѝ.

— Кристофър... — Гласът ѝ трепереше. — Аз...

— Да?

Беше толкова егоистично и все пак не можа да се сдържи да не го изрече.

— Искане ми се да не беше имало други жени преди мен.

Той я погледна по начин, който я накара да се почувства сякаш се разтапя. Устата му се спусна, галейки я с нежна, настойчива топлина.

— Сърцето ми принадлежи само на теб — прошепна той. — Онова преди не е било правене на любов. Това е първи път и за мен.

Тя се замисли над неговите думи, взряна в ясните му блестящи очи.

— Значи е различно, когато човек е влюбен?

— Биатрикс, скъпата ми, това е отвъд всичко, което съм преживявал. Отвъд мечтите. — Ръката му погали бедрото ѝ, пръстите леко дръпнаха черната коприна настрани, за да открият кожата. Стомахът ѝ се стегна при изкушението и опитността на неговото докосване. — Ти си причината да живея. Ако те нямаше, никога нямаше да се върна.

— Не говори така. — Мисълта, че е можело да му се случи нещо беше непоносима.

— „Всичко се свежда до надеждата да бъда с вас“... Спомняш ли си, когато ти го написах?

Биатрикс кимна и прехапа устни, когато ръката му продължи под прозрачните гънки на коприната.

— Всяка дума е истина — прошепна той. — Щях да пиша повече, но не исках да те изплаша.

— И аз исках да ти пиша повече — каза тя разтърсена. — Исках да споделя всяка мисъл с теб, всяко... — Гласът ѝ секна, когато той намери уязвимото местенце между бедрата ѝ.

— Толкова си топла тук — прошепна той и я погали любовно. — Толкова мека. О, Биатрикс... влюбих се в теб само по думите... но трябва да призная, че... предпочитам този начин на комуникация.

Тя не можеше да говори, съзнанието ѝ бе замъглено от усещания.

— Това пак е любовно писмо — каза тя и погали загорялото му рамо. — Само че в легло.

Той се усмихна.

— Тогава ще се опитам да използвам съответната пунктуация.

— И никакви влачеци се причастия — добави тя, карайки го да се засмее.

Но бързо изгуби желание за смях, когато той започна да я гали и възбужда отново. Прекалено много усещания, идващи от различни посоки. Извиваше се в ръцете му като в огън. Кристофър се опита да я успокои, когато екстазът ѝ се увеличи прекалено много и ръцете му леко натиснаха треперещите ѝ крайници.

— Моля те — каза тя; по кожата ѝ беше избила пот, косата ѝ беше влажна. — Искам те сега.

— Не, любов моя. Изчакай още малко. — Погали бедрата ѝ, палците му се изкачиха по-нагоре към влажните гънки на секса ѝ.

Тя установи, че най-невъзможното нещо в света е да сдържаш оргазма, че колкото повече я кара да не го прави, толкова по-мощно нахлува той към нея. И Кристофър, този дявол, го знаеше, в очите му играеше закачлива светлина, когато ѝ прошепна:

— Още не. Прекалено скоро е. — И през цялото време пръстите му лениво се мушкаха между бедрата ѝ, а устата му се движеше върху гърдата ѝ. Всяка частица от тялото ѝ беше изпълнена с отчаяна страст. — Не му отстъпвай — каза той срещу тръпнещата ѝ кожа. — Почакай...

Биатрикс задиша бързо и застина, опитвайки се да устои на прилива от усещания. Но устните му се разтвориха върху зърното ѝ, той започна да го подръпва леко и нещата излязоха от контрол. Като извика, тя се дръпна нагоре към устата и ръцете му, и остави прииждащото удоволствие да я залее. Сгърчи се и простена, когато сладострастните спазми я пронизаха, а очите ѝ се напълниха със сълзи на разочарование.

Кристофър промърмори нещо съчувствено. Ръцете му се задвижиха по тялото ѝ с успокоителни милувки и той пресуши с целувки бликналите сълзи.

— Не се разстройвай — каза той.

— Не можеш да попречиш да се случи. — Гласът ѝ прозвуча тъжно.

— Не беше и нужно. Играех си с теб. Възбуждах те.

— Но аз исках да продължи по-дълго. Това е сватбената ни нощ, а вече свърши. — Като направи пауза, Биатрикс добави мрачно: — Поне за мен.

Кристофър извърна лице, но тя го видя, че се опитва да сдържи смеха си. Когато успя да се овладее, я погледна с усмивка и нежно вдигна косата от лицето ѝ.

— Мога да те възбудя отново.

Биатрикс млъкна за миг, осъзнавайки колко изтощено е тялото ѝ.

— Не мисля — каза тя. — Чувствам се изстискана като кухненски парцал.

— *Обещавам* да те възбудя отново — настоя той, в гласа му се чувстваха весели нотки.

— Ще отнеме много време.

Като я взе в ръцете си, Кристофър залепи уста в нейната, зацелува задоволеното ѝ тяло, вкусвайки я бавно, без да бърза. Тя се опъна и се изви, дъхът ѝ се ускори. Той последва едва доловимите белези на реакцията ѝ, изтръгвайки топлина, сякаш разпалваше огън. Ръцете ѝ трескаво преминаха по него, по разрошената коса и твърдите, гладки като сатен мускули, по белезите, които бавно бе започнала да опознава.

Като обърна Биатрикс на една страна, той повдигна горното ѝ коляно. Тя го усети да влиза в нея отзад, натиска му, който я разтвори и я разтегна. Прекалено много, и все пак ѝ се искаше още. Тя отпусна глава на протегнатата му ръка и потръпна, когато той се наведе да целуне тила ѝ. Обгърна я, изпълни я... тя усети плътта ѝ да се подува от топлина и усещания, и тялото ѝ да се нагажда инстинктивно към неговото.

Той шепнеше в ухото ѝ думи на страст и възхвала, на обожание, казваше ѝ всички начини, по които иска да ѝ достави удоволствие. Леко я обърна по корем и разтвори бедрата ѝ по-широко. Биатрикс простена, когато почувства ръцете му да се плъзгат под тях. Той обхвана в шепа секса ѝ, прониквайки в същото време с члена си, и се задвижи в дълбок, настоятелен ритъм.

Когато бе на върха на повторния климакс, той спря и я обърна отново по гръб. Тя не можеше да откъсне поглед от разтопеното сребро на очите му.

— Обичам те — прошепна той и тя потръпна, когато отново влезе в нея. Обгръщайки го с ръце и крака, тя го целуна и ухапа лекичко плътните, съблазнителни мускули на рамото му. Той издаде нисък звук, почти стон, и хвана дупето ѝ, за да го повдигне по-плътно към тласъците си. Всеки път, когато мушваше, тялото му се триеше интимно в нея, галейки секса ѝ отново и отново, изпращайки я в климакс, който трептеше във всяка клетка и нерв.

Кристофър натисна дълбоко и задържа, оставяйки конвулсиите на тялото ѝ да го поемат влажно и силно; едновременното освобождаване изтръгна стонове и от двамата. И все пак нуждата не престана. Физическото удовлетворение отвори врата към страст за още повече интимност. Като се търкулнаха настрани, вкопчили тела един в друг, Кристофър я залюля. Дори сега не се чувстваше достатъчно близо, искаше още от нея.

По-късно станаха от леглото да се насладят на възхитителната студена вечеря, оставена за тях, дивечов пай, салати, узрели сини сливи, сладкиш, напоен със сок от бъз. Придружиха храната с шампанско и занесоха последните две чаши в леглото, където Кристофър вдигна няколко сладострастни тоста. А Биатрикс притисна изстудената си от шампанското уста до различни места върху тялото му. Играха, разсмиваха се един друг, след което утихнаха, загледани в догарящите свещи.

— Не искам да заспивам — прошепна Биатрикс. — Искам тази нощ да трае вечно.

Усети как Кристофър се усмихва срещу бузата ѝ.

— Няма да е последна. Аз лично съм доста голям оптимист за утре вечер.

— В такъв случай ще спя. Не мога да държа очите си отворени.

Той я целуна леко.

— Лека нощ, госпожо Фелън.

— Лека нощ. — Сънлива усмивка се плъзна по устните ѝ, когато го видя да става от леглото и да гаси последните свещи.

Но първо взе една възглавница от леглото и я хвърли на килима, заедно с един юрган.

— Какво правиш?

Кристофър я погледна през рамо с вдигната вежда.

— Нали си спомняш, казах ти, че не можем да спим заедно.

— Дори в сватбената ни нощ?

— Ще съм на една ръка разстояние, скъпа.

— Но няма да ти е удобно на пода.

Той духна свещите.

— Биатрикс, в сравнение с местата, на които съм спал преди, това е палат. Повярвай ми, ще ми бъде удобно.

Недоволна, Биатрикс дръпна завивката върху себе си и легна настрани. Стаята потъна в мрак и тя чу как Кристофър се настанява, а после и равномерното му дишане. Скоро след това тя потъна в блажен сън... оставяйки го да се бори с демоните на съня си.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Макар Биатрикс да мислеше, че Хемпшир е най-красивото място в Англия, Костуолдс почти го засенчваше. Костуолдс, наричан често сърцето на Англия, се състоеше от верига стръмни планини и хълмове, които пресичаха Глочестършир и Оксфордшир. Биатрикс се наслаждаваше на приказните села с техните малки, спретнати къщурки, и на зелените хълмове, по които пасяха овце. Тъй като вълната беше най-печелившата индустрия в Костуолдс, а печалбите се използваха за подобряване на земята и за строежи на църкви, не една паметна плоча оповестяваше: „С финансовата помощ на овците“.

За радост на Биатрикс овчарското куче също беше с висок статус. Отношението на селяните към кучетата напомни на Биатрикс за една циганска поговорка, която бе чула от Кам: „За да накараш госта да се чувства добре дошъл, трябва да накараш първо кучето му да се чувства добре дошло“. В това село хората водеха кучетата си навсякъде, дори на църква.

Кристофър заведе Биатрикс до една къща с покрив от тръстика в имението на лорд Бракли. Виконтът, възрастен човек, приятел и близък на Анандейл, бе предложил да предостави мястото на тяхно разположение за неограничено време. Къщурката беше съвсем близо до голямата къща на имението Бракли, която се издигаше от другата страна на стара плевня. С ниските си сводести врати, наклонен тръстиков покрив и цъфтящ два пъти годишно розов клематис, който се катереше по външните стени, къщата бе очарователна.

Главната стая имаше камина, тавани с дървени греди и удобни мебели, прозорците гледаха към една задна градина. Албърт отиде да изследва стаите на горния етаж, докато двама слуги внесоха вътре пътните сандъци и куфари.

— Харесва ли ти? — попита Кристофър и се усмихна, когато видя възхищението на Биатрикс.

— Как би могло да не ми харесва?

— Скромно местенце за меден месец — каза той, когато тя отиде до него и обви ръце около шията му. — Мога да те заведа навсякъде... Париж, Флоренция...

— Както ти казах преди, искам тихо, уютно място. Книги... вино... дълги разходки... и теб. Това е най-чудесното място на света. Вече съжалявам, че един ден трябва да си тръгнем.

Той се засмя, като се опитваше да хване устата ѝ със своята.

— До тръгването ни остават цели две седмици. — Той я целуна пламенно, Биатрикс се разтопи в ръцете му и въздъхна.

— Как може обичайният живот да се сравнява с това?

— Обичайният живот ще е точно толкова чудесен — прошепна той. — Стига ти да си тук.

* * *

По настояване на Кристофър Биатрикс спеше в една от двете съседни спални на горния етаж, отделени само с тънка стена от летви и мазилка. Той знаеше, че я притеснява това, че не споделят обща стая, но сънят му беше прекалено неспокоен, кошмарите му твърде непредсказуеми, за да си го позволи.

Дори тук, на това място с безкрайно щастие, имаше трудни нощи. Събуждаше се и се изправяше рязко от сънища за кръв и куршуми, от сгърчени от агония лица, и се хващаше, че търси пушка, сабя, нещо, с което да се защити. Когато кошмарите бяха прекалено лоши, Албърт винаги изпълзяваше в основата на леглото и му правеше компания. Точно както по време на войната, Албърт пазеше Кристофър, докато спи, готов да го събуди, ако се приближи враг.

Независимо от мъчителните нощи, обаче, дните бяха изпълнени главно с удоволствие, спокойствие, даваха чувство за благополучие, което Кристофър не беше изпитвал от години. Имаше нещо в леко млечната светлина на Костуолдс, която покриваше хълмовете и нивите с нежно було. Сутрините обикновено започваха със слънце, а следобед на небето постепенно се събираха облаци. По-късно през деня заваляваше дъжд и правеше ярките есенни листа да изглеждат като захаросани, а във въздуха се разнасяше тъмната, прясна миризма на пръст и глина.

Те бързо си създадоха рутина, леката закуска бе последвана от дълга разходка с Албърт, а след това отиваха на пазар в близкия град с неговите магазини и пекарни, или да изследват древни руини и паметници. С Биатрикс човек не можеше да върви целенасочено. Тя спираше често да погледне някоя паяжина, насекомо, мъх или гнездо. Вслушваше се във външните звуци със същото вникване, което други хора показват, слушайки Моцарт. За нея всичко това бе симфония... небе, вода, земя. Тя подходеше към света всеки ден по нов начин, живеейки напълно в настоящето, в крак с всичко, което я заобикаля.

Една вечер те приеха покана от лорд и лейди Бракли за вечеря в имението. Повечето време, обаче, се уединяваха, и усамотението им бе нарушавано единствено когато слугите идваха, за да донесат храна и чисти чаршафи. Голяма част от следобедите минаваше в любене пред камината или в леглото. Колкото повече Кристофър имаше Биатрикс, толкова повече я желаше.

Но беше твърдо решен да я пази от тъмната си страна, от спомените, от които не можеше да избяга. Тя бе търпелива, когато стигаха до препъникамъка в разговорите си, когато някой от въпросите ѝ се доближеше до опасна територия. Въздържаше се да пита, когато настроението му станеше мрачно. А той се срамуваше, че се налага тя да се приспособява към всичко това и да го понася.

Имаше моменти, когато искреното ѝ любопитство предизвикваше раздразнение и той ѝ се сопваше, след което потъваше в студено мълчание. Споразумението им да спят отделно също често ставаше причина за напрежение. Биатрикс явно не можеше да възприеме факта, че той не иска никого до себе си, докато спи. Не само заради кошмарите — той буквално не можеше да се отпусне и да задреме, ако имаше човек наблизо. Всяко докосване или звук го караше да се събужда. Всяка нощ беше битка.

— Поне подремни с мен — каза един следобед Биатрикс. — Съвсем мъничко. Ще бъде хубаво, ще видиш. Просто полежи с мен и...

— Биатрикс — каза той с едва скрито раздразнение, — не настоявай. Няма да постигнеш нищо, освен да ме вбесиш.

— Съжалявам — отвърна тя примирено. — Само исках да бъда близо до теб.

Разбираше я. Но пълната близост, която тя желаше, щеше да остане завинаги невъзможна за тях. Единственото нещо, което оставаше, беше да бъде до нея по всякакъв друг начин, за който се сетеше.

Желанието му за нея бе толкова дълбоко, че сякаш бе част от неговата кръв, вградено в костите му. Не можеше да разбере причините за тази загадъчна алхимия. Но имаше ли значение? Човек можеше да разкъса любовта на части, да изследва всяко влакънце привличане и пак никога да няма пълно обяснение.

Любовта просто съществуваше.

* * *

При връщането си в Стоуни Крос Кристофър и Биатрикс завариха къщата Фелън в безпорядък. Слугите още се приспособяваха към новите обитатели на оборите и къщата, включително котката, таралежа, козата, птиците и зайците, мулето и т.н. Основната причина за бъркотията беше, че помещенията в къщата дълго време са стояли затворени и съдържанието им се подготвяше за пренасяне в Ривъртън.

Нито Одри, нито майката на Кристофър възнамеряваха да остават да живеят тук. Одри предпочиташе да живее със семейството си, което я обграждаше с обич и внимание. Госпожа Фелън бе решила да остане в Хертфоршир при брат си и неговото семейство. Слугите, които или не можеха, или пък не искаха да се местят от Стоуни Крос, щяха да останат да се грижат за къщата и за земята.

Госпожа Клокър даде на Кристофър подробен отчет за случилото се в негово отсъствие.

— Пристигнаха още сватбени подаръци, включително красиви кристални и сребърни сервизи, които сложих на голямата маса в библиотеката, заедно с визитни картички. Има също така и купчина писма. И, сър... дойде да ви посети един армейски офицер. Не от онези, които присъстваха на сватбата, друг. Остави визитната си картичка и каза, че скоро ще се върне.

Лицето на Кристофър остана безизразно.

— Името му? — попита той тихо.

— Полковник Фенуик.

Той не реагира. Но застаналата до него Биатрикс видя трепването на пръстите му и почти недоловимото бързо примигване. С мрачен и резервиран вид Кристофър кимна кратко на икономката.

— Благодаря, госпожо Клокър.

— Да, сър.

Без да каже дума на Биатрикс, той излезе от салона и се насочи към библиотеката. Тя го последва незабавно.

— Кристофър...

— Не сега.

— Какво може да иска полковник Фенуик?

— Откъде да знам? — отвърна той рязко.

— Мислиш ли, че е нещо, свързано с кръста „Виктория“?

Кристофър спря и се обърна към нея с враждебна бързина, която я накара да се отдръпне. Очите му бяха безмилостни като остриета. Тя осъзна, че е обхванат от един от онези пристъпи на гняв, които се случваха, когато нервите му бяха опънати до скъсване. Самото споменаване на полковник Фенуик го беше извадило напълно от равновесие. За негова чест, Кристофър си пое няколко пъти въздух и успя да овладее емоциите си.

— Не мога да говоря сега — промърмори той. — Нуждая се от почивка, Биатрикс. — След което се обърна и се отдалечи.

— От мен ли? — намръщи се Биатрикс.

Студенината между тях остана през целия ден. Кристофър отговаряше едностранно по време на вечерята, което засегна Биатрикс и тя изпадна в мрачно настроение. В семейство Хатауей винаги, когато възникнеха конфликти, имаше някой в къщата, с когото да поговори. А когато човек бе женен и без деца, караницата със съпруга беше при всички случаи нещо самотно. Трябваше ли да му се извини? Не, нещо в нея възропта пред тази идея. Не беше сторила нищо лошо, само беше задала въпрос.

Точно преди лягане тя си спомни нещо, което Амелия я беше посъветвала: никога да не си лягат сърдити със съпруга ѝ. Като облече нощницата и халата си, тя обиколи къщата, докато го намери в библиотеката, седнал до камината.

— Не е честно — рече тя, застанала на прага.

Кристофър я погледна. Пламъците хвърляха върху лицето му жълти и червени отблясъци, осветявайки кехлибарените кичури на

косата му. Беше сплел ръце. Албърт се беше опънал на пода до стола му, отпуснал муцунка на лапите си.

— Какво съм направила? — продължи Биатрикс. — Защо не ми говориш?

Лицето на съпруга ѝ беше безизразно.

— Не е вярно, че не съм ти говорил.

— Да, като непознат. Напълно безчувствено.

— Биатрикс — каза той изнурено. — Съжалявам. Иди да си легнеш. Всичко ще се оправи утре, след като се срещна с Фенуик.

— Но аз какво...

— Не е защото ти си направила нещо. Нека се справя с това сам.

— Защо трябва да ме изключваш? Защо не можеш да ми се довериш?

Изражението на Кристофър се промени, омекна. Той я изгледа с нещо като състрадание. Стана, приближи се до нея бавно и силуетът му се очерта тъмен на фона на светлината на камината. Биатрикс облегна гръб върху рамката на вратата и сърцето ѝ ускори ритъм.

— Беше егоистично да се женя за теб — каза той. — Знаех, че няма да ти е лесно да се помириш с онова, което мога да ти дам и да не настояваш за повече. Но те предупредих. — Замъгленият му поглед се плъзна по нея. Като опря ръка на касата на вратата, той допря другата до предницата на халата ѝ, от който се подаваше дантелата на нощницата. — Искаш ли да те любя? — попита тихо той. — Това ще те удовлетвори ли?

Биатрикс разбра, че ѝ се предлага сексуално удоволствие, вместо истинско общуване. Добър заместител за извинение. И макар тялото ѝ да реагира на неговата близост, разпалвайки се от топлия му аромат и чувственото обещание на докосването му, умът ѝ се възпротиви. Не искаше да я люби просто като тактика, за да отвлече вниманието ѝ. Искаше да бъде *съпруга*, а не играчка.

— Ще спим ли в едно легло след това? — попита тя упорито. — Ще останеш ли с мен до сутринта?

Пръстът му замръзна.

— Не.

Биатрикс се намръщи и се дръпна.

— Тогава отивам да си легна сама. — След което тръгна, като добави разочаровано: — Както всяка друга нощ.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Скарах се с Кристофър — каза Биатрикс на Амелия следобеда, когато двете тръгнаха хванати ръка за ръка по посипаните с чакъл пътеки зад къщата Рамзи. — И преди да ти разкажа, искам да изясня, че има само една приемлива позиция в този спор. Моята.

— О, по дяволите — каза съчувствено сестра ѝ. — Съпрузите се карат от време на време. Кажи ми твоята позиция и аз ще се съглася напълно.

Биатрикс започна да обяснява за визитната картичка, оставена от полковник Фенуик и последвалото поведение на Кристофър.

Амелия я изгледа със слаба усмивка.

— Сигурна съм, че това са проблемите, за които Кристофър си направи труда да те предупреди.

— Вярно е — призна Биатрикс. — Но от това не ми става по-лесно да ги приема. Обичам го безумно. Но виждам как се бори срещу някакви мисли, които изскачат в главата му, или рефлeksi, които се опитва да потисне. А не обсъжда нищо с мен. Спечелих сърцето му, но то е като да притежаваш къща, в която повечето врати са постоянно заключени. Той иска да ме предпази от всички неприятности. А това не е истински брак — не е като брака, който вие имате с Кам, освен ако другият човек не иска да сподели с теб не само най-хубавото от себе си, но и най-лошото.

— Мъжете не обичат да се излагат на риск по такъв начин — каза Амелия. — Трябва да си търпелива. — Тонът ѝ стана леко сух, усмивката мрачна. — Но мога да те уверя, скъпа... няма човек, който да може вечно да споделя само най-хубавото от себе си.

Биатрикс я изгледа замислено.

— Несъмнено не след дълго ще го предизвикам да направи нещо отчаяно. Аз настоявам и любопитствам, той се съпротивлява и се боя, че тази матрица на брака ни ще си остане, докато съм жива.

Амелия ѝ се усмихна нежно.

— Няма брак, който да остава в една и съща матрица вечно. Това му е както най-хубавото, така и най-лошото, че непрекъснато се променя. Дочакай шанса си, скъпа. Обещавам, че ще дойде.

* * *

След като Биатрикс отиде на гости у сестра си, Кристофър обмисли неохотно перспективата за посещение на полковник Уилям Фенуик. Не беше виждал негодника, откакто бяха изпратили Фенуик в Англия да се възстановява от раните, които бе получил в Инкерман. Казано накратко: не бяха в добри отношения.

Фенуик не криеше възмущението си от Кристофър, че е получил цялото внимание и уважение, които според него той е заслужавал. Но колкото и омразен да беше Фенуик, едно нещо бе сигурно: той беше роден за военна слава. Нямаше равен като ездач, извън всяко съмнение беше смел и агресивен в сражение. Амбицията му беше да се отличи на бойното поле и да заслужи място в британския пантеон на легендарни военни герои.

Фактът, че Кристофър е бил човекът, който го е спасил, беше особено дразнещ за Фенуик. Човек можеше да предположи, че Фенуик би предпочел по-скоро да загине на бойното поле, отколкото да види как Кристофър получава медал. Кристофър нямаше никаква представа какво би могъл да иска полковникът от него сега. Най-вероятно беше научил за церемонията по връчването на кръста „Виктория“ и бе дошъл да си каже болката. Много добре. Кристофър щеше да го остави да си каже репликите, а след това щеше да се увери, че Фенуик е напуснал Хемпшир. На гърба на визитната картичка, която Фенуик бе оставил, имаше написан адрес. Явно беше отседнал в местна странноприемница. Кристофър нямаше избор, освен да се срещне с него там. Проклет да е, ако пуснеше Фенуик да влезе в къщата му или някъде наблизо до Биатрикс.

Следобедното небе беше сиво и духаше вятър, горските пътеки бяха затрупани с изсъхнали кафяви листа и паднали клони. Облаци закриха слънцето, придавайки му мътен, син оттенък. С идването на зимата над Хемпшир се бе установило влажно, студено време. Кристофър пое по главния път покрай гората, чистокръвният му

жребец бе въодушевен от времето и гореше от нетърпение да разтегне крачка. Вятърът духаше през клоните, изтръгваше движения и шумолене, сякаш между дърветата прелитаха неспокойни призраци.

Кристофър имаше чувството, че го преследват. Погледна през рамо, почти очаквайки да види смъртта или дявола. Това бе една от онези мрачни мисли, които го измъчваха безмилостно след войната. Но напоследък много по-малко.

И всичко, благодарение на Биатрикс.

Усети внезапно дръпване в гърдите, горящ от желание да отиде при нея, да я намери и да я притисне силно към себе си. Снощи му се виждаше невъзможно да говори с нея. Днес си помисли, че може да е по-лесно. Щеше да направи всичко, за да се опита да бъде съпругът, от който тя се нуждаеше. Да, нямаше да стане изведнъж. Но тя беше търпелива и прощаваща. Мисълта за неговата съпруга му помогна да обуздае нервите си, когато пристигна в странноприемницата. Селото беше тихо, вратите на магазина затворени срещу ноемврийския вятър и влагата.

Странноприемницата „Стоуни Крос“ беше уютна, миришеше на английска светла бира и на храна, измазаните стени с времето бяха придобили цвета на тъмен мед. Съдържателят, господин Палфрейман, познаваше Кристофър от момче. Посрещна го топло, попита го за медения месец и с готовност съобщи номера на стаята, в която бе отседнал Фенуик. Няколко минути по-късно Кристофър почука на вратата и зачака напрегнато.

Вратата се откряна и той видя полковник Уилям Фенуик, облечен с цивилни дрехи. Досега го беше виждал само в червено-златната кавалерийска униформа. Лицето му беше същото, с изключение на тена, станал блед от дългото стоене вътре, което изглеждаше съвсем неестествено за мъж, обсебен от конете и ездата.

Кристофър изпита инстинктивно нежелание да се доближи до него.

— Полковник Фенуик — започна той и се наложи да се възпре да отдаде чест. Вместо това се пресегна да се ръкуват. От влажната, студена ръка на Фенуик усети как по гърба му плъзват тръпки.

— Фелън. — Фенуик непохватно се дръпна настрана. — Ще влезете ли?

Кристофър се поколеба.

— Долу има два салона и едно общо помещение.

Фенуик се усмихна слабо.

— За съжаление ме мъчат стари рани. Трудно се движа по стълби. Умолявам ви да останем тук. — Той изглеждаше обезсърчен и мрачен.

Кристофър се отпусна и влезе в стаята.

Както останалите помещения в странноприемницата, и тук беше просторно, чисто и скромно мебелирано. Той забеляза, когато Фенуик седна на един от столовете, че полковникът не се движи добре, единият му крак беше забележимо скован.

— Заповядайте, седнете — покани го Фенуик. — Благодаря, че дойдохте в странноприемницата. Щях да дойда отново до дома ви, но съм благодарен, че това усилие ми бе спестено. — Той посочи крака си. — Болката напоследък се влоши. Казаха ми, че било цяло чудо, че кракът ми бил запазен, но се питам дали нямаше да е по-добре, ако го бяха ампутирали.

Кристофър изчака Фенуик да обясни защо е в Хемпшир. Когато стана ясно, че полковникът не бърза да дойде на темата, той произнесе рязко:

— Тук сте, защото искате нещо.

— Не сте и наполовина толкова търпелив, колкото бяхте — отбеляза полковникът развеселено. — Какво се е случило със стрелеца, прочут със способността си да чака?

— Войната свърши. И сега има по-хубави неща, с които да се занимавам.

— Несъмнено свързани с младата ви съпруга. Явно трябва да ви поздравя. Кажете ми, що за жена е тази, която успя да хване най-награждавания войник в Англия?

— Такава, която не се интересува от медали и слава.

Фенуик му хвърли невярващ поглед.

— Как е възможно да е истина? Разбира се, че се интересува от такива неща. Сега е съпруга на известен човек.

Кристофър го изгледа безизразно.

— Моля?

— Ще ви помнят десетилетия наред — каза Фенуик. — Може би дори столетия. Не ми казвайте, че това не означава нищо за вас.

Кристофър поклати леко глава, погледът му се закова върху лицето на другия мъж.

— В моето семейство има стара традиция за военни награди — каза Фенуик. — Знаех, че аз трябваше да постигна най-голямата слава и да бъда помнен най-дълго. Никой не мисли за предците, които са водили дребен животец, които са били познати като примерни съпрузи и бащи, щедри господари, лоялни приятели. Никой не го е грижа за тези безименни нищожества. Но воините са уважавани. Тях никога не ги забравят. — Горчивина премина по лицето му и кожата му се набръчка и стана грапава като кората на презрял портокал. — Един медал като кръста „Виктория“... това е всичко, което някога съм искал.

— Заради половин унция бронз? — вдигна вежди скептично Кристофър.

— Не използвайте този презрителен тон спрямо мен, арогантен задник такъв. — Странно, въпреки злъчните думи, Фенуик беше спокоен и овладян. — От началото знаех, че не сте нищо повече от едно празноглаво конте. Красив пълнеж за униформа. Но се оказа, че имате една полезна дарба — можете да стреляте. А после отидохте в Стрелковата бригада, където по някакъв начин станяхте войник. Когато първо прочетох телеграмата, си помислих, че става дума за някой друг Фелън. Защото Фелън от рапортите беше воин, а аз знаех, че вие нямате качествата за такъв.

— Доказах ви, че грешите в Инкерман — каза тихо Кристофър.

Бодването предизвика усмивка върху лицето на Фенуик, усмивка на човек, който стои на разстояние от живота и вижда невъобразимата ирония.

— Да. Вие ме спасихте и сега ще получите най-високото национално отличие за това.

— Не го искам.

— Което прави нещата дори по-лоши. Аз бях изпратен вкъщи, докато вие станяхте възхваляван герой и взехте всичко, което трябваше да бъде мое. Името ви ще се помни, а вас не ви е грижа. Да бях умрял на бойното поле, това поне щеше да е нещо. Но вие ми отнехте дори това. И предадохте най-близкия си приятел. Приятел, който ви вярваше. Оставихте лейтенант Бенет да умре сам. — Той гледаше Кристофър остро, дебнеше за признаци на емоция.

— Ако трябваше да избирам отново, щях да направя същия избор — произнесе Кристофър равно.

Върху лицето на Фенуик се появи невярващо изражение.

— Да не мислите, че съм ви изнесъл от бойното поле заради вас самия или заради себе си? — поиска да знае Кристофър. — Да не мислите, че давам пукната пара за вас или за някакъв проклет медал?

— Тогава защо го направихте?

— Защото Марк Бенет умираше — отвърна разярено Кристофър. — А във вас бе останал още живот. При цялата онази смърт нещо трябваше да оцелее. Щом е трябвало да сте вие, така да бъде.

Последва дълга тишина, докато Фенуик смели изречението. Той хвърли хитър поглед на Кристофър, от който косъмчетата на врата му настръхнаха.

— Раната на Бенет не е била толкова лоша, както тогава е изглеждало — каза той. — Не е била смъртоносна.

Кристофър го изгледа, без да разбира. Фенуик продължи:

— ... двама руски хусари намерили Бенет и го взели в плен. Той бил опериран от един от техните хирурзи и изпратен във военен лагер в тила. Там бил подложен на големи изпитания, липса на истинска храна и покрив, а по-късно трябвало да работи. След няколко неуспешни опита за бягство лейтенант Бенет най-после успял да се измъкне. Стигнал до приятелска територия и бил върнат в Лондон преди около две седмици.

Кристофър се страхуваше да повярва на ушите си. Възможно ли беше да е истина? Успокой се... успокой се... нашепваше мозъкът му. Мускулите му се стегнаха пред заплахата да се разтрепери. Не можеше да позволи на тремора да започне, защото иначе нямаше да успее да го спре.

— Защо не е бил освободен при размяната на пленници в края на войната? — чу се той да пита.

— Явно онези, които са го хванали, са се опитали да преговарят за освобождението му срещу голяма сума пари, заедно с провизии и оръжие. Предполагам, че Бенет е признал при разпитите, че е наследник на огромното състояние на фамилията. Във всеки случай преговорите били проблематични и това останало в тайна за всички, с изключение на най-високите постове в Министерството на войната.

— По дяволите, тези негодници — каза Кристофър с гняв. — Щях да го спася, ако знаех...

— Несъмнено щяхте — сухо отбеляза Фенуик. — Колкото и трудно да е да се повярва, че въпросът е бил разрешен без вашите героични усилия.

— Къде е Бенет сега? Какво е състоянието му?

— Точно затова дойдох да се срещна с вас. Да ви предупредя. И след това няма да съм ви вече длъжник, разбирате ли?

Кристофър не помръдваше, юмруците му бяха стиснати.

— Да ме предупредите за какво?

— Лейтенант Бенет не е с всичкия си. Докторът, който го е придружавал на кораба към Англия, препоръчал да бъде вкаран в лудница. Ето защо завръщането на Бенет не беше широко отразено във вестниците. Семейството му желае да се пази абсолютна тайна. Бенет е бил изпратен при семейството си в Бъкингамшир, но впоследствие изчезнал, без да каже дума на никого. Местонахождението му е неизвестно. Причината да ви предупредя е, че според роднините му, Бенет обвинява вас за изпитанията си. Според тях той иска да ви убие. — Тънка студена усмивка разцепи лицето му, като пукнатина в парче лед. — Каква ирония, че ви наградиха с медал за спасяването на човек, който ви презира, и вероятно ще бъдете убит от онзи, когото е трябвало да спасите. По-добре го намерете, Фелън, преди той да ви намери.

Кристофър залитна на излизане от стаята и мина по дългия коридор с бързи крачки. Истина ли беше? Възможно ли е да е просто гнусна манипулация от страна на Фенуик, или Марк Бенет наистина е полудял? И ако е така, какво ли е преживял? Той се опита да съпостави спомените си за енергичния, добродушен Бенет с онова, което Фенуик току-що му беше казал. Беше невъзможно.

По дяволите... ако Бенет го търсеше, беше лесна работа да намери къщата Фелън.

Налегнаха го какви ли не страхове, по-силни от всичко, което някога бе чувствал. Трябваше да се увери, че Биатрикс е в безопасност. Нищо на света нямаше такова значение пред това да я предпази. Той слезе надолу по стъпалата, сърцето му биеше до пръсване, а тропането на краката му сякаш повтаряше сричките на името ѝ.

Господин Палфрейман стоеше до входа на странноприемницата.

— Една халба светло пиво, преди тръгване? — предложи той. — За героя за Англия винаги безплатно.

— Не. Прибирам се вкъщи.

Палфрейман се пресегна да го спре, изглеждаше разтревожен.

— Капитан Фелън, в общото помещение има една маса — елате да седнем за миг, има хубава компания. Виждате ми се малко мрачен. Ще изнеса добро бренди или ром. За тонус, какво ще кажете?

Кристофър поклати глава.

— Няма време. — Нямаше време за нищо. Той изтича навън. Беше по-тъмно и по-студено от преди. Късното следобедно небе беше оловносиво и сякаш се бе надвесило да погълне света.

Той пое с коня към къщата Фелън, в ушите му се разнасяха виковете на мъже на бойното поле, звуци на страдание и болка. Бенет, жив... как е възможно? Кристофър беше видял раната в гърдите му, беше виждал достатъчно подобни наранявания, за да знае, че смъртта е неизбежна. Ами ако по някакво чудо...

Когато наближи къщата, той видя Албърт да изскача от гората, следван от стройния силует на Биатрикс. Тя се връщаше от Рамзи. Силен порив на вятъра духна срещу виненочервената ѝ пелерина и я развя, а шапката излетя от главата ѝ. Тя се засмя, когато кучето се спусна да я гони. При вида на Кристофър Биатрикс му помахаше с ръка.

Заля го облекчение. Паниката утихна, тъмнината започва да се разсейва. *Благодаря ти, Боже.* Биатрикс беше тук, невредима. Тя му принадлежеше, тя беше красива и пълна с живот, и той щеше да прекара целия си живот да се грижи за нея. Каквото и да поискаше от него, за каквито и думи или спомени да помолеше, той щеше да ѝ ги даде. Сега изглеждаше почти лесно... силата на неговата любов щеше да направи нещата лесни.

Кристофър забави хода на коня.

— Биатрикс... — отнесе вятърът гласа му.

Тя продължаваше да се смее, с измъкната от фуркетите коса, и го чакаше да се приближи до нея.

Ослепителната като светкавица болка разцепи главата му. Секунда по-късно чу пропукване на пушка. Познат звук... неизличима татуировка, завинаги врязана в паметта му. Изстрели и свистене на патрони, експлозии, виковете на мъже, рев на паникьосани коне...

Осъзна, че е изхвърлен от седлото. Прекатурваше се бавно, светът — смесица от гледки и звуци. Небето и земята смениха местата си. Нагоре ли излиташе, или падаше надолу? Блъсна се в твърда повърхност, дъхът излетя от дробовете му и той усети горещата струйка кръв да се плъзга по лицето му към ухото.

Пореден кошмар. Трябваше да се събуди, да се ориентира. Но странно, Биатрикс беше също в кошмара, викаше и тичаше към него. Албърт се приближи с яростен лай.

Дробовете му се опитваха да поемат въздух, сърцето му се мяташе като току-що извадена от водата риба. Биатрикс се свлече на колене до него с издута като синя вълна пола и придърпа главата му в скута си.

— Кристофър... позволи ми... о, Боже...

Албърт започна да вие и да се зъби, когато някой се приближи. Кратка пауза, след което неистовият лай на кучето премина във вой.

Кристофър се надигна до седнало положение, използвайки ръкава на самото си, за да попие струйката кръв, която се стичаше от слепоочието му. Като мигаше бързо, той видя мършавата, разчорлена фигура на мъж, който стоеше на няколко ярда от тях. Мъжът държеше револвер.

Мозъкът на Кристофър мигновено определи оръжието — британско военно производство.

Преди да вдигне очи към изпитото лице на мъжа, Кристофър знаеше кой е той.

— Бенет.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Първата реакция на Биатрикс беше да застане между съпруга си и непознатия, но Кристофър я избута зад себе си. Като дишаше тежко от страх и шок, тя погледна над рамото му.

Мъжът беше облечен в цивилни дрехи, които висяха по приличните му на скелет крайници. Беше висок, с тежка структура, и гледаше така, сякаш не е спал или ял от месеци. Разрошената му тъмна коса плачеше за подстригване. Той ги гледаше с дивия поглед на луд. Въпреки това не беше трудно да се види, че някога е бил красив. Сега приличаше на останка от корабокрушение. Млад мъж с възрастно лице и отнесени очи.

— Върнах се от мъртвите — произнесе дрезгаво Бенет. — Не си мислил, че ще го направя, нали?

— Бенет... Марк. — Когато Кристофър заговори, Биатрикс усети лекия, почти недоловим тремор, който премина през тялото му. — Така и не разбрах какво ти се е случило.

— Не. — Револверът се тресеше в ръката на Бенет. — Ти беше прекалено зает да спасяваш Фенуик.

— Бенет, остави това проклето нещо. Аз... *тихо*, Албърт... това, че те оставих тогава, едва не ме уби.

— Но го направи. А аз преминах през ада след това. Гних и гладувах, докато ти стана най-големият герой на Англия. Предател. Негодник... — Той насочи пистолета към гърдите на Кристофър. Биатрикс си пое рязко дъх и се сви до гърба му.

— Трябваше да спася първо Фенуик — произнесе хладно Кристофър, макар пулсът му да препускаше. — Нямах избор.

— Как ли пък не! Просто искаше славата, затова че си спасил висш офицер.

— Мислех, че с тебе е свършено. А ако заловяха Фенуик, щяха да измъкнат от него всички важни сведения.

— Тогава е трябвало да го застреляш и да измъкнеш мен оттам.

— Ти си се побъркал — сопна му се Кристофър. Което вероятно не бе най-умното нещо, което трябва да се каже на човек в неговото състояние. Само че Биатрикс не го обвиняваше. — Да застрелям хладнокръвно беззащитен войник? Не бих могъл. Дори и той да е Фенуик. Ако искаш да ме застреляш заради това, хайде, давай, да те вземат мътните! Но ако падне и косъм от главата на съпругата ми, ще те завлека в ада със себе си. Същото важи и за Албърт — той беше ранен, докато те пазеше.

— Албърт не беше там.

— Оставих го с теб. Когато се върнах да те взема, едното му ухо беше почти отрязано. А теб те нямаше.

Бенет примига и го изгледа несигурно. Погледът му се премести върху Албърт. Той изненада Биатрикс, като се наведе и направи знак на кучето.

— Ела тук, момче.

Албърт не помръдна.

— Той разбира какво е оръжие — чу Биатрикс да произнеса Кристофър отсечено. — Няма да дойде, освен ако не го оставиш настрана.

Бенет се поколеба. След това бавно остави револвера на земята.

— Хайде — каза той на кучето, което изскимтя объркано.

— Иди, момче — заповяда му Кристофър с нисък глас.

Албърт се приближи до Бенет предпазливо, размахвайки опашка. Бенет поглади рошавата му глава и го почеса зад врата. Като изсумтя, Албърт го близна по ръката.

Облегната на гърба на Кристофър, Биатрикс усети как напрежението го напуска.

— Албърт наистина беше там — произнесе Бенет с различен глас. — Спомням си как ме ближеше по лицето.

— Мислиш ли, че щях да го оставя с теб, ако не съм имал намерение да се върна? — поиска да знае Кристофър.

— Няма значение. Ако ситуацията беше обратната, аз щях да застрелям Фенуик и да спася теб.

— Не, нямаше.

— Щях — настоя Бенет несигурно. — Аз не съм като теб, негодник такъв! — Той седна на земята и зарови лице в козината на

Албърт. Гласът му беше глух, когато каза: — Трябваше поне да ме довършиш, преди да ги оставиш да ме заловят.

— Но не го сторих. И ти оцеля.

— Цената на оцеляването не си струваше. Нямах представа през какво преминах. Не мога да живея с това. — Бенет пусна Албърт, измъченият му поглед се спря на револвера до него.

Преди да е успял, обаче, да вземе оръжието, Биатрикс каза:

— *Носи*, Албърт. — Албърт грабна револвера на мига и ѝ го занесе. Тя внимателно го хвана, след което погали кучето по главата. — Добро момче.

Бенет зарови глава в ръцете си, в поза на отчаяние, която Биатрикс познаваше прекалено добре, и произнесе няколко неразбираеми думи.

Кристофър коленичи до него и го потупа по гърба.

— Виж. Ти не си сам. Имаш приятели. По дяволите, Бенет... ела къщи с нас. Разкажи ми какво си преживял. Ще те изслушам. А после ще намерим начин да живеем с това, защото нямаме друг избор. Но сега ми позволи да ти помогна.

* * *

Те заведоха Бенет в къщата, където той рухна от изтощение, глад и нервна умора. Преди Кристофър да успее да каже на госпожа Клокър какво е нужно, тя схвана ситуацията и разпореди на слугите какво да правят. Това бе домакинство, свикнало с болестта и нуждите на инвалид. Донесоха вана, приготвиха спалня и поднос с лека и питателна храна. След като се погрижи за Бенет, госпожа Клокър му даде лекарство за усилване и лауданум.

Кристофър отиде до леглото на Бенет и се загледа в почти неузнаваемите черти на стария си приятел. Страданията го бяха променили и външно, и вътрешно. Но той щеше да се възстанови. Кристофър щеше да се погрижи.

И с тази надежда и чувство за цел, той усети едно ново и крехко чувство на освобождение. Бенет не беше мъртъв. От всички грехове, които тежаха на съвестта му, поне този бе свален.

Бенет погледна към него сънливо, изпълнените му с живот му някога очи сега бяха мътни и безизразни.

— Ще останеш при нас, докато се оправяш — каза Кристофър. — Няма да се опиташ да си тръгнеш, нали?

— Няма къде да отида — промърмори Бенет и потъна в сън.

Кристофър излезе от стаята, затвори вратата внимателно и тръгна бавно към другото крило на къщата.

Таралежът Медуза се разхождаше небрежно по коридора. Тя спря при приближаването на Кристофър. Лека усмивка докосна устните му. Той се наведе да вземе животинката, както Биатрикс му бе показала, подпъхвайки ръце под нея. Бодлите се прибраха, когато той я вдигна и я обърна към себе си. Отпуснат и любопитен, таралежът го гледаше с вечната си таралежа усмивка.

— Медуза — произнесе той нежно, — не бих те съветвал да излизаш от кошарката си нощем. Някоя от прислужниците може да те намери и тогава какво? Току-виж си се оказала в умивалника и са започнали да те използват за търкане на тигани. — И като я отнесе до частния салон на горния етаж, той я върна в кошарката ѝ.

След това се отправи към спалнята на Биатрикс; помисли си, че съпругата му сигурно възприема горкия Бенет като поредното ранено създание. Тя не се бе поколебала да го покани в техния дом. Не можеше и да се очаква друго от Биатрикс.

Влезе тихо в стаята и видя съпругата си пред тоалетката ѝ да изпилява внимателно ноктите на останалата лапичка на Лъки. Котката я наблюдаваше с досада, помръдвайки мързеливо с опашка.

— ... трябва да стоиш далеч от възглавниците на канапето — поучаваше я Биатрикс, — иначе госпожа Клокър ще откъсне главите и на двете ни.

Погледът на Кристофър мина по дългите, елегантни линии на тялото ѝ, които прозираха на блясъка на лампата през муселинената ѝ нощница.

В този миг Биатрикс усети присъствието му, стана и отиде при него с естествена, неосъзната грация.

— Боли ли те главата? — Тя се протегна да докосне малкия пластир на слепоочието му. При цялата суматоха около идването на Бенет в дома им, не бе останало време и възможност за разговор насаме.

Той се наведе и остави нежна целувка върху устните ѝ.

— Не. От такава корава глава като моята куршумите отскачат.

Тя опря ръка отстрани на лицето му.

— Какво се случи, когато говори с полковник Фенуик? И той ли се опита да те убие?

Кристофър поклати глава.

— Това го правят само приятелите ми.

Биатрикс се усмихна леко.

— Лейтенант Бенет не е луд, да знаеш. С времето, като си почине, ще се оправи.

— Надявам се.

Сините ѝ очи потърсиха неговите.

— Обвиняваш се, нали?

Той кимна.

— Взех възможно най-доброто решение за онзи момент. Но това не прави последиците по-лесни за понасяне.

Биатрикс притихна за миг, явно обмисляше нещо. Отдръпвайки се от него, тя отиде до тоалетната масичка.

— Имам нещо за теб. — Тя се разрови из малкото чекмедже и извади сгънат лист хартия. — Писмо.

— От теб? — изгледа я той въпросително.

Биатрикс поклати глава.

— От Джон. Написал го е, преди да умре. Одри не искаше да ти го дава. Но аз мисля, че е време да го прочетеш.

Кристофър не направи крачка да го вземе, само се пресегна и я придърпа по-близо до себе си. Вдигна шепа от спуснатата ѝ кестенява коса и я разтърка в бузата си.

— Прочети ми го.

Двамата отидоха до леглото и седнаха. Кристофър задържа погледа си върху профила на Биатрикс, когато тя разгъна писмото и започна да чете.

„Скъпи Кристофър,

Явно ми остава по-малко време, отколкото се надявах. Признавам, че съм изненадан от това колко кратък се оказа този живот. Когато се обърна да го погледна,

виждам, че съм отделял прекалено много време за погрешни неща и недостатъчно за тези, които са имали значение. Но виждам също, че съм бил далеч по-благословен от други мъже. Не е нужно да те моля да се грижиш за Одри и за майка ни. Знам, че ще го правиш в степената, в която те ти позволят.

Ако четеш това, то значи си се върнал от войната и поемаш отговорности, за които не си бил подготвен. Нека ти предложи няколко съвета. Наблюдавал съм те през целия ти живот... неспокойния ти характер, вечното ти неудовлетворение. Ти слагаш хората, които обичаш на пиедестал, а това неизбежно води до разочарование от тях. Правиш същото и спрямо себе си. Скъпи ми братко, ти си най-лошият си враг. Ако се научиш да престанеш да очакваш невъзможната перфектност от себе си и от другите, може би ще намериш щастията, което винаги ти се е изплъзвало.

Прости ми, че не успях да оцелея... и прости на себе си, че си оцелял.

Това е животът, за който си бил предопределен. Нито един ден не бива да бъде пропилян.

Джон“

Кристофър мълча известно време, гърдите му бяха стегнати. Беше толкова в стила на брат му... този любящ, леко назидателен тон.

— Ако знаеш колко силно усещам липсата му — прошепна той. — Познаваше ме толкова добре.

— Познавал те е такъв, какъвто си бил — каза Биатрикс. — Но аз мисля, че си се променил. Сега вече не очакваш перфектност. Как иначе би могъл да обясниш факта, че си бил привлечен от мен?

Кристофър нежно взе лицето ѝ в ръце.

— Ти си моята идея за перфектност, Биатрикс.

Тя се наведе и носовете им се докоснаха.

— Прости ли си? За това, че си оцелял?

— Опитвам се. — Близостта на топлото ѝ, оскъдно облечено тяло, бе прекалено много, за да я понесе. Той плъзна ръка зад тила ѝ и

я целуна по шията. След това я съблече, като се опитваше да удържа нуждата, която заплашваше да излезе от контрол. Извършваше всяко движение леко, внимателно, докато тялото го болеше от яростно желание да я има. Ръцете му се плъзнаха по нея.

Той остави езика си да изследва устата ѝ в момента, в който проникна в нея, а ръцете му стиснаха тъмната коприна на косата ѝ. Тя се опита да помръдне, но той я държеше здраво, вкусвайки удоволствието да е в нея; дъхът ѝ премина в стон и тя се разтрепери. Ритъмът на тялото ѝ се ускори, нежна розовина обагри кожата ѝ. Но въпреки вълчия си глад той не искаше още да свършва. С агонизиращо усилие се насили да остане още малко вътре в нея.

Тя извика, хълбоците ѝ се вдигнаха срещу него.

— Кристофър, моля те...

— Ш-ш-шт... — притисна я той надолу и я целуна по врата, спускайки се към гърдите. Дръпна зърното в устата си, галейки я със зъби и език, като оставяше следа от влажна топлина. От гърлото ѝ излязоха кратки звуци на копнеж, а вътрешните ѝ мускули го обхванаха в безпомощен ритъм. Той го последва, натисна напред, като я оставяше да го стисне при всяко издърпване. — Погледни ме — прошепна той и миглите ѝ се повдигнаха, за да разкрият гълбините на душата ѝ.

Той подпъкна ръка под главата ѝ и остави една разтапяща целувка върху устните ѝ, докато в същото време проникваше в нея все по-дълбоко. Тя го прие, обви ръце и крака около него, задържайки го с цялото си тяло. Той забърза ритъма, любенето му стана диво и невъздържано, когато обязди с бърз, безмилостен ритъм хълбоците ѝ. Извивайки се нагоре, тя се разтърси силно, плътта ѝ го хвана в стегнати, влажни вълни, които доведоха до внезапно освобождение.

Двамата бяха прекалено замаяни от любов, за да помръднат. Удовлетворен от чувството да се разкрие, да свали гарда, Кристофър остави ръката си да броди по нея не сексуално, а с благоговение. Тя се опъна и затисна краката му под бедрото си, ръцете ѝ зашариха по гърдите му. Като се изкачи върху него, тя разтърка уста и нос по косъмчетата на гърдите му. Той лежеше неподвижно под топлото ѝ тяло, оставяйки я да си играе и да го изследва.

Накрая се изкъпаха и Биатрикс изгаси всички лампи, освен тази на нощното шкафче.

— Време е за сън — прошепна тя.

Кристофър застана на прага и загледа как съпругата му се пъха под завивките, а плитката ѝ се извива по рамото ѝ. Тя го погледна окуражаващо и след миг той се чу да казва:

— Избирам лявата страна.

Изгасна и последната лампа.

Той отиде до леглото и я взе в прегръдките си. Останаха заедно и в съня.

ЕПИЛОГ

26 юни, 1857 г.

Хайд парк, Лондон

Кристофър чакаше със стрелковата бригада в северната част на Хайд парк. Тук имаше войници от всички части — моряци, драгуни, артилеристи, хусари, лейбгвардейци, планинци. Сутринта беше гореща и безветрена, обещаваше да „опече“ стотиците хиляди хора, които присъстваха на първата церемония по връчване на кръста „Виктория“.

Войниците в пълните си униформи се чувстваха вече ужасно, някои от горещината, други от завист.

— Ние имаме най-грозните униформи в Империята — промърмори един от стрелците, като хвърли поглед към далеч поразкошното облекло на хусарите. — Мразя това тъпо тъмнозелено.

— Докато пълзиш в червено и златно напред към фронтовата линия ставаш идеална мишена — отвърна презрително друг. — Веднъж вече ти уцелиха задника.

— Не ме е грижа. Жените обичат червените дрехи.

— Предпочиташ някоя да те хареса, та ако ще и да ти прострелят задника?

— А ти не предпочиташ ли?

Мълчанието на другия прекрати спора.

Лека усмивка се плъзна по устните на Кристофър. Той погледна огражденията към галериите на Гросвенър гейт, където седяха хиляди хора. Биатрикс и останалите Хатауей бяха там, както и неговият дядо, а така също и Одри, заедно с неколцина братовчеди. След връчването на почестите Кристофър и цялото му семейство щяха да отидат в хотел „Рътлидж“. Там щеше да се състои частна вечеря с банкет и веселба, а Хари Рътлидж бе намекнал за някакво специално забавление. Познавайки Рътлидж, това можеше да е от изпълнение на оперни певци до стадо дресирани маймуни. Само две неща бяха сигурни — че Хатауей са в Лондон и че ще е диво, лудо празненство.

На вечерята щеше да присъства и друг гост — Марк Бенет, който се бе отказал от офицерския си чин и се готвеше да поеме юздите на семейния корабен бизнес. Беше отнело месеци, за да се възстанови от преживените по време на войната травми и процесът още не бе напълно завършен. Но дългият престой в къщата Фелън му се беше отразил добре. Парче по парче психиката на Бенет се възстановяваше, макар и болезнено. С помощта на разбиращи приятели той постепенно се връщаше към себе си.

Все повече Бенет заприличваше на енергичния и духовит палавник, какъвто беше някога. От буйното препускане на кон през нивята и ливадите тенът му беше станал здрав и той натрупа мускули. Дори след като се върна в семейното си имение Бенет продължи да посещава Кристофър и Биатрикс в Ривъртън. Така се случи, че по време на едно от посещенията си той се срещна с Одри, която бе дошла за две седмици.

Реакцията ѝ към високия, тъмнокос бивш офицер бе повече от смущаваща. Кристофър не разбираше защо обикновено сдържаната му, спокойна снаха ставаше толкова срамежлива и несръчна в присъствието на Бенет.

— Това е, защото той е тигър — беше му обяснила насаме Биатрикс, — а Одри е лебед; лебедите винаги стават неспокойни, когато наблизко има тигри. Намира го за много привлекателен, но не мисли, че е от джентълмените, с които трябва да е в една компания.

Бенет, от своя страна, изглеждаше доста увлечен от Одри, но всеки път, когато направеше предпазлив опит за сближение, тя се отдръпваше.

След което, с изненадваща бързина, двамата се сприятелиха. Излизаха да яздят, разхождаха се и си пишеха често, когато бяха разделени. Когато бяха едновременно в Лондон, човек можеше да ги види все заедно.

Озадачен от промяната в отношенията им, Кристофър попита Бенет какво се е случило.

— Казах ѝ, че съм импотентен вследствие на стари рани от войната — отвърна Бенет. — Което значително я успокои.

Изумен, Кристофър подхвърли предпазливо:

— Наистина ли си импотентен?

— Не, по дяволите! — разпалено извика Бенет. — Казах го само защото ме избягваше. И проработи.

Кристофър го изгледа сардонично:

— Каниш ли се някога да кажеш на Одри истината?

Дяволита усмивка заигра по устните на Бенет.

— Може скоро да ѝ позволя да ме излекува — призна той. Виждайки изражението на приятеля си, той побърза да добави, че намеренията му са напълно почтени.

Двамата бяха идеална двойка. И според Кристофър брат му би одобрил евентуален брак.

Кралският салют прозвуча, гръмнаха тежките артилерийски оръдия. Когато започна проверката на различните видове войски се разнесе националният химн. Кралският отряд премина бавно на коне. В края на проверката кралицата, ескортът ѝ и група кралски гвардейци се насочиха към галериите, където се намираха представителите на законодателната власт и дипломатическото тяло.

Кралицата не слезе на централния подиум, както беше планирано, а остана на коня си, което предизвика леко вълнение.

Награждаваните, шейсет и двама души, бяха събрани около подиума. Като мнозина други, Кристофър беше облечен в цивилни дрехи, изоставяйки униформата и пагоните в края на войната. За разлика от другите, обаче, той държеше каишка. За която беше вързано куче. По причини, които не бяха обяснени, му казаха да доведе и Албърт на церемонията. Мъжете от стрелковата бригада зашепнаха окуражително, докато Албърт крачеше покорно край Кристофър.

— Браво, момче!

— Дръж се прилично пред кралицата!

— Всичко това е и заради теб, Албърт — добави някой и останалите се разкискаха.

Като изгледа приятелите си унищожително, което само ги развесели още повече, Кристофър заведе Албърт да се срещне с височайшата особа.

Нейно величество беше по-ниска и набита, отколкото беше очаквал, носът ѝ бе като на ястреб, брадичка почти липсваше, очите ѝ гледаха пронизващо. Беше облечена в ален жакет за езда, с генералски шарф, праметнат през едното рамо и с червени и бели пера на

отворената си шапка за езда. Черна лента, военен знак за траур, беше вързана около пухкавата ѝ ръка.

Кристофър беше доволен от деловия маниер, с който тя ръководеше церемонията. Мъжете се наредиха покрай нея, всеки спираше, за да бъде представен, кралицата му забождаше бронзов кръст с червена панделка на гърдите и той се отдалечаваше. При тази скорост цялата процедура щеше да отнеме не повече от четвърт час.

Веднага щом Кристофър и Албърт се качиха на подиума, откъм тълпата се разнесоха одобрителни викове, които ставаха все по-силни. Не беше справедливо той да получава повече одобрение от останалите войници — те заслужаваха точно толкова признание за смелостта си, колкото той. Албърт го погледна неуверено.

— Спокойно, момче — прошепна той.

Кралицата ги изгледа с любопитство, когато спряха пред нея.

— Капитан Фелън — каза тя. — Този ентусиазъм е уважение към вас.

Кристофър отвърна внимателно:

— Ваше величество, уважението е за всички войници, които се биха, както и за семействата, които ги чакаха да се върнат.

— Добре и скромно казано, капитане. — В ъгълчетата на очите ѝ бръчките леко се задълбочиха. — Пристъпете напред.

Той се подчини. Кралицата се наведе от коня и забодя бронзовия кръст върху сакото му. Кристофър понечи да се отдалечи, но тя го спря:

— Останете. — Вниманието ѝ се отклони към Албърт, който седеше на подиума, наклонил глава, и я гледаше любопитно. — Как се казва придружителят ви?

— Името му е Албърт, Ваше величество.

Устните ѝ се извиха, сякаш се сдържаше да не се засмее. Тя погледна за миг наляво към съпруга си.

— Бяхме информирани, че ви е съпровождал в Инкерман и Севастопол.

— Да, Ваше величество. Изпълняваше много важни и опасни задачи, за да бъдат войниците в безопасност. Този кръст е отчасти и за него — той помагаше при измъкването на ранени офицери под вражеския огън.

В този момент се приближи един генерал и подаде на кралицата някакъв любопитен предмет. Не беше ли... кучешки нашийник?

— Приблѝжи се, Албърт — каза тя.

Кучето се подчини и с помощта на Кристофър се покатери и седна на ръба на подиума. Кралицата се пресегна и закопча нашийника около врата му сръчно, което издаваше опит. Кристофър беше чувал, че самата тя притежава няколко кучета и имала особена слабост към шотландските овчарки.

— Този нашийник — каза тя на Албърт, сякаш той можеше да я разбере, — е гравиран с отличия и бойни почести. Добавихме сребърна закопчалка като признание за храбростта и верността, която си проявил при службата си.

Албърт я изчака търпеливо да приключи със закопчаването, след което близна китката ѝ.

— Нахалник — скара му се тя шепнешком и го потупа по главата. След което изпрати кратка, дискретна усмивка на Кристофър, когато се отдалечиха.

* * *

— Албърт, приятел на кралицата! — засмя се Биатрикс по-късно в хотел „Рътлидж“ докато седнаше на пода в апартамента им и разглеждаше новия нашийник. — Надявам се, че няма да се възгордееш и да започнеш да важничиш.

— Не и със семейството ти — каза Кристофър, докато събличаше самото си и се освобождаваше от вратовръзката и колана. Той се отпусна на канапето, наслаждавайки се на прохладата в стаята. Албърт завъртя опашка и отиде да пие вода от купата си, мляскайки шумно.

Биатрикс се приближи до Кристофър и сложи ръце на гърдите му.

— Толкова бях горда днес с теб — каза тя и седна до него. — И може би малко самодоволна, че при всички тези жени, които примираха от възторг наоколо, аз съм тази, с която се прибираш вкъщи.

Вдигайки едната си вежда, Кристофър попита:

— Малко самодоволна?

— О, добре тогава. Много самодоволна. — Тя започна да си играе с косата му. — Сега, когато цялата тази работа с медалите свърши, имам нещо, което искам да обсъдя с теб.

Кристофър затвори очи, изпитваше удоволствие да усеща пръстите ѝ, които го галеха по главата.

— Какво е то?

— Какво ще кажеш да прибавим един нов член към семейството?

Въпросът не беше необичаен. След като се установиха в Ривъртън, Биатрикс беше увеличила менажерията си и постоянно бе заета с благотворителни мероприятия, свързани с нейните животни. Освен това бе съставила доклад за новообразуваното общество за естествена история в Лондон. По някаква причина изобщо не се оказва трудно да се убедят групата възрастни ентомолози, орнитолози и други естественици да приемат една красива, млада жена в своите редици. Особено когато стана ясно, че Биатрикс може да говори с часове за миграционни схеми, цикли на развъждане и други проблеми, свързани с животинските навици и поведение.

Като продължаваше да стои със затворени очи, Кристофър се усмихна лениво.

— Козина, пера или люспи? — попита той в отговор на предишния ѝ въпрос.

— Нищо такова.

— Ясно. Значи нещо екзотично. Много добре, откъде е това създание? Ще се наложи ли да ходим до Австралия, за да го вземем? Или в Исландия? А може би в Бразилия?

Смехът я разтърси.

— То вече е тук. Но няма да можеш да го видиш... да кажем... около осем месеца.

Очите на Кристофър внезапно се отвориха. Биатрикс се усмихваше над него, изглеждаше едновременно срамежлива, нетърпелива и доста доволна от себе си.

— Биатрикс... — Той внимателно се обърна, ръката му погали бузата ѝ. — Сигурна ли си?

Тя кимна. Завладян от емоция, Кристофър покри устните ѝ със своите и я целуна страстно.

— Любов моя, безценно съкровище.

— Значи това искаше? — попита тя между целувките, като вече знаеше отговора.

Кристофър я погледна през искрящата пелена на радостта, която правеше всичко да изглежда сияйно и замъглено.

— Това е повече, отколкото съм мечтал. И определено повече, отколкото заслужавам.

Ръцете на Биатрикс се плъзнаха около врата му.

— Ще ти кажа аз какво заслужаваш — засмя се тя и отново придърпа главата му към своята.

Издание:

Лайза Клейпас. Любовни писма

ИК „Ергон“, София, 2013

Американска Първо издание

Редактор: Сергей Райков

Оформление: Димитър Стоянов — Димо

ISBN: 978-619-165-008-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.